

رنگ، ماہکان ۽ دو جمری پٽ

اصغر زهير

بلوچي اڪيڊمي ڪوئٽ

عدالت روڊ، ڪوئٽ

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بید۽ اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چاپ کت نہ کنت۔

رنگ، ماہکان ۽ دو جمری پٹہ
(آزمانک)

اصغر زہیر
۲۰۱۹ء

ISBN # 978-969-680-061-3

نہاد: =/200

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب ذکی پرنٹنگ پریس کراچی ۽ چاپ کتگ۔

نامدات

منیر احمد بادینی!
تئی شہ سسائیں پگرء

نامء

کہ

مدام تو آباں
آزمانک ءگدارانی

زیبائیء

پدرکنئے۔

ل

<u>تاکدیم</u>	<u>سرگال</u>
6	1- باگاڑی
10	2- پشومان
13	3- ماس
17	4- چشمک ۽ گناہ
23	5- رنگ، ماہکان ۽ دو جھری پٹہ
29	6- نہاد
35	7- مناگوں تو اے توقع نیست ات
39	8- Slow Poison
43	9- پڑک گرگ بوت
46	10- رُنگ وئے
51	11- پری گل تہنا بیت
58	12- سواس ۽ بند۔۔۔!
61	13- No result found
66	14- بانزل گوات ۽ بال بوت أنت
68	15- ابرم کشت نہ بیت

- 88 16- زنگی آدم
- 92 17- بیامن تراچاراں
- 115 18- دیمروئی
- 121 19- شاہ بانو
- 146 20- دنیا ۽ تب
- 155 21- ہلک ۽ جن
- 166 22- من ۽ آپہ کلہے
- 169 23- جملک ۽ چہر
- 171 24- دنیا بدل بوتگ
- 175 25- کم زرات
- 180 26- کچائیں میٹگ ۽ پکائیں کشک
- 185 27- زنگ بستگیں چکند ۽ معنا
- 190 28- تملکاریں تل
- 193 29- ساربان ۽ وتی اُشترسک دوست ات
- 198 30- مارشت
- 200 31- دو ترمپ حون

باگاڑی

زیکیں روچ آئی ء منا گول نازے چاران ء جست کت:

”سنج ء وہپت رنگ انت، بلتے گیدی ء رنگ چچوک انت۔“

آساعت ء حاموشی ء ابید منی گورادگہ ہچ پسہ نیست ات، پدا من جیڑگ ء
حیالانی دنیا ء سرکشگ ء شتاں۔ من اوداوتارا یک انچیں ٹکے ء اوشنگ ء دیست کہ اے
ٹک ء بہ گرداں ہمودا کہ تئی گمان ء زمین ء آزمان ڈکگ ء انت۔

باگاڑ ء وبل، کسانیں مور ء بگرداں مزنیں پیل ء درا۔ تو نزانے کئے کجام
ساعت ء چے پیم وتی رنگ ء مٹائیت۔ کئے کدی چے پیمیں دروشمے پرچنت، برے
برے آچیز تئی گمان ء نہ بیت، کئیت ء برے برے تئی گمان ء ابید ہم ہچ نہ بیت۔

اے وزیکیں گپے۔ سیٹھ بوہیر ء دکان ء پشت ”جم ء امبانی بُن“ ات۔

پلکے جانی، پیشک ء باگ، جم ء امبانی بُن۔۔۔!

اصل ء ”جم ء امبانی بُن“ و ہچ نامے نہ انت، ہچ معنائے نیست، ردیں
گالردے بلتے نام کپتگ، دنیا کہ کسے ء دوست بداریت ء وتی بہ کنت، آستر بد بہ بیت،
تئی سر ء پا د جنگ بے آسربنت۔

اہو! من گشگ ء اتاں ”پیشک ء باگ“ کسہ چواے وڑا انت: چہ بیتگ ء

دیم پہ کشاری ڈگاراں پلکے جاہی انت، پلکے جاہی ء پد، یک مزنیں جم یے است ات
کہ گوں وتی گہرتی ء چو بہار گاہی جمبراں بز ء سر متاب ات، ہمے جم پیشک ء باگ ء
ات۔ اے جاگہ ء نام پر چا پیشک ء باگ ات، من ہجبر چہ وتی پیریناں جست نہ

کت۔ اے باگ ء کسانیں امبانی ہمراہی ء دگہ مزنیں امبے اوں مان ات کہ آئی ء
 بند ء مزنیں ٹپ ء داس ء تپری چانکڑ مان ات، انچوسما بیت کہ دزنہ اوشتاں وتی مشکولی ء
 با ترا امب ء تریں جان ء راگوں بے بزگی ٹپی کتگ، ء آئی ء گریتگیں چمانی ارس مدام
 شیرگ بوتگ انت ء ہموداٹنٹر اتگ انت، بلتے کس ء چوشیں توکل نہ بوتگ کہ ہے
 ارساں پہک بہ کنت۔ ابید چریشی جم ء امباں وتی دیم تہار نہ کتگ انت۔ عمید ء شاد ہانی
 روج ء اے جاگہ بازار ء جُلگہ بوتگ۔ ہشتی، جی ہی، کپگی، چاہ ء چلیم، شاتکامی، مچی
 میڑی۔۔۔ دگہ بگر ہدار۔۔۔!

پیریں انچوگشت کہ اے جاگہ ساہگ ہجر درنیا تلگ، کہن ء حشکی ء پیسراد ء
 بلاہیں کل میریے بوتگ ء آپ چہ ہدا گوستگ، میتگ ء سیاہ سر ء نیاڑی، سر ء جان شودگ
 ء، گد ء جُلانی شودگ ء پشلا پگ ء اوں ہدا اتگ انت۔ بلتے مجال انت کہ کسے ء
 دومی ء راہ بد ء شکی چمان چار اتگ۔

منی نا کو ء گشت: من یک شپے ء بزاں چہ ہے راہ ء، بازار ء جی ء کپگی ء پد دیم
 پہ وتی لوگ ء کہ آوہد ء مزنیں کہور ء بُن ء بوتگ انت، من بزاں چہ ہے راہ ء گوزگ ء آں،
 من کہ جم ء نزیک ء رستاں۔ چاراں اوووں! ایہہ پہ دہ انت۔ ڈہل ء ڈومب، بلاہ
 بلاہیں دیگ انت کہ پرانت، نوں منی جان ء پٹ ء لِنچ آنی لرزگاں کئے داریت، دست
 تک جتاں دیم پہ مسیت ء ملاء، شاباش انت ملاء مناد لبڈی دات ء منی ہمراہ بوت۔ ما
 کہ پدا ہے جاہ ء رست ایں داں ہچ نیست ات، شنگنز پشکر انت۔“

”ایشانی عمید بوتگ، ناں کہ یکے چُک ء کپتگ“ ملاء من ء تسلہ دیان ء گشت۔
 نوں و زمانگ چٹ باگاڑی بوتگ، جی ء کپگی، پڑی، گبدی ء دگہ گوازیانی جاگہ
 پلے اسٹیشن ء کمپیوٹر گیم آں کپتگ انت کہ چُکانی سر چست نہ بنت، گپے بہ گش ء تہ

جنگ ۽ پادڪا آنت۔

هه ”جم ۽ امباني بُن“ سيڙھ بوھير ۽ دڪان ۽ ”پُشت“ ۽ چي پيما باگاڙي بوتگ؟
 يڪ پيرين ۽ اول اے بابت ۽ سرپدي نه داتگ، بوت کنت چه کهن ۽ حشڪي ۽ آهاں وتارا
 تاں دير اں داشت نه کتگ ۽ بشام ۽ تميزين تير ۽ دپار بوتگ آنت۔۔۔

بس! ما که داں چم تچ کتگ آنت همک عيڊ ۽ ”ماجم ۽ امباني بُن ۽ رواين“
 گشتگ ۽ نوکين پوشاک، چمپيل دست ۽ پاداني نيم بانور ۽ نيم سالونکين هئي۔ پيرک،
 بلک، ترو، ناکو، مات ۽ پتاني عيڊي۔۔۔!

نوکين پوشاک ۽ چمپيلان ۽ انجين بو ۽ تاھير ۽ وشي ۽ هڊونا کي يے گون بوتگ که
 ما بے بروتي ۽ هم بنگاں برو تو بوتگ ایں۔ عيڊوتی جاہ ۽ پيش ۽ جمعة آني روج اول عيڊ ۽ چه
 کمتر نه بوتگ آنت۔ بلتے مرچاں عيڊ جمعة آني کنڊ ۽ هم پُرکت نه کن آنت۔

جمعة آني روچاں، لالاء پرپٽ ۽ سراج ”دُڙُک“ ۽ کهن ۽ جان ۽ شوڊگ ۽ شنگ
 ایں۔ ماہي آں پادنگ چنگ آنت، سک بلبلاؤ کي بوتگ۔

عيڊ ۽ روچاں بلک ايمنه ۽ سڀتے نه بوتگ، گشتے سجين دنيا هميشي ۽ تها اير گيجگ
 بوتگ۔

چراگ ۽ جند چو چراگ ۽ ونه بوتگ بلتے نام ۽ که چراگ بوتگ گڙا بزرگ
 ۽ دست چيار سنگ۔ په هرچ حال! چراگ ۽ کلفي ۽ گنڊا هاني مٺ نه بوتگ۔ گلاس ۽ بُن
 ۽ ٽنگ کتگ ۽ پُچک ۽ سنگے بستگ ۽ ۽ وهڊے که توار گيتنگ ۽ گڙا چریشي ۽
 وشرين ساز نه بوتگ ۽ درستين گونڊويے چوچامک ۽ کشان کتگ آنت۔

ناکولگي ۽ ناھ پُند اتگ ۽ سر بر ۽ دانکو جنگ، لڏو ۽ نهڊا ۽ بهاکتگ آنت۔
 پٽاسک، هپوک ”دوکاڊس“ من هے ”دوکاڊس“ هجبر نه کٽ اتگ۔ من مدام

ہے پٹاسکی وتاس ۽ سراوتی کلدار ایر کتگ بلئے، نزانان مَجک ۽ ”تزو کو“ چے پیم
تراینتگ، کہ منی باری ۽ سیرگ ۽ بانزل مُنڈ بوتگ انت۔

بیگہانی پُنجی، ”تک ۽ نک، ہرک ۽ جبر کنت لاپ ۽ مُشکی چک ۽ پُر
“اکن ۽ یکن، ساوار اسڈو، سڈو پیر ڈو۔۔۔!

سیدھ بوہیر ۽ دکان ۽ پشت، پماچہ لندن ۽ بازار ۽ کتر نہ بوتگ۔

گیدی ۽ رنگانی بابت ۽ جست ۽ منائے ترانگ ۽ پرائینتگ ات کہ مرچی سیدھ
۽ دکان ۽ پشت، بزاں جم ۽ امبانی بُن ۽ پشی یے اوں شہرگ نہ جنت۔ نوں ہر کس ۽ پھ
وت چُجک، چُجکے بستگ، نوں ہر کس ۽ پھ وت جم ۽ امبانی بُن یے جوڑ کتگ۔

ہے ساعت ۽ گشنے یکے ۽ زبریں چیزے گون ات ۽ منی باتن ۽ گکرگ ۽
ات۔ آئی ۽ جست ۽ مناحیال ۽ انچیں جہلانکی یے ۽ چگل داتگ ات کہ من برے
گوں جمرانی شاہگانیں پُٹھاں چوگوات ۽ سرگردان ۽ گول اتاں ۽ برے ماں زِر ۽
گب ۽ ناحدا ۽ ماہانی سفر ۽ برتکگیں دل ۽ پاپار کہ شرتگانی آماچی ۽ بیم ۽ زند ۽ بے بہیسانی
کہ باریں اے بری من لوگ ۽ سر باں کہ ناں، اے بری باریں مہنگ ۽ گنداں کہ
ناں۔ برے زمین ۽ سر براحداہانی بادشاہی ۽ برجہ دارگ ۽ پنڈل ۽ رپکانی وڈالی، انسان
۽ بے انسانی ۽ سنج ۽ زکت۔۔۔

برے گیدی ۽ ابرمی رنگانی تہا گوناپ کشیں ساہگ ۽ سکانی سارتی، آبشان،
کوچک ۽ پدا ہمودا کہ زمین ۽ آزمان ۽ ڈکگ جاہ ۽ گمان انت، سہری چو بے وسیں
انسانے ۽ جان ۽ رنگانی تہا تچوکیں حوناں، گیدی ۽ رگ ۽ ریشگاں مان شان انت۔
تیوگیں استی ۽ شپ کپیت ۽ انگہ آئی ۽ جست ۽ پسو ۽ نک حشکی وتی جاہ ۽ برجہ مانیت۔
ہمیش انت گیدی ۽ رنگانی باگاڑی کہ برے گوں من ۽ برے گوں تو انت۔

پشومان

دوشی ماسٹر باہر لال بخش سورہ، شرہ الکاپی شراب نوش اتگ، نوشگ، پداوتارا داشت ئے نہ کتگ، ہما پیش، وڑہ مہلوک، زہا، بدے کتگ۔ پمشکہ
 ہیبتان، رہمک، گپنگ، شری، ٹیپ اتگ۔ ہڈ، بندانی نرم بوگ، پد، آتران،
 درداں ناران، لوگ، شنگ۔ بان، دپ، کہ سر بوتگ، گڑا دیستگ، کہ آئی، جنین،
 بان، دپ، توک، کڈی کتگ۔ آئی، تاں دیراں دروازگ، ٹک، اتگ، بلے آئی،
 جنین، دروازگ، پچ نہ کتگ۔ گڈا آئی، دروازگ، پلگت چینگ۔

”تو کئے؟“ چہ تہی نیمگا بیزار، واب، چہ پادا تگلگیں توارے آئی،
 گوشاں کپت کہ آتوار ہائی جند، جنین بیگ ات۔

”تئی مات، مرد، دروازگ، پچ کن، ناں! کوٹک، چک“ باہر، چہ زہر،
 گج، کپیں پسویے دات، آئی، زہا، بداں مان بنداں کت۔

”شریں من دروازگ، پچ کناں بلے تو زہا پر چا دینگائے“ جنین،
 اوں گوں آئی، ترند تہی درشان کت۔

”زہا ناں! تر کو، سہر کناں تئی چماں پر داراں۔ منا گھنٹہ یے بیت
 دروازگ، جنگ، آں ترا کلام، کجا پروشنگ۔۔۔ تو بلکن یکے داشتگ؟“

”سابک، پت!! ہوش، بود بو، تو زانگائے کہ چے گشگائے؟ تو سک نشہ
 ئے، چہ تئی دپ، بدیں گپ درآہگ، انت۔ وتی دپ، سڈکن۔ من چشیں جنینے نہ
 آں کہ تو منا چو بہ گش، آ کہ بدکاری کن انت گڑا تئی وڈیں مردانی بگل، چہ در
 کانتت، روانت“ آئی، باہر، راسر پد کنگ، جہد کت۔ بلے آئی، وتی ڈن، وار تگلگیں

لٹانی زہر بے وسیں جنء سہرا کشگی آتاں کہ آئیء راہبانگے رستگ ات۔

”توزانا منابگا ہے سر پدبے“ باہڑء چم وتی جنء سہرا درگڈ بینت انت۔

”بگاہ وت زانگ بنت“ جنء پتھن گشت۔

”تو دروازگ پر چا پچ نہ کتگ“ باہڑء آ، تیلانک دیانء جست کت۔

”من کہ واب بوتگاں۔ دروازگ ء چوں پچ بہ کناں“ آئیء وتی بونٹریں سر

کچینانء پسودات۔

”ترا پچ واب ء مرگ ء نہ کپتگ“

”گڈابان و ہمیش انت۔ ایشی ء دگہ چشیں راہ ء درے پر نیست۔ منی یارء

درگچ۔ وتی آں کورے میم نہ کنئے کہ شپ روچ دگرانی بگل ء انت۔ منی سہرا بہتام

جنئے، شپانی نیم ء توگارے، من یک ء تھننائیں جنین یے آں، بان ء دپ ء بندمہ کناں

گڑاچے بہ کناں۔ سا بک پیرک ء بلکانی کرا انت۔ و ہدء حالات حراب انت۔ تو

اتنگ ء اے مردے، من چے بہ کناں؟“

جن ء اے گپ آئیء راچوتیر ء لگ ات انت۔ یک نیمگے وار تگیں لٹانی

سوک ء دومی نیمگ ء تر کوئیں شگان آئیء را پہناتی سُمبگ ء ات انت۔

”گوں من زبان کشی کنئے، شوم ء چک! من ترانہ گشتگ کہ دگرانی نام ء مہ

گر۔ تو بار بار ء دگرانی نام ء پر چا گرے، ہاں؟ من گوں تو اوں۔ ہرچی گشتے منابہ

گوش۔ آہانی نام ء پر چا گرے۔ آہانی گناہ چے انت“ باہڑ آئیء رالٹ ء لگتاں گوں

مان بندگ ء ات۔ آپریات ء کوکار ء ات ء آئیگان ء زاہ ء بداوں کنگ ء ات۔

گڈی ء باہڑ ء سک جبرگ ء اتک ء آئیء راچوت سست ء۔

”بزو۔ یکے، دو، سے۔ چہ منابلاس ء۔ منی لوگ ء چہ درابرؤ“

”ابو کہ نہ بوت ء گار بوتوں۔ باہو! تو مناسیہ ء گار کت“ ماہین ء کہ وتی دنیا

پہ سیاہ ء تہاری ء دیست ء اے سیاہیں دانک کہ چرائی ء زبان ء چہ اش کت انت، گڑا

آئی ءوتی دپ یکپارگی تچ لگوشت ءچہ بان ءڈن دراتک۔

چرے کوکار ءزاراں باہڑے لوگ ءمردم چہ واب ءآگہہ بوت انت، باہڑے پت ءآئی ءراہتیں شہمات گوردات ءماہین گوں وتی ہمرائی ء، وتی بان ءبُرت۔

آئی ءوتی ناکو ءدیما درائیں کسہ آورت انت۔ گڑا باہڑے پت ءآئی ءراگشت کہ توہچ مہ گش، تئی سہن نہ کپتنگ انت۔ پرچا کہ آنشہ انت، سُد ءسماء چہ ڈن انت، تو اے گپ ءہچ جاگہ پدرمہ کن۔ بلئے ماہین ءگشت کہ ناں! من نون کجام دیم ءگوں آئی ءہور بوت کناں۔ وہدیکہ سئیں گڈگ من وتی جند ءگوشاں گوں اش کتنگ انت۔

سہب ءباہڑے پت ءباہڑے واب ءپاد کنا نینت ءلوٹا نینت کہ آسک ژند ءپشل ات۔ پت ءہٹ ءپٹ کت ءمردم ءکٹ ءچہ گوازینت۔ بلئے آئی ءسرے سوگند وارت ءگشت کہ آہچ ءسئی نہ انت۔ آئی ءماہین ءسہن نہ داتگ انت۔ ماہین آئی ءچوساہ ءدیدگاں دوست انت، آماہین ءسہناں چون دنت۔

”تو وتی دیم سیاہ کتنگ بدزات، ترا شرم نہ کنت، شپانی نیم ءشراب ورے ءکائے، زاہ ءبدکنئے“؟ آئی ءپت ءوتی دنتان نجینت انت ءآئی ءراپدا مان بندان کت۔

”ماہین منا پہل کن، منی دست ءسکیں مزینیں ردی یے بوتگ۔“ من ءیل مہ دئے کہ۔۔۔

”پہلی ءحد تو گوازینتگ انت، بند ءسستگ، منانوں منی لوگ ءبر ات ءسر کن ات، پمن دگہ چے پشت کپتنگ۔“ آئی ءباہڑے بدل ء، پت ءنیمگ ءچار ات ءگشت۔

آئی ءچہ شرم ءحجالتی ءوتی سر جہل کناں ءگوں ماہین ءیکبرے پدا پہلی ءدز بندی کت، بلئے ماہین ءگوں ہیسکار گے ءوتی دیم دومی نیمگ ءتاب دات۔

ماس

بیگا ہے ءِ وتی ہمارا ہاں گوں بازار ءِ تر ءِ تاب ءِ نیمون ءِ چہ لوگ ءِ در کپت
 ایں۔ ادا کہ منے باڑ ہی لوگ ات انت۔ چداں بازار کس اس بیست ادار ءِ راہ ءِ چہ گیش
 نہ ات۔ اے ڈیہہ پمانوک نہ ات، بلتے اے بازار ءِ من گوں وتی کستریں برات ءِ اولی
 رند ءِ پکار ءِ روزگار ءِ اتلگ اتاں۔

ما پیادگ ءِ گردان، برزا آزمان گندیں ماڈیاں سنیل کنان ءِ شیرانی سرا
 نشنگیں دُتکاں ءِ دگہ جتک ءِ جوڑیاں چاران ءِ دیماروان ات ایں۔ جا ہے جن ءِ جوڈ ءِ
 جا ہے دگہ جتکے ہمراہی ءِ دیست تہ دل ءِ ہل چست بوت انت کہ دریکتیں منا ہم وتی
 درد انگیں زند ءِ ہمراہ گوں بوتیں ءِ من ہم اے زید ءِ پلے بہ کشتیں۔ بلتے وائے بڑگی کہ
 پُراں ہُپ کنت ءِ چمانی ارساں پلپیٹ انت۔

شیرانی سرا نشنگیں چوتاریں دُتک چہ دنیا ءِ چٹ بے سما، وش گپی ءِ کندگانی دگہ
 دنیاے ءِ مشکول، جلوہ ءِ برزیں ماڈی ءِ ہمارا ہانی، ہمراہی ءِ ابیداو من وتارا ایوک ءِ تہنا
 مارگ ءِ اتاں۔ منے راستیں نیمگ ءِ دریا ءِ چول ءِ آئی ءِ تیا ب ءِ مکلیں دوئیں ماڑی ہم منا
 بچ وڑیں مارشت ءِ ٹوہشت دیگ ءِ نہ اتنت۔ جہل ءِ زر، درنیام ءِ ماڑی ءِ برز ءِ جمرانی
 پٹہ ءِ شینک، گشتے اے درستیں دکشی آگ انتنت۔ اگاں اے دمان ءِ چیزے یات
 پیداک ات گڑا آگوار ءِ تیا ب ءِ ریکانی سرے کپتگیں کچک ءِ ککڑی۔۔۔ پممشکہ
 ہمارا ہاں گوں ہمراہ اتاں بلتے منی جند۔۔۔؟

بس ایوک ء منا ہے سمات کہ ماروگ ء ایں، دیما جزان ایں۔ ہے حساب
 ء دگہ لہتیں گام بُرگ ء پد مئے دیما یک چاہ واری ہوٹلے اتک۔ آئی ء کش ء تکہ ء کباب
 ء ہوٹلے ات۔ چاہ واری ہوٹلے ء دیما کرسی ء ٹیبیل ایر اتنت۔ ما ہم ہدا وتی کاروان
 جو کینت۔ چہ ما پیسیر یک دگہ مردے ہدا نشنگ ء دست ء سر ء اتاں، مونجان ء ملور
 ات۔ انچو گشتے کہ آئی ء لائچے گوں دا گینہاں گرگ بوتگ۔ مئے ہما ہیں کماش ء چاہ ء
 پکوڑہ لوٹائنت۔

”اے کا نہ باد ء پکوڑہ سک وش انت“ کماش ء لوٹائنگ ء دمان ء گشت، ء
 من ء نامداریں رحمل پکوڑہ والاء پکوڑہ گیر اتک انت کہ چہ گرانی ء سبب ء نوں آداب ء
 تامدار نہ اتنت۔

”مرچی پلپینی آنی عید بوتگ“ منی کش ء نشنگیں سنگت ء پلپینی ٹولی یے
 گوزگ ء دیست ء گشت۔

”اہو! ایشانی ہمک روج عید ء مردہ شامی انت، اے آرات انت، ہریچی
 کت کن انت، بہ کن انت“ من گوں کھت، سنگت ء پسودات ء پدا گوں وتی موبائل ء
 دلگوش بوتتاں۔

چرے ٹولی ء پد دگہ یک ٹولی یے گوست کہ آیانی تہا یکے ء انچیں پوشاک گؤرا
 ات کہ دل ء دارگ نہ بوتگیں گپے ات، ء بلاہ بلاہیں پھریز گارانی ہم چمانی نیٹ بدل
 بوتگ اتنت۔

”اے پما مزنیں پندلے کہ چوشیں پوشاک گؤرا کن انت ء مئے دیما
 گؤرا انت“ مئے ملا تہیں سنگت ء آیانی نیمگ ء چاران ء گشت۔
 ”اہو! اے گپ ء تور است گشتے، بلتے تووت چیا چارگ ءے“ دگہ کس مہ لیکیں سنگتے ء
 آئی ء دپ ء گپ ء راپروشت۔

”بیگہ، ترے تاب سک وش انت، مردم، زہن تازہ بیت“ کماش کہ یکوئی پکوڑہ، ورگ، مشکول ات، باریں دل، چے حیاں کنان، گشت۔

ہے دمان، یک وش پوشاکیں مردے کہ راستیں دست، ماتی لنکک، یل بدے، آدگہ چاریں لنکاں سبز، مندریک مان ات انت، جوانیں گھڑیا لے اوں دست، ات۔ گھڑیاں، کش، دگہ پتیں چٹے اوں بستگ ات، اتک، مارا سلام ات، وتی قیمتی نیں موبائل، کش ات، ٹیبیل، سمر ایرکت، وت کرسی، سمر ا نشت۔

”بلوچ صاحبان! شما چون ات؟“ اہے! اے و بلوچے۔ من دل، ہے سر پد بوتگ اتاں کہ بلکن وتی کندورہ، گوں عربے، من گوں وتاجیڑ ات، سک وش ہم بوتوں کہ بلوچے وش حال انت، کندگ، مسکرا، جنک گوز انت، ٹگی کنت، نشنگیں درائیں مردم ٹہک دینت، کند انت۔

آئی، چہ کیسگ، ڈینل سگریٹ، نوکیں پارکیٹ کش ات، دانگے روک کت، دوت دیگ، لگ ات۔

”واجہ تو چاہے ورے“ کماش، بلوچی سلا ہے جت۔

”من نہ وراں، نہ وراں چاہ“ آئی، گوں وش روحی گشت۔ بلتے ہے دمان، ہوٹل والاء، ابید گشگ، چاہے آورت، آئی، دیما ایرکت۔

آئی، چاہ، سمر کے گپت کہ ملاء مگر ب، بانگ بندات کت۔ آئی، گوں بے تواری، وتی راستیں دست، کاسگ چٹیں لنکک داں ہما و ہد، ٹال کت کہ بانگ ہل ات۔ پدا دست، چست کت انت، فاتحہ، وت۔ فاتحہ، پدا پدا اتک، دیم پہ نزیک، مسیت، راہ گپت۔

”شما زانا نماز نہ وان ات؟ شما رجنت، روگی نہ انت، چے؟۔۔۔ روگ،

چشمک ۽ گناہ

من سہمی ساعت نہہ ۽ حجام ۽ وتی ریشاں شر کنائینگ ۽ اتاں کہ منی موبائل ۽ گھنٹی ۽ توار کت۔ من زوت زوت ۽ چہ کیسگ ۽ درکت ۽ چارات کہ بلکن کارگس ۽ نمبر انت۔ پر چا کہ من کار ۽ روگ ۽ مدام پد ۽ پیش اتاں۔
 ”اے و عارف دیدگ ۽ نمبر انت“ من نمبر ۽ چاران ۽ گوں وت ہمکلام بوتان۔
 ”ہاں!! ہیلو، سلام علیکم“۔

چہ دومی نیمگ ۽ اوں سلام ۽ جوڑی ۽ پسوگوں نگیگیں توارے ۽ اتک۔
 ”اے و عارف ۽ نمبر انت، بلتے توار دگہ وڑ ۽ انت“؟ من موبائل چہ گوش ۽ دورکت ۽ نمبر ۽ چاران ۽ پدا گوش ۽ کت ۽ گوں وتاوت نرنڈات۔
 ”حالے ۽ سر پدے“؟ آئی ۽ گوں پریشانی مناجست کت۔
 ”اناں! چونیں حالے“؟ من پسو ۽ ہمراہی ۽ آئی ۽ راپدا جست کت۔

”سکیں حراہیں حالے، دوروچ انت کہ استادگار انت“ عارف سک تکانسر

”ہاں! استادگار انت؟“ منگشتے وتی گوشانی سرا باور بوہگ ء نہ ات، من
کنداں کنداں ء عارف پداگوں بے باوری جست کت۔

”تو مہ کندا! اے یک سنگینیں جیڑ ہے، استادگار انت“ عارف ء مناگوں
زہرنا کی گشت ء منی دیما عارف ء ہما داب کہ دم پہ ساعت ء وتی راستیں دست ء ماتنی
ء شیکن پٹوکیں لنکاں گوں بروتاں اے دیم ء آدیم ء مرزیت ء گپ جنت، گشتے اے
ساعت ء اول انچو کنگ ء ات۔

”عارف، یار! مسکرا چیا کنتے۔ مرچی و اپریل فول، نہ انت کہ تو منا بے
وقوف کنگائے“ من انگت کنگ ء اتاں۔

”ناں، ڈئے! اپریل فول ء گپ نہ انت، راستی ء استادگار انت، تو کمو کے
Serious بو“

”اے وگاری چیزے نہ انت، دگراں گار کنت، وت چوں گار بیت؟“ منا
انگت عارف ء گپ باور بوہگ ء نہ ات۔ پر چا کہ استاد ء خدمت پہ بلوچی زبان ء انچو
باز انت کہ اے آئی ء راوت گار ء گوری ء نیل انت۔ انوگیں دور ء کہ کس کسی نہ
انت۔ اے گریبی جاہ ء آئی ء وتی کڈک پہ بلوچ شاعر ء لہزانتاں وقف کتگ، اگاں آ
ایشی ء باڑہ بہ دنت تہ پیماڑ ء چماٹائے و در کانت۔ بلئے آئی ء اے قربانی ء دپہسکی
کدی گار ء شموشکار نہ بنت۔

بلئے اگاں پکائی ء استادگار انت گڑا اودا آئی ء راجاہ کئے وارینیت۔ پر چا
کہ استاد ء اے قانون نہ انت کہ چاہ ء زراں بہ دنت۔

”چاہ ء من لوٹا ئیناں بلئے زراں شما بدئے ات: بدئے بچا! مرچی تو چائے
زراں، بزواے تئی چاہ انت۔“

”من استاد چاہ نہ وراں۔“

”بچا! ورے نہ ورے ترا زردیگی انت، اے چاہ کہ من تئی دیما ایر کتنگ
دگہ کسے وارت نہ کنت۔“

”بدے؟ بز ونیست زانا؟ بز و، مرتگ؟“

استاد ۽ نشہ چاہ ۽ سگریٹ انت۔ اگاں چاہ ۽ سگریٹ مہ رسیت گڈ ابزاں نہ
واہگ انت۔

استاد ۽ درستی گپ ۽ ندرگ منی چمانی دیما چو گوہر دانگ ۽ سٹ ۽
کیان اتنت۔

استاد ۽ کہ اے گڈک پیچ کتنگ ۽ نشنگ گڈ ابلوچی زبان ۽ باز نپ رستگ۔
بازیں شاعر ۽ لبزانتے چرائی ۽ دست ۽ چہ دراتنگ ۽ نامدار بوتگ انت۔ استاد ۽
شاعری ۽ دنیا ۽ گڈ اسگ ۽ ٹک است انت۔ بلے نون کئے گڈک ۽ پیچ بہ کنت ۽ شعر ۽
شاعری بہ کنت۔ کئے آئی ۽ چاہ بہ وارینیت ۽ سگریٹ بہ کشارینیت۔

پرچا کہ زیکیں استاد انت کہ وتی نارشتے، برز ۽ عطا شادا کیڈمی ۽ ایر کتنگ
انت ۽ جندے چہ اکیڈمی ۽ گارانت، ہیچ گواہ ۽ سوج ۽ نیست۔

”یا حد!!!! اے بگندے چو مستیں توکلی ۽ غیبانی غیب شنگ۔ یا چوشے
مرید ۽ گوں وتی نازل ۽ بال ۽ کتنگ۔ ایشی ۽ سراہہ ہیسہ نیست۔ مدام گشتگ ۽
کہ من بلاہ بلاہیں پیر ۽ پکیرانی مرید آں۔ بلکن تر ۽ تابلے ۽ شنگ، کیت۔“

”گڑا، عارف! چون کنتے، یار،“ من جیرگانی دنیا ۽ چہ درکیان ۽ عارف ۽ را
جست کت۔

”من وت نزانان، آئی ۽ لوگ ۽ مردم سک پریشان انت“ عارف ۽ گوں
پریشانی پسودات۔

”اے یکبرے پیسرا اوں گار بوتگ، منی حیال ء کراچی ء، مردماں ہے
گشتگ کہ نوں و نیست انت۔ بلئے پدا انا گت ء در کپتگ، پمشکہ وتی نام ء
’حیات ایر کتگ کہ بزاں من زندگ ء حیات آں۔۔۔!“
”گڈاشما تچ ء تاگ، جست ء پرس کتگ؟ شما حاجی گل محمد ء باگ ء شتگ
ات؟ پر چا کہ برے برے ہمانگو پہ دم ء بالا کنگ ء در کپتگ۔ پیر مردے بگندے
سر بتک بوتگ ء دگہ نیمکے ء شتگ۔“

”ناں، ڈئے! استاد بہہ سر بتک نہ بیت“ عارف ء گوں نہ مٹی ء گشت۔

”گڈ ایک گپے انگت ء است انت۔“

”کجام گپ؟“ عارف ء انچو گشت کہ گشتے من استاد و در گیتک۔

”شما اے کنڈور ء منڈور چار اتگ انت؟ ہے شو میں عینک ء گار زدگی ء
بگندے کنڈور ء ء کپتگ۔ اصل ء اے عینک کہ آئی ء راڈاکٹر ء داگ، آئی ء
چم ء نہ انت، مٹ بوتگ، بلئے بختاور ء گپ نہ زرت، منادو سے رند ء گشت
ء، اصغر، یار! اے عینک منی چماں نہ کپگ ء انت، ایشی ء منی سر ڈامبرینتگ،
وہدے من راہ ء روگ ء ہاں گشتے کنڈے ء کپاناں، مناشک انت کہ کہر نیسپیں
عینک ء وتی کار کتگ انت۔“

”اے اوں بوت کنت“ عارف یکبرے پدا مرخجیگ بوت۔

”بلئے، اصغر! مناشک انت کہ استاد آوار جنگ بوتگ۔“

”استاد ء کئے آوار جنت“؟ من گوں نہ مٹی ء کٹے ء کندان ء گشت۔

”بوت کنت! پر چا کہ آعطا شادا کیڈمی ء کار مستر انت ء پدا دومی گپ ایش
انت کہ بختاور دپ نہ اوشت ء مان میا تک ء، بلکن انچیں گپے جتگ ء کہ یکے
تب ء نہ کپتگ۔“

”گڑا، عارف استاد پکائی ء گارانت“؟ من ہے گیان ء یک ء یک ء زور
پر دیان ء پداجست کت۔

”اُجئے۔۔۔! ترا نگہ باور بوہگ ء نہ انت؟“

”گڈا اے سکیں مزینں جیڑ ہے، نوں چوں کنئے؟“

”نو، ہمیش انت کہ استاد چوں درگج ایں؟ آئی ء مستریں بچک ء لہتیں
شاعر نامیتنگ ء گشتگ کہ من ایشانی F.I.R ء کناں۔“

”ناں، ڈئے!؟ باریں آکئے ء کئے انت“ من زوت زوت ء جست کت۔

”عارف عزیز، علی عادل، ناصر بشیر، خلیل سید ء من ء عارف ہواراں۔“

”شکر انت کہ آئی ء چک منا پجہ نیارایت“ منی نام گون نہ ات، پمشکہ من
شگرے گیت۔

”آئی ء مستریں بچک ء گشتگ ہمیش انت کہ منی پت دائم ء شمنے ہمراہ
انت، پمشکہ من اچ شماراناں۔“

”شمر انت، گڑا! من چہ جام ء پیک باں ء کارگس ء تڑے وراں، پداکایاں
احوال کارے درگیجاں، ریڈیوسٹیشن ء رواں۔ اگاں ہچ نہ بوت، گڑا فدا شہید ء چوک
پہ بھوک ہر تال ء زندگ بات۔“

من چہ جام ء پیک بوتناں، وتی بیپارککے جت ء دیم پہ کارگس ء شتاں۔ اودا
چہ درستاں پیسر من گوں نذیر بالاچ ء ڈچار کپتاں۔

”نذیر، یار! حالے ء سر پدئے؟ من چہ سلام دیگ ء پیسر جست کت۔“

”چونیں حالے؟ آئی ء پہ ہمانگی، جست رنگیں پسوے دات۔“

”سکیں بدیں حالے، استاد گارانت“ من گوں پریشانی آئی ء رااے بدیں

”استاد حیات شوکت ء گشے“؟ نذیر ء اشتاپ اشتاپی ء مناجست کت۔

”آہو“ منی دیم ء خون حشک ات۔

اڑے! اے مند ء انت، نذیر کٹے کٹے ء کندگ ء ات۔

”تو چوں زانے کہ مند ء انت“ منی چم روژناہ تر ء دیم ء خون پداواتر اتک انت۔

”انچو، ناں! پیسیری من صابر ء میوزک ء نشنگ اتاں کہ مردے ء ٹیلی فون

کت ء حال دات کہ استاد مند ء منے دست ء انت، شما آئی ء لوگ ء مردماں حال بدیے ات، بلنے من پہک ء بے حال آں“۔

”تراڈے شاباش انت!! تو سکیں بے کاریں مردے، سجانیں مردم

پریشان انت ء تو اد اٹہک دنیگ ءے“؟

”ہیلو، ہیلو! عارف، من استاد درگیتک“ من پہ سوب مندی، گشاد گشاد ء

عارف ء رافونے جت۔

”ناں، ڈے! کجا انت“ عارف ء توار چونا کوفیضک ء توار ء ٹلنگ ء

لگ ات۔

”اصل ء زانے گپ چون انت“؟ من گوں عارف ء وتی شیواری ء پدر

کنگ ء جہد ء اتاں۔

”آں، باریں! چون بوتگ“۔

”اے امجد رحیم ء ردداتگ ء برتگ گوں کہ روئیں اینگوڈن دیماچاہ واری

یے کنیں، بلنے آہانی سر مند ء کپتگ“۔

”گرا، زانا! راہ دراج نہ بوتگ ء استاد ء نزاننگ کہ آئی ء مند ء برگ ء انت۔

”راہ۔۔۔! ودراج بوتگ، بلنے استاد ء چشمک ء نذیر یک کتگ“۔

رنگ، ماہرکان ء دو جہمیری پٹہ

مہر مراد ء کساس ہژدہ سال بیت کہ آگوں بلوچی لیزانک ء بندوک انت
آئی ء ماں لیزانکی چاگرد ء پہوت کسانیں نام ء پچارے ہم جوڑ کتگ۔ آئی ء لیزانکی
کتاب ء وانگ ء ہمنچو حب ء ہدوناکی است انت چو کہ کسے مہر ء بندات ء پہوتی
پلگدیں حیلانی بانک ء بہ بیت۔ آئی ء ورگ، وپسگ، ننگ ء پاد آہگ درست
گوں کتاب ء وانگ ء ہمگر نچ انت۔ آئی نپاد ء سرا، سر جاہ ء چیر ء، کار ء سرا، گاڑی
ء تہا، اوتا ک ء ہمک جاہ ء پچار یک ناں یک مزنیں نبشتہ کارے ء کتاب ترادست
کپیت۔ آئی ء لیپ ٹاپ ء موبائل ء ہم دنیا ء پی ڈی ایف کتاب مان انت۔ انچو
بزان کہ مہر مراد کتاب گزنگ ء کتاب ٹنگیں مردے۔ آہرچ و ہد ء لیزانکی پگر ء
سوچ ء تہا انت۔ آہرچ مدامی وتار مشکول کنگ ء جہد ء انت۔ مدام گوں لیزانت
کاراں دُچار کپگ ء چراہاں جست گرگ ء سر ء سوچ ء جن آئی ء سر ء سوار انت۔
سکیں جستویے، سک باز جست کنت ء برے برے چہ مستریں نبشتہ کارانی دست ء
جبر ہم وارت۔

آئی ء رالیزانکی سکین ماں اسکول ء زمانگ ء وتی ہم مکتب ء یکیں ڈسک ء سہرا
 نشنگیں سنگت مرید موال ء چہ رستگ کہ آئی ء مدام وتی شعر گوں وش گٹی ء، ٹیبیل ء سہرا
 دست ءے چو ڈہل جنگ ء داب ء جنگ ء گشتگ انت ء ہے جراثیم چو کہ ”مچ، مچ، مچ ء
 گندیت، رنگ زوریت“ ء داب ء، کرار کرار ء مہر مراد ء جان ء رگانی حوناں ہم ہوار کپان
 بوتگ انت۔ آئی ء ڈیل ء تفریح ء وہد ء پہ حب ء ہدونا کی مرید ء شعر گوش داشتگ انت ء
 یک دگہ دابیں تام ء وشی ء مارشے مار اتگ۔

مرید موال ہم چوتی پنام ء موال ء مجنوں دابیں بچکے بوتگ ء آہمک بیگاہ
 گوں مراد ء چیر وکائی سگریٹ ء چرس ء کشگ ء بٹڈی ء ڈگار ء مزین کل میر ء تہا شنگ
 انت کہ چہ کہن ء حشک بوہگ ء پدویران بوتگ۔ مرید ء مدام مراد ء راگشتگ کہ اے
 ”شاہی بوٹی“ ء کہ جنئے گڑا پہ شاعری ء دماغ ء رگ پیچ بنت ء تراوش وش ء نوک نوکیں
 خیال کانت۔ پمشکہ مراد ء ہم بلاہ بلاہیں سوٹ جنگ ء خیالانی دنیا ء سرتا بکی وارنگ ء
 شعر ء شوہاز ء در کپتگ۔

”مرید، یار! ہیج نیست“ وہدے آئی ء را شعر دست نہ کپتگ انت، گڑا پدا
 گڈولیں ڈنڈاری ء، بے و اتر بوتگ۔

”تو کہ حالیک نئے، شعر چون کانت“؟ آئی ء گوں وتی گوات کپتگ ء
 سہریں چماں کہ گونڈواں مدام ترس اتگ، مراد ء را پسود اتگ۔

”مطلب من چوں حالیکاں ء پڑبیاں“ مراد کہ چہ سند ء کے کستر بوتگ
 ء کیشیں تر ء گرد، دوست ء سنگتی مردے نہ بوتگ پمشکہ آچرے پیچ ء تاباں چہ نا
 آژناگ بوتگ۔

”بابا! اے دنیا ء رنگ ء روگنی لوٹیت۔ تو گوں کسے ء مہر کتگ؟ تئی خیالاں
 شر رنگیں جنکے است انت“؟

”انان“ مراد ہے بس ہمنچو پسوداتگ۔

”گڑا“؟

”اے زانا ملی انت کہ من شر رنگیں جنکے وتی حیالاں بداراں ءنوں شاعری بیت“؟

”اہو! داں کہ تو عشق مہ کنتے، تئی پگر ء حیالاں یک شر رنگیں بُتکے مہ بیت

۔ آ بنگ داں کہ ترادر دء دھو کہ مہ دنت، گوں تو بے وپائی مہ کنت۔ داں کہ تئی توک ء

در دء پاہارودی مہ بنت۔ تو چے پیم شاعری کت کنتے“۔

”بلئے الم نہ انت کہ درستیں مہر چوتئی مہر ء یکیں سال ء ”ڈیٹ ایکسپائر“ بہ

بنت، ء آپھے حاترا شاعری بہ کن انت کہ آہاں وتی پھکیں مہر، ہوس ء کوریں دستاں ببا

داتگ انت؟“ آئی ء چرس ء را بے مکسد ء دراجیں دے جت ء دوت وتی اندر ء

شونک اتاں ء پدا کم کم ء دوتاں یلہ دیان ء وتی عقل مندی ء را پیش دارگ ء جہد کت ء

آئی ء را کچلیں شگان ہم گوش بُناں گوردات ء۔

”بس، مہر! اے گپ ء چہ ہدا یلہ دے، آیک ویلے ات“ آپاداتگ ء چہ

ڈل ء سنگے چت ء ء کور ء کانی گوات ء چگل دات ء۔

چد ء پد آپاداتگ ء شت انت ء مراد ء سجنیں شپ بہ وتی شاعری ء بنداتی

تجربگ ء یک شر رنگیں بُتکے ء حاترا جیڑات کہ آکے بوت کنت کہ آئی ء پہ شاعری ء لبر ء

مارشت ء بندات ء بہ کنت، آئی ء سساء بہ چونڈایت، در دء دروہکاری بہ کنت، بے

وپائی، زہر ء کہری بہ بیت، شگان، بہتام، آس، گروک، جمر، کاپر ء سارتیں ساہگ ء مہر ء

کسہ، دمک ء دیوال ء گیدی ء بے سمائی، درست آئی ء زندگی ء واد ء شکر بہ بنت۔

آئی ء اندری سماء را یک نواہیں، یک بے گتیں مارشت ء مولشتے ء مان شان

اتگ ات۔ گڑا آئی ء حیال ء جمرانی تہا دیست کہ نزیک گورے ہمساہگاں، بید چہ

ماہین ء دگہ چشیں شر رنگ ء نازر کیں بنگ نیست کہ آوتی شاعری ء بنداتی تجربگ ء

گوں مہرء دیویء جہتء حیالانی ڈیکیء سارء بہ سنگار ایت۔

پہمشکہ آئیء ماہینء دلکشء ٹٹوسکیں گمانء گوناپ وتی زندء آزماں حیا لیں

جمرانی تہا جاگہ دات کہ آشاعری پریء اسپتیں بانزلاں سرکپت بہ کنت۔

آئیء ماہین نیں بتء راوتی اندری ماڈیء شہ بانکیء تاج پوشا نینت۔ آئیء

ہمک روج شوہازء رہسرنانی ودارء چوکیداری کت۔ آئیء روک، روکء چارگء گوں

آئیء پچکنگ، ہدوناکیء درشانگ۔ اے درست پرانیء زندء چوآپء گواتء بسات

ء بوت انت۔

پرانیء گوں ماہینء گپء ترانء ہم چشیں پابندی نیست ات کہ چہ کسانیء

ہور، یکجا ہیء ہم گنگلیء رُستگ انتت۔ مچکدگء پیپکء چنگ بہ بیت یا کہ میتگء

ڈتکء کڈکی گوازی۔ بلتے آوہدء آئیء پہ ماہینء مہرء ہچ وڑیں گتء گمانء مارشت

ہم نہ بوتگ۔ نوں آئیء را کسانیء یک سرگوستے اوں گیر آہگء ات کہ یکرندے

گور بامء ڈلیء مچکدگء پیپکء چنگء وہدء آئیء را گودرےء ڈنگ جتگ اتء

آسک گر یوگء ات۔ گڑا آئیء مستریں گہارء مہر مرادء را گشت کہ ”کے دم ءے بہ کن تو

ملا ہی چکء نما سگے ءے“۔

آئیء کہ دم کت گڑا ماہینء گر یوگ ہم چرائیء چہ دور حز انتت۔ اے ساعت

آئیء را ماہینء گر یوگانی ہما تو ارہم گوشاں کپان انتت۔ آئیء گوں ہے گمانء ماہ چار

اتء پچکنگے جت، کمبل ءے ہٹ آنی شمء کتء وپت۔

نون مراد پہ دل دلی آئیء زیبائیء بندوکء شیدائی بوتگ ات۔ ماہینء ہم

مار اتگء سما کتگ ات کہ مراد پرانیء شیداء عاشق انت۔ ہمک رہسراں پرانیء

اوشتوکء ودار یگ انت۔ پہمشکہ مدان مدانء آدو نیں نزیک بو ان بوت انتء

یک انچیں وہدے اتک کہ چکمکیں واہشتاں آہانی در نیامء مورینکی پدے ہم پشت نہ

گیتک۔ ہمک شپ برے گلام چوٹ ء پُشت، برے دیوال ء کُچ ء برے آزمان
گندیں پٹک ء لاپ ء آہانی مہر ء ملاپ بوت انت۔

وہد کسپ ء برے کر گوشک ء داب ء دیماروان ات۔ آہانی مہر ء کسہ رُدان ء
جان کشان ات، ماہین ء، مراد دھوکہ نہ دات ء گوں آئی بے وپائی ہم نہ کت۔ پمَشکہ
مراد ء شاعری درد ء اندوہ ء جاہ ء، ماہین ء شررنگی ء نازرکی ء ستاہ ء چیدگ جوڑ بوت۔ مراد ء
شاعری ء کُل ء گلا لک جنان کت ء وتارا لبزانک ء تہا ایر آورت۔ مرید موال ہم حیران
ات کہ ایشی ء شاعری یک نیمگ ء مہرانکی ء ساڑ اُشتی انت۔ ایشی ء راباریں کجام پری
گنجیں حزانگ دپ کپتگ کہ گون منا مرید ء آئی ء بابت ء ہج گپ ء گال نہ کتگ۔
وہدیکہ من آئی ء دیمائشے ہم چیر نہ داتگ ات۔

مرید برے ایوک ء برے برے گوں مراد ء ہور مشاعر ہاں شنگ ات۔ مراد ء
چہ پت ء بیل ء آلا ڈ تہی ء برے موکل رستگ ات ء برے نہ رستگ ات۔

زی ہم آئی ء رادعوت نامہ یے رستگ ات کہ باندا بریگاہ ء عطاشاد کتابجاہ ء
مزنیں حال ء مزن نامیں شاعر ء نبشتکار واجہ ارمان اوست ء شرپ ء کہ ہمے زوتال چہ
لندن ء اتلگ ات، یک مزن ء پچیں دیوانے برجم دارگ بوہگ ء انت۔

”تو چے گشتے، مراد؟“ مرید ء، دعوت نامہ مراد ء نیمگ ء شہاران ء جست کت۔
”ہُو! منا ہم رستگ اے دعوت نامہ“ مراد ء، مرید پہ بے تہی پسودات۔

”مراد! ترا گپے بہ گشاں“؟ مرید ء دعوت نامہ کش ء کیسگ ء کنان ء جست کت۔
”چے گپے باریں“؟ مراد ء پدا بے حاجتی ء درشانک دات۔

”من ہمے مارگ ء اوں کہ تو بدل بو ان ءے، تو گوں من سرد مہری کنگائے،
اے نہ انت کہ ترا کسانیں نامے رستگ ء تو وتی ہمے نام ء زرت نہ کنگائے“ آئی ء قلم چہ
کیسگ ء کش ات ء پد امان جت۔

”ناں! اے تئی وہم ۽ گمان انت، چشیں چچ گپے نیست، جان“ آئی ءوتی ز زانی
 بانکس لنکک ۽ سبز ۽ مندر یک کہ ماہین ۽ مہر ۽ نشانی ءداتگ ات، تاب دیان ءگشت۔
 ”وہم ۽ گمان ۽ گپ نہ انت من انچو گندگ ء آں، شر! آگپ ءیلہ دے
 باند اتگیں دیوان ءبابت ءچے گشتے“ مرید ءگپ ءسرحال تاب دیان ءگشت۔

”من پت ءراجست کتگ ات، مرچی آئی ءتب شر نہ ات، زانا! منا چچ پسونہ
 دات ءے، پمشکہ من دل ءپُرکت نہ کنان“ آئی ءگوں مرید ءوتی چم چار نہ کت انت ۽
 آزمان ءنیمگا چاران ءگشت۔

اصل ءمرچی شپ گوں ماہین ءآئی ءحاصیں دیوانے ات۔ پمشکہ آپہ بے
 تابی شپ ءدوازده ءدوار کنگ ءلگ ات۔

ماہ گوں وتی پُرتاہیر ۽ ساز بکشیں جوانی ءزین ءسرا انچوتالان ات کہ گشتے
 یکے ءشاہگان ۽ اسپتیں گشانے چیر گیتنگ ات۔ مراد ءوتاراچہ ڈلونئی مچدگ ءباپور
 کتگ ات ۽ دیم پہ ماہین ءمسکیں دوار جاہ ءروگ ءات۔ آدیماہین ہم سر پچیں پٹک
 ءمراد ءدوار ءپیسرا نشنگ ات۔

مراد ءپٹک ءدورکت۔

مرید کہ آئی ءمشاعرہ ءدروگیں دعوت نامہ وت جوڑ کتگ ات ۽ چہ آئی ءلوگ ء
 بگرداں ڈلونئی مچدگ ء، ۽ چہ مچدگ ءبگرداں ادا آئی ءسرات، مرید ءوتی لوگ ء
 پٹک ءسرکش ات کہ باریں کئے انت، آئی ءگیشتر وتی نشار ءسرا شک ات کہ مردے
 دی ءات۔ بلے آئی ءچماں آس دات کہ نشار نہ ات بلکن گہارات کہ پہ آئی ءشاعری ء
 پری ءرودینگ ءچوشرنگ ۽ نازر کیں بنگ ء، چوسیاہ ۽ اسپتیں جمر ءیکے دومی ءتہامان
 اتلگ اتنت۔

نہاد

میر جنگلیان ۽ شبر نئیں نراز ۽ دوشی مولد ۽ پُل ۽ بانکلینکیں نکینک ۽ سمرالگار
 بستگ ات۔ بلتے آپہ مرگاں گوری رک اتگ ات۔ پر چا کہ آئی ۽ سخت شرآت کہ ہے
 ساعت ۽ مولد ادا ناگتیں دردے ۽ مان رُپنگ ات ۽ آچہ واب ۽ جہان ۽ دور درداں
 نالان ات۔ بلتے اے ساعت ۽ آئی ۽ درد نہ مار اتنت ۽ دہ دہ ۽ پاد اتک ۽ نراز ۽ را
 شش نمبرے گوردات ۽ آ ”کو، کو“ کنان ۽ ڈن ۽ شت ۽ کپت ۽ چہ نکینک ۽
 بے نکینک بوت۔

”آئی! کلام ات چار پروش کنات، منی ہنیکہ نئیں نکینک ۽ لاپ دور کنگ ۽
 اتنگ“ آئی ۽ چہ درداں بے سما ۽ سوبمندی ۽ گل ۽ وتی چرٹی ۽ لوگ ۽ درنجان ۽ گشت۔
 سہب ۽ کہ میر ۽ چہ واب ۽ بست کت داں ”ٹونی“ گارات۔ آئی ۽ سر سرے
 پر بوت۔ پر چا کہ ”ٹونی“ ۽ مدام آسہب ۽ مہلہ چہ واب ۽ پاد کتگ ۽ آئی ۽ ”ٹونی“ ۽ سمر
 وتی دست پر لگاشنگ۔ ٹونی آئی ۽ سک دوست بوتگ ۽ پلاڈ کی رودیننگ ۽۔

آئی ۽ سواس پاداں کت انت پد ۽ رند گران ۽ ڈن ۽ در اتک۔ اے دیم ۽ ادیما
 چاران ۽ وتی پادے داشت انت ۽ سک گمیگ بوت، پر چا کہ ٹونی حون ۽ حون رتیچ ات ۽
 ہمساہگ ۽ لوگ ۽ دپ ۽ کپتگ ۽ مُرتگ ات۔ میر گنوکیاں زرت ۽ آئی ۽ مولد ۽

دروازگ گوں زوراں ٹلگ پناکت۔ مولدا دشتاپ اشتاپ ء دراتک تاں میر جنگیان
انت کہ سک گمیگ ء زہرناک انت۔

”واجہ! حیرانت“؟ مولدا ء گوں حیرانی چارات ء جست کت۔

”منی ٹونی تئی لوگ ء دپ ء کپتگ، تونزانے کئے جنگ“؟ آئی ء وتی دست
ٹونی ء مرتگیں جون ء نیمگاشہاران ء گوں گم جتی جست کت۔

مولدا ء چہ دروازگ ء سرکشان ء ڈن ء کپتگیں کچک ء جون چارات داں ہؤ
اے ء میر ء کچک بوتگ۔

”نوں مناشرکلام ء جت“ آئی ء دل ء تہا گوں وتالجات۔

”واجہ! حدائی سرانت کہ من زانتگ کہ اے تئی کچک بوتگ۔ ایشی ء دوشی
شپ ء نیم ء منی لوگ ء دورکتگ ء کمنگی منی پل ء بانکلینک ء بہ درایت۔ منی چماں
آس داتگ ء من جنگ۔ بلئے تراپہ حداباورکنت من نہ زانتگ کہ اے تئی کچک بوتگ۔
مناپہل کن واجہ“ آئی ء پہ بزرگی عرض ء پریات کت۔

”منی لاڈکیں ٹونی بزاں توکشتگ، آں؟ من تراے جستاں تھانہ ء کناں“ آئی ء
دیم گیشتر شہترات ء گج ء کپ بوت۔

”واجہ چوش مہ کن، تو مزنین مردے تے، مردم گیشتر سُبک بیت“ آئی ء
بازی ء ذربندی کت بلئے میر ء یکے اوں گوش نہ داشت ء تچک ء تچک تھانہ ء شت ء
مولدا ء عرضی ء دات۔

”مولدا ء پہ وتی آڈالیں نکینک ء دوشی شپ ء نیم ء منی لاڈکیں ٹونی پہ تیرجنگ
ء کشتگ“ آگوں تھانہ دار ء گپ ء ات۔

تھانہ دار ء چار سپاہی راہ دات کہ بروات ء مولدا ء بیارات۔

مولدا تھانہ آرگ بوت ۽ تھانہ دار ۽ گشت وتی گیاں بہ جن۔

”واجہ گپ دگہ ہج نیست بید ہے یکین ۽ کہ ”ہٹ پہ گریبی“ ۽۔

شریں تو اے بہ گش کہ تو میر ۽ کچ پہ چون کانی کُشتگ؟

واجہ! حدائی سر انت کہ من نزانگ کہ آمیر ۽ کچک انت اگاں نہ منا کو کرو

ات۔ شب تہار ۽ کئے زانت کنت کہ آ ”گتے یا کہ بٹے“ آئی ۽ دوشی منی لوگ ۽ دور کتگ ۽

منی ہنیکہ نیں نلینک ترانس داتگ انت۔ اے چار دانگیں نلینک منی کٹ ۽ کمائی

انت۔ ہنیک دئے انت۔ گنجاتون ہنیک آں کوول کنت ۽ من بازار ۽ گزایک ۽

دکان ۽ بہا اش کنان ۽ پہ چکاں چنہ ۽ کا جائے کنان۔ اگاں میر ۽ نزار ۽ اے بہ وار تیناں گدا

پمن دگہ چے پشت کپتگ ات۔ من دگہ گنا ہے نہ کتگ بید ہمیشی ۽۔۔۔

”اے مشکت ۽ گنجیں زراں سیر نہ بوت ئے، نول ہے نلینک ترالاپ دئے

انت؟ اروپچی تو نزانہ کہ اے اوشتا تگیں آپے، ہُشیت“؟

تھانہ دار ۽ نرنڈ گے جت ۽ پدا گپ دیما بران کت۔

”اے مزنیں گنا ہے تو کتگ، تو زانا نزانے کہ شب ۽ نیم ۽ تیر ۽ جنگ سکیں

مزنیں جرے، تو ڈنڈ ۽ ملام بے۔“

”کچکے ۽ کُشتگ ۽ من ڈنڈ ۽ ملام باں؟ ادا مردم کُشتگ بنت، کس کسی پونز ۽

لمپاں نہ گپیت و! تو منا پہ کچکے ۽ ملام کنتے۔ تو اوں واجہے ئے“ (اروپچی کہ مناز راست

ات شمنے وڑیں تھانہ داراں منا گوں دوئیں دستاں سلام کت، بلئے مرچی من تنگ

دستاں کہ پہ کچکے ۽ کُشتگ ۽ چوبزگاں) ۽ پدا آئی ۽ وتی دل ۽ تہا حیاں کت۔

”تو کچکے کُشتگ“؟ تھانہ دار ۽ گوں زہر کنکی جست کت۔

”اہو، دگہ چے! مردم ۽ نہ بوتگ“ آئی ۽ ازگاری شتگ ات بلئے مان میا تلی

۽ انگت وتی جاہ ۽ بر جاہ ات۔

”تو زانا نازائے کہ آچونیں کچکے بوتگ“؟ تھانہ دارہ زہر گرانہ جست کت۔
 ”کچک و کچک انت تری سہرہ پوتے گورے بہ بیت“ آئی پداوتی ہما تب
 برجاہ داشت۔

”آ کچک ہہا چہ انسانہ ہہا گیشتر بوتگ، واجہ چہ ولایتاں لوٹائینگ“ تھانہ
 دار گشتے کرے ہہ سر پد کنگ آت۔

”اچہ! من نزاننگ کہ چشیں گرانملیں کچکے، بلے منی پل ہہ بانکلینک ہہ
 وارت ہہ من چہ ہتیک ہہ زہر بہ ہاں۔“

”تو سکیں مانجائیں مردے“ تھانہ دار پدا آئی ہہ سراز ہر گپت۔
 ”اے مانجائی یے نہ انت راستی یے، تو پہ گچکے ہہ منا چومان بستگ“ آئی ہہ
 ہہ گپ زور پردیان ہہ جت۔

”شہر انت! تو دگہ کارے بکن“ تھانہ دارہ وتی دپ تڑشپک کنانہ گشت۔
 ”چونیں کارے ہاریں“ آئی ہہ دلہ وڑ وڑیں امیت سر کشگ ہہ لگ اتنت۔
 ”تو۔۔۔ چوش کن۔۔۔ (اے ساعت ہہ میر ڈنہ ہہ دراتلگ ات) دہ ہزار
 کلدار شو ہاز کن، من اے کیس ہہ ”رفع، دفع“ کنانہ واجہ وت ہہیناں“ تھانہ دارہ وتی
 گلاہ دور کت ہہ سرہ کچینانہ گشت۔

”دہ ہزار کلدار!!! دہ ہزار ہہ اش کنگ ہہ گوں کے نرم تر ات ہہ گوں پریشانی ہہ
 بزگی تھانہ دارہ چارگ ہہ لگ ات۔“

”تو چے گشتے، انچو یلہ بے؟ شپ ہہ نیم ہہ تیر جنئے ہہ وپنگیں واب ہہ مردماں
 آسی کنئے۔ من تئی سرا 504 ہہ 337 ہہ دفعہ ہہ جنان گڑا شہر انت“؟ تھانہ دارہ آئی ہہ سرا
 وتی چم در گڑا اینت انت۔

”اے چے گزا ہہ بوت کہ منی گردن ہہ لوپ بوت، منی مشکت ہہ نشانی آں چہ

ہمے یکیں چڑئی پشت کپتنگ کہ منی سپاہ انت۔ آدگہ دراہ شباب ء کبابانی ڈیس ء شت
انت۔ داں ہلک ء شوانگ ء جنین ء آرت ء ڈال اوں منی سرا بوتگ انت، مولد آد توگار
بوتے، وڑے بہ کن کہ انوں و ہد ء کانودہر دو، ہمیشانی انت۔“

”تو چے حیاں کنگائے“ آگوں و تاحیاں کنگ ء ات کہ تھانہ دار ء توار ء پچ
درینت۔

”واجہ! منا یک تومی یے است انت، اگاں تئی درد ء وارت۔“

”تومی ء من تئی سرا بجاں یا کہ وتی۔“

”گڈ اواجہ من نوں چے بکناں، تو دگہ راہے درگیج“؟ آئی ء گوں تھانہ دار ء
چش گشت ء پداوتی دل ء تہانرنڈگ ء لگ ات۔ (دوگتاچ است انت آو کلیرک ء
مات بیگ انت۔ آئی ء بہ کشے وتی آل نہ دنت)۔

”دگہ راہ نیست، بیدہمے یکیں ء کہ تو جیل ء بہ روئے“ تھانہ دار ء وتی کپی نیں
دنان ڈن ء کنان ء گشت۔

”واجہ منی سرا رحم بہ کن، من جیل ء بہ رواں منی چُک بزرگ بنت، بیگائے پکوڑہ
آں کئے پچیت؟“

”گڈاشر انت۔۔۔ تو سہب ء ہمے تومی ء بے توار ء منی لوگ ء راہ دے،
واجہ ء من دگہ نیمگے ٹہیناں، شمنے جیڑہاں مارا کُشت ء ایرکت۔ نارشتے ہم درنیت“
تھانہ دارنرنڈان ء، پداحاموش بوت۔

”واجہ! گڈا من نوں بہ رواں“ آئی ء دل ء تہاشگرے گپت کہ پہ پے ء کارشر
بوت انت۔

”آہو، آہو! بلئے آسندگ ء وتی سر ء چٹ ء بہ گر“

”شر انت واجہ تئی منہ واراں کہ کچک ء بدل پے بوت، مردے نہ بوت“

گوں ہے گپاں آرہا دگ بوت، کئے دیمتر اشت کہ پداچہ تھانہ دارء دپء
 آئی ءوتی نام اش کت۔
 ”مولد آد“

”جی، واجہ!“ آیک صدء بیست ءگشادی ءتچ ترات، ءدل ءتہا جیڑگ ء
 لگ ات کہ چومہ بیت کہ تھانہ دارنج اتگ، گڈ ابراں مناشمر کلام ءجت۔ بلئے آئی ءچم
 یکبرے پداروژناہ بوت انت کہ تھانہ دارگشگ ءات کہ ”پمسنی بچک ءہمک سہب
 دودانگ کوول کتگیں ہنیک راہ دئے گوں۔“

مناگوں تو اے توقع نیست ات

”ہیلو! واجہ، چونے تو؟“

”ہیلو! کئے گپ کنگائے؟“ آئی گوں وتی جتا نیں تو اے مناجست کت۔

”واجہ! من، اصغر زہیراں“

”ہاں۔۔۔!! تئی“ ٹون“ بدل بوتگ؟“

”ہاں! واجہ“ فون“ بدل بوتگ“؟ من پیش وڑے آئی ورا چیڑینگ و لگ اتاں۔

”مرک و فون بدل بوتگ۔ ٹون، اڑے ٹون۔ تئی تو اے بدل بوتگ۔ تو اے زانگ بوگ و

نہ انت۔۔۔!“

”فون بدل بوتگ“ آئی وے ہے گپ دو براں منی گیگانی گرگ و حساب و گشت و پدا گپ

و لگ ات۔

”باریں حال کن تو کجائے منی ٹلو جان“

”واجہ! من کراچی و اتکاگاں“

”چہ دہئی و تچان و پیداک وے؟“

”اناں، واجہ! چہ تربت و، کے نادراہ آں“

”اچو! چے ہوپء ترا گپتگ“

”واجہ! گڈگاں سنگ مان انت“

”گوشت زانا باز وارنگ؟“

”کک کک کک کک“

”توسورکت باریں؟“

”جی، اہو! واجہ“

”اتینٹ ئے کہ نہ ورتے، آڑا لیں ہوپی“

”چیا واجہ؟“

”چیا واجہ؟“ آئیء پد منی گیگانی گپتء منا مان بندگء لگ ات۔

”وتی سورء منا حال نہ داتگ کہ مردم بٹء گوشتے بہ وارت“

”واجہ، منا پہل کن“

”بچا! پہل مہل نیست، تو ملام ئے۔ واجہ منا پہل کن“ آئیء پد منی گپ پر تربنت۔

”حاضراں واجہ“

”من بلتے شالء آں۔ تو اینگو کائے“

”اناں، واجہ! منی موکل بلاس بوگء انت۔ من پدا وارتباں“

”تو ہدا چہ دئیء روتے اگاں تربتء؟“

”تربتء“

”شمرانت، من دیمء ماہء پسنیء پیدا کاں، بہ جل منا پتہ تہتیں کاراست انت“

”واجہ! من جل ات نہ کنناں“

”او، بچا! گیشیں مانجائی مہ کن۔ بہ جلء گم بو، واجہء پدا ورتی مہربانیں دعاشات کت انت“

کہ اے پماشت ء چا بک بوتگ انت۔

”گیشیں مانجائی مہ کن، مانجا کہ توئے، مانا گوں توالم دُچار کپگی انت، تو کتاب جاہ فیس اوں نہ داتگ انت۔“

”مشکل نہ انت واجہ، درستاں یکجاہ دیاں“

”شریں باریں ترارر ء مرّ بازگون؟ کمو بدئے گوں“

”واجہ زرنیست، زرہلاس بوتگ انت۔“

”منا گوں تو اے توقع نیست ات“ واجہ ء توار یک دم ایرنشت ء آئی ء توار تہل ء ترانبل بوت۔ انچو گشتے یکے ء آئی ء گین داشت۔

”منا گوں تو اے توقع نیست ات“ آئی ء پدا گوں ارمانی ء مہ رنجگی ہیہ گپ گشت۔ آئی ء توار ء تہا گشتے یک مزنیں رنج ء دلپروشی یے مان کشگ بوہگ ء ات۔ من اوں سک پُشلی مارگ ء اتاں کہ من گوں واجہ ء پرچا چوش گشت۔

”واجہ، منا پہل کن من مسکرا کنگ ء اتاں، زرپتو قربان انت“

”پہ من ناں، پہ بلوچی ء، پہ بلوچی ء حزمت ء“ آئی ء توار ء پدا گشتے زندمان بو ان ات، انچو کہ یکے چہ گرانیں بار ء چیرادر آہان بہ بیت۔“

پدا منا واجہ ء ہما گپ یات اتک کہ گوں من گشتگ ات ءے کہ ”چہ من پدنی گورے گد پہ کلدار، دوکلدار ء بہابنت، آوں پہ بلوچی ء سید ہاشمی کتاب جاہ ء حزمت ء دنیگ بہ بنت“ ء پدا منا واجہ ء ہما جہد یات اتک کہ سید گنج ء چنگ ء نزارگ ء ودہ ء پہ کا گد ء بہازورگ ء زرنہ بوتگ، گد او اجہ ء گشتگ من لیاری ء دمک ء آ کوٹاں سگریٹی بکس چنان ء کا گد ء جاہ ء کارمرز کنناں۔ انچش کتگ ءے ہم۔ ہیہ ساعت ء منی چم ارسی ء دل گریواسکی بوہگ ء ات کہ واجہ ء مہربان ء شرکنیں توار پدا منی گوشاں شہد مان

کشان بوت انت ءمنی دل ءگر کے کش ات۔

”منی چو! تو پدا کدیں چه کراچی ءواتر بے؟“

”واجہ، دو سے روچ ءوتی چیک اپ ءہلاس کنان ءرواں“ من بلے انگہ

پیشل وڑ اتاں کہ من پر چا گوں واجہ ءچوش گشت۔

”شر! وتی خیال ءبدار، وش انت“

”وش انت، واجہ، من پدا فون کنان“ من چرائی ءپدا فون کنگ ءلبز کت، بلے

منی کہت انگہ ماں چکر دی اشکران انت کہ من پدا واجہ ءرافون کت نہ کت۔

Slow Poison

ساہیل؎ دوشی مہلہ وپسگ؎ پیسروتی دل؎ کڈنیں کول؎ اکرارکت کہ چہ
باند آوتی وائس ایپ؎ فیس بُک؎ گیشیں کارمرزی؎ کم کنت؎ روچے رندے وائس
ایپ؎ رندے فیس بُک؎ سرے جنت؎ بس۔ شپ؎ مہلہ وپسیت داں کہ کار؎ روگ
؎ دیرمہ بیت؎ وائگ؎ زانگ؎ سر اہم کمی؎ زوری مہ ایت۔

پرچا کہ آسک مارگ؎ ات کہ آئی؎ زہن پشت کپان انت؎ آئی؎ کارماٹو
بوہان انت؎ آئی؎ آزمانک؎ نیشٹا نکانی تہا آتام؎ شرکئی کم بو ان انت کہ پیسر؎ چہ وائس
ایپ؎ فیس بُک؎ کارمرزی؎ مان بوتگ ات۔

آایشاں چہ بُن؎ بیہہ؎ و لگوج؎ وتارا پھک؎ سست؎ جتا کت ہم کنگ؎ نہ
ات کہ آئی؎ راگوں دنیا؎ نزیک؎ ہمگر نچ؎ کنگ ات۔ بلئے بلوچاں گشتگ کہ
ہریچی پھ وڑ؎ ڈول انت۔

کبر؎ داں ہند جن انت؎ ہند؎ چہ آدیم آپ درکپیت۔

سہب؎ بگر داں بیگہ لنکا کانی سر روستگ انت؎ چمانی ہر دگ رتنگ
انت؎ انچو گشتے محشر؎ روچ انت؎ کس کسئی نہ انت۔ ناں مردم گری؎ ناں سیاد

وارثی، ناں ہمسائیگی۔۔۔

گوستگیں روچہ منی سر جا ہے کپتنگ ات کہ چار برات یکجاہ نشنگ ات بلے
انچو گمان بوہگ ات کہ ہر چاریں برات وت ماں وت ء زہر انت ء کس کسی دیم ء
چارگ ء ہم وش نہ انت۔

اگاں چو آدگہ راجاں ماچریشاں نپ ء پاندگ بہ زرتیں انگت ء دردے پہ
دو، بلے بچار کہ سجنیں روچہ ء زاہ ء دشمان دیوکائی انت۔

زیکیں جبرے ات کہ مہناز چہ درداں تلوسگ ء ات بلے آگوں سنگتاں
کمپیوٹر ء سراچاٹنگ ء بے سُدات۔

چو بوت کہ مہناز ء رامان پہنات ء اناگتیں دردے ء مان تریتنگ ات ء آئی
ء گوں درداں ناران ء ساہیل گوانک جنگ ات کہ زوت بیا کہ من سک بے واراں
، منا ہسپتال ء بہ بر۔

آئی ء گشت ”شریں کمو صبر من پیدا ک آں“ بلے پدا ہما دمان ء بے حال
بوت ء گوں واٹس ایپ ء مشکول بوت۔

مہناز ء پدا گوں درداں ناران ء توارکت۔ آمو کے چہ وتی جاہ ء کنزات،
بلے پدا گوں بے سمائی ء سنگتے ء میسج ء وانگ ء دلگوش بوت۔

سیمی رندا پدا مہناز ء نارگ ء تواراتک، گڈا آئی ء اشتاپ اشتاپ ء واٹس
ایپ بندکت کہ گوں بندکنگ ء پدا میسج ء گھنٹی ء توارکت ء آئی ء لنلک پہ موبائل ء
برت کہ بس یک ادارے میسج ء چاراں باریں کئی انت کہ ہمے ساعت ء مہناز بے
ہوش بوت۔

یکے وایش ات کہ آچریشاں چہ وتا پمشکہ کم کم ء دوردارگ ء جہد ء ات کہ آئی

ء دوستی نہیں لوگ بانک ء بے ہوشی ء سبب بوتگ ات انت ۔

دومی سبب آئی ء وانگ ء زانگ ء تہا کمی ء آہگ ات ۔ پرچا کہ آئی ء گوں
وتا ہے عہد کتگ ات کہ آشریں آزمانکار ء نبشتہ کارے بیت ء وتی چاگرد ء نادر اہیاں
دنیا ء دیما آشکار کنگ ء جہد ء کنت ۔

بلتے مدام کتاب یا کہ ماں انٹرنیٹ ء چیزے ء وانگ ء ارادگے کتگ گڈا
واٹس ایپ ء فیس بک آئی ء راہ ء دیما چوتلا ء میک بوتگ انت ۔
”بس کمے واٹس ایپ ء چاراں پدا کتاب ء وانگ ء بندات کناں، بس کمے
فیس بک ء چاران ء پدا پلاں نبشتا نک یا ماہتا ک ء واناں، گڈا واٹس ایپ ء فیس بک
ء چارگ گوں چارگ ء بوتگ ۔۔۔

اے روچ انچو گوستگ، دومی روچ ء پدا انچو ۔۔۔

ہمک روچ ء ہے ارادگ ء کتگ، مرچگیں روچ و زوال بوت باندا الم ء
کتا بے ء وانگ ء بندات کناں، بلتے پدا گوں ہمیشاں سر ء پیٹالی ء بے حال بوتگ ۔
انگہ دگہ گپے ء من بے حال آں کہ شمارا بہ گشاں، آایش انت کہ چہ ہمیشانی
سبب ء آیکرندے چہ کار ء اوں کشگ بوتگ ء پدا آئی ء راہے پیہا رڈنیگ بوتگ کہ
اے تئی اولی ء آخری رندا انت ۔

سجنیں شپ آئی ء واٹس ایپ ء فیس بک کارمرز کتگ ء سہب ء دیراں چہ
واب ء پادا تلگ ء پدا کار جاہ ء سراواب کپتگ ۔

اے درستیں سبباں دیما آران ء آئی ء گڈی پیسلہ کتگ ات کہ نوں بس
انت ۔ پمشکہ دوشی مہلہ وپسگ ء پیسر گوں وتا ہے اکرارے کتگ ات کہ چہ باندا
واٹس ایپ ء فیس بک ء گیشیں کارمرزی ء سراپا بندی انت ۔

سہمی کہ الارم ء توار ء چہ واب ء جہہ سمرؓ اینت گڈ اپہ بے گمانی چماں لتاران ء
 گیہاسان ء دست ءے پہ موبائل ء ہمے نییت ء برت کہ بس تہنا میسجاں چاراں کہ
 باریں کئی کئی آنت، ء جان ء شودگ ء رواں کہ کار ء روگ ء دیر مہ بیت کہ ہمک روج
 من چمانی چیر ء آں۔

بلے آئی ء واٹس ایپ کہ پیج کت گڈ ادیست ءے کہ نہہ صد ء پیتا ء سے مسیح
 اتلگ آنت کہ آہانی تہا لہتیں گروپانی ء لہتیں سنگتانی آنت۔

”بس! کمے سرسری چاران ءے باریں چے چے آنت“ آئی ء گوں وتا
 گشت ء پدا میسجانی پیشکانڈگ ء دلگوش بوت۔

پدا آئی ء ہما و ہد ء سما کت کہ آئی ء کار ء موبائل ء چوڈ گوشوانگ ء زیر و نکلے
 بندات کت۔ نوں گنوکی چومگسک ء آئی ء پر رچان بوت آنت ء اے دیم ء آدیم ء سرسر
 جننگ ء ٹوال ء سا بوناں شو ہازگ ء لگ ات۔ ہمے تچ ء تاگ ء تہا آئی ء دیوال ء دیم ء
 گھڑیال ء اول وتی چم شانک دات انت ء پدا دست ءے کٹ ء کت آنت ء نشت۔
 پرچا کہ آئی ء کار ء روگ ء و ہد ء پاس گوستگ ات۔

پرک گرگ بوت

بینگ ء داب ء ماں دل ء ایر کیو کیں روزردگ ء وشیں دمان، دنز ء غباراں ماں پوشنگ ات۔ انچیں دنز ء گبار کہ گشے ”انگراے نیوش“ ء، راستی ء روژنائی ء دیوی ”اہورامزدا“ وتی کونڈانی چیر ء چیر پوشنگ۔ نوں ستر چماں پلپٹین، بلتے نیکہ ”کاوس“ یے ودی بیت کہ چہ تہاری ء ”گایا“ ء بہ جوڑینیت ء ”گایا“ نیکہ ”ایروس“ ء پہ مہر ء چیدگی ء بہ ساچیت۔

آئی ء پہ ”یم ء جمشید“ ء آہگ ء کوریں ودار ء لوگ ء دیم ء ڈیکی ء سراپلا سٹک ء تگردیے پچ کتگ ات ء چماں تہاری ء تہا چیزے ء شوہاز ء طیری میری کنگ ء ات۔ لوگ بانک ء کوکار ء زارے پر ات کہ لوگ ء بیا، دنز ء غبار ء تہا جن ء جاتیگ مان انت۔

اے ترامرچی چون انت کہ تو اے بلا ہیں دنز ء مج ء ڈن ء نشنگ ء، سرا برو

برے؟ مرچی تو چیزے نہ وارنگ؟

بلئے در یکتیں آئی ء چیزے بہ وارتیں۔

آمرچی ہے دنز ء غبارانی تہاوتی گاریں ارزشت ء بستار ء پولگ ء جہد ء ات
کہ ”ٹرائے“ ء جنگ ء پد کیشتر محکم بوتگ ات بلئے نوں باریں کجام ”طرطروس“ ء
کپتگ ات۔

آئی ء سرد ء گرم، ہو ر ء گوات، روژنائی ء تہاری، گم ء وشی، مرگ ء سور،
جنگ ء ایمنی ء بازیں دگہ کہر ء تہراں مان دیان ء سرگوز کنان ء داں اے کنت ء
وتار اسر کتگ ات۔

ڈارون ء سائنسی لیکہ ء بگرداں نیکرا ہی آدم ء حاک ء درا۔

درائیں چیزانی بابت ء پٹ ء پول، تہہ گندی ء جہلانکی ء برزانکی، داں ہما حد ء
کہ نگاہانی وس، بے وس بنت۔ انسان ء ”ناسا“ نیں دماغ بیچارگیں ”پلوٹو“ ء چہ سیارہ
ء بستار ء دست بردار کنت۔ ماہ ء مُشتریاں وتی گوازی ء دمک ء راہ سر پد بیت۔

آئی ء چہ روژنائی ء سک باز پول اتگ ات بلئے یکیں راز ء در برت کنگ ء
نہ ات۔ پمشکہ مرچی آئی ء ہے شور بندی کتگ ات کہ آچہ تہاری ء دیوی ”اہرمن“ ء چہ
ہے راز ء پولگ ء جہد ء کنت۔ کہ آکجام سکندر یں لیکہ انت کہ زر تشتیں ”گاتھاہاں“
پاد پوشیت ء چم پچیں انسان ء دید وکانی روک ء بارت۔

تہاری کے ایر ماد بوتگ ات، لہتیں شہر شہر ء توار آئی ء گوشاں کپان ات۔
بوت کنت ”اہرمن“ اتلگ ء گوں ”اہورا“ ء سہل ء پنا کنت۔ بلئے ناں ”اہرمن“
اتلگ ات ء نیکہ ”اہورا“ ء پد ء نشان است ات انت۔ بس! لہتیں یلہ چریں پلاسٹک
انت کہ گوات ء گوں انتت ء چوکا نگر ء بال دیان ات اش۔ پلاسٹک ء کانگر ء آنی،
بے مسمیں ڈیری دنز ء غبارانی دست ء ات۔

ہمیش انت، کپتگ ے!! ہے ساعت ے آئی ے پرک گرگ ے داب ے وتی
دست گوات ے شہارت ے پداچوگروک ے شہمیں گشادی ے مُشت ے رانچ کُت۔
نوں آزانگ ے ات کہ اے بلاہ ے زورمندیں انسانانی جُلگہ ے بس یک
مردمے چے پیم وتی حاکمی ے کونڈانی چیراجا کہ دات کنت ے گوں ارزانی ے چو آرت ے
درش ایت ے۔

رُنگ وے

”دشیمٹل ۽ پت مرچی پہ خدائی دواہاں بگر بیارگوں کہ چُک سک ناتا ہیر انت،
 آروچی مارا و دوا زورگ ۽ موہ نہ رس ات ۽ سرمچاراں بازار بند کت، روچے یکے
 بازار ۽ بند کنت۔ آہاں وچ نہ بیت بزرگ انت گریب ۽ چُک“ ماہین ۽ دوائیانی پرچی
 سوبان ۽ دست ۽ دات ۽ پہ بزرگی دز بندی کنان ۽ گشت۔ پدانرنڈان ۽ دیم پہ نہہ سالی
 شیمٹل ۽ شت کہ آپہ ود علاج نہ کنگ ۽ سوب ۽ ملیریا ۽ ٹائیفا سید ۽ گورجنگ ات۔ دیم
 ۽ زرد زردات ۽ تحت ۽ باہوٹ ات۔

”شر انت، اگاں مرچی منا کزا ہے ۽ نہ گپت۔ بازار انا گتی بند نہ بوت، من
 الم دوائیاں کاراں“ آئی ۽ دوائیانی پرچی پتات ۽ دیم ۽ کیسگ ۽ کت۔ وتی چوٹانی
 بنداں بندان ۽، بی بی ماہین ۽ راسد کی دات ۽ پداموٹر سائیکل ۽ سوار بوت۔ دیم پہ بازار ۽
 وتی پڑم ۽ پیتانی دوکان ۽ تچ کنگ ۽ شت کہ سے روچ ۽ پدماں پدیں ہڑتال ۽ بند
 بوتگ ات ۽ مرچی آہان ۽ راشن اوں نیست ات۔

”سال ۽ سے سد ۽ شست ۽ پنچیں روچاں، بلوچ کُشگ بوہگ ۽ انت، سال ۽
 سے سد ۽ شست ۽ پنچیں روچاں شہیدانی روچ است انت، اگاں ہمک روچ شہیدے ۽
 روچ دارگ بہ بیت ۽ ہمک روچ بازار بند کنگ بہ بیت، تہ اے روچ کُمک انت،
 بس نہ بنت۔ باسد سال ۽ سے سد ۽ شست ۽ پنچ ناں، بلکن شئی سد ۽ شست ۽ پنچ روچ بوتین
 انت۔ گڑا بلکن کمور وچ پہ گریباں پشت کپتگ ات۔

کس ء اے سمانیست ات کہ گریبانی سمر اچے گوزگ ء انت۔ ناں سمرکار ء،
ناں سمرچاراں ء ناں کہ بی سووالا ہاں۔۔۔

سدکلدار ء ڈیہاڈی والا اگاں سے روچ ء کمائی مہ کنت، گڑا حاک بوارت۔
توئے سمرکارے دئے؟ توئے سمرچارے دئے؟ توئے بی سووالا ہے دئے؟ اناں!!
دنیوک کس نیست۔ اے وگش انت کہ ما اے جنگ ء پہ مہلوک ء آسراتی ء وشحالی ء
کنگ ء ایں، بلئے گج انت؟ کس ء اے سمانیست انت۔ اگاں کسے گپ بہ کنت
بزاں گداری ء نام ء کُشگ بیت۔ اجب دور ء باری یے اتنگ، پیش ء چونہ بوتگ،
نوں ہے سینکھی آں مارا دلاپ کُتگ۔ اگاں ترا زورت انت بیاسیرے چماٹا بہ بر،
بلئے بازار ء چیا بند کنتے۔ برو سمرکار ء دست ء گٹ ء سک کن۔ گریب ء چے گناہ کُتگ
پہ بازار ء بند کنگ ء تو کا بل ء پختھ نہ کنتے۔۔۔۔۔

آماں موٹر سائیکل ء سمراروان ء گوں وتا نر نڈان ء رپٹان ات کہ آئی ء سائیکل
ء ٹاٹر گوں شپ ء گاڈوک یے ء مان اتک ء آئی ء کپی چندے وارت بلئے چہ کپگ ء
رک ات۔ پر چا کہ دور وچ ء پیسر ء ہور ہم بوتگ ات ء راہ ء رند شیبانی آپاں وتی وڑ ء
کُتگ اتنت۔ جاہے کچا ء جاہے پُرشٹ ء پروشیں پکا ء نوک جوڑ کتگیں دگ کہ شپ
ء آپاں پروشتگ ء چُند ء چانڈ کُتگ ات۔ انچو گشٹے گونڈیں زہگے ء دُتلی لیب کُتگ ء
پدا رستیں چیز کرو تگ انت۔

”کلام بہ جنات اے مزن لاپاں، روڈ ء مردم انچو بنا سینیت؟ زراش دراہ
سیاہ لاپ کُتگ انت۔ کموریک ء سمر برابر بالٹی یے ڈامبرے ریکتگ کہ ہما اورگ
انت، اے شپ ترا انچویل دئے انت؟ شمے لاپان ء گڑ بہ بات، شمارا ترس ء گدا دل ء
نیست زالماں، اے گریبانی حق انت کہ شما گوں وتی مزن پنگاں لاپ دور اش کنگ ء
ات۔ بلئے یک روچے کنیت کہ شمنے وار تگیں کُتگ بنت۔۔۔۔۔!

آئی ء و تارا گیک ء گور کت ء پدار پنگ بندات کت۔ آچہ شیب ء
 در کپتنگ ات ء کسانیں بلتے نیم کندا کیں پکا ہے ء سر کپتنگ ات کہ ہمے ساعت ء
 ٹریکٹرے گوں تینریں گاماں آئی ء کش ء چہ گوست کہ ٹرالی ء چہ حاک ء پرات ء
 گوات ء گون اتنت، آئی ء دیم، دپ ء چم چہ حاک ء گہہ ات ء پربوت انت۔
 ”توہ، تاک، اینینٹ ترامرگے بہ گشات، شوم ء چک۔ تئی پت ء حرے نہ
 بوتگ مرچی ٹکٹر ء سوارے، کہہہ نیگے دے دارگ نہ بے۔ نہ گشنے ٹکٹر ء سوار انت
 گشنے کہ ہوائی جہازے، چش گرا۔۔۔!“

آیک دستے ء موٹر سائیکل ء کانٹ ء داران ء دومی دست ء بڈ ء چادرے زرت ء
 رہ روا جکی وتی دیم ء ساپ کت۔ او پارے کش ات ء پدالبجگ ء لگ ات۔
 ”اہو، اڑے! دہی۔ دریکتیں من ترایل مہ داتیں۔ مرچی مردم اداچوازاب
 نہ بوتگ ات۔ اودا ہرچی پہ وڑ ء پیم انت، ہمے ڈمپر کہ حاک ء ریک لوڈکن انت گرا
 آبانی سربرا لازم یک بلانیں چادرے چو بٹشو گنوگ ء پردنیگ بیت کہ کسے مہ
 گندیت ء کس ء راڈ شٹب مہ کن انت، امیت انت بٹشو گنوگ یک زمانگے ء دہی ء
 بوتگ۔ ہہہ! بلتے ادا؟ آئی ء پدا او پار کش ات ء گوں ہمے خیال ء کہ ”نبا کننے من چو
 بٹشو ء گنوگ بہ ہاں ء کبلے سرا بہ کنان ء بازار ء چور یگ منی رند بہ کپ انت، گراپہ من
 چے پشت کپیت، مردم ہمے کش انت کہ دہی ء زرے ہل اتگ انت ء نوں۔۔۔“ آئی
 ء چوسولگ ء تریں گرانڈ ء کہ جان ء ءے شودگ ء پد، وتی آبانی حشک کنگ ء حاترا
 وتارا بہ چند ایت، چندینگے دات ء ء پدا وتی انان ء اتک۔

آتربت ء بازار ء اولی چوک ء سر بوتگ ات، دومی نیمگ ء حرگاڑی
 والایے دور کتگ ات ء چہ ”رانگ وے“ ء پیدا ک ات۔

”اڑے! اے شوماء بچارات۔ اینٹ نے کہ مرآتے، وت مرے و
 بہ مر، بلے مئے چکاں چیا چورہ کنے، مرچی تو دبئی بوتین نے باریں انچو بہ کتیں، ترا
 شرتہ شریں مکالہ یے داتگ ات۔

امیت انت یک روچے انچیں ”رنگ وئے“ آؤ کے مئے بٹ آل بہر کنت“
 چرے دستیں کز اہاں چرکان آئی ءوتی دکان پچ کتگ ات ءلٹک ءسرا پتا تگیں
 پچ ءراڈانی چندوک ءگوں دکان ءحاک ءدنزاں ساپ کنگ ءات۔ چہ سے روج ء
 پدماں پد ءبند بونگ ءمرچی آئی ءدکان ءجا کہ نیست ات۔ حشکیں جنین، جہلاد ءبگر
 داں برزاد ءدرا، دراہ آئی ءدکان ءجپ اتگ اتنت۔ اینچو کوکار ءشور ءسردردی ءتہا آئی
 ءسمانہ کپت کہ روج چے و ہدی بیگاہ بوت۔ بلے سجیں روج ءہے یکیں ترس ءوہم آئی ء
 لاپ ءات کہ چومہ بیت کہ وئیل ءکز ایے بہ بیت ءپد اسر مچار دکاناں بند بہ کن انت ء
 مئے روزگار ءسرا اثر بہ کپیت۔ بلے بیگاہ آئی ءہاوند ءشگر گپت کہ مرچی پچ وڈیں وئیل ء
 کز اے نہ بوتگ ات۔ بیگاہ ءپیچاڑی آئی ءدکان ءزر حساب کت انت کہ دہ ہزار ء
 کمے کم اتنت۔ آئی ءپہ وشی دو ہزار کلدار کیسگ ءکت ءآدگہ زر بینک ءبُرت ءوتی
 اکاؤنٹ ءجمع دات انت۔ پداچہ پٹھان ءدکان ءسبزی ءراشن ءزرت ءسایکل ء
 گون ءکت انت ءراہ گپت۔

کمے راہ ءروگ ءپد یک ناگت ءآئی ءرایات اتک کہ آشیمئل ءدواہانی
 زورگ ءبے حال انت۔

”بیراہ بہ کنناں یا کہ جمیل ءاسٹور ءبہ زوران اش، جمیل ءاسٹور ءزوران اش
 شرت ترانت، حشک ءوتار ابلاہیں راہے چیا سر ابدیاں۔“

آئی ءراپدا بیراہ کنگ واک نہ بوت پرچا کہ جمیل ءاسٹور روڈ ءدومی دست ء
 آئی ءدیما پیداک ات۔ پمشکہ آئی ءاشٹاپ اشٹاپ ءروڈ ءدومی دست ءدور کت

بلئے چہ ہما دست ء آو کیں تینز ر پتاریں پک اپ ء آئی ء راموہ نہ دات ء ر پت ء دور
چگل دات۔ آئی ء درستیں سامان ودگ ودگ بوت انت ء چہ دیم ء کیسگ ء دوائیانی
پرچی دراتلگ ء زمین ء کپتگ ات ء گوات ء کسانیں شیکے آئی ء پتا تگیں تل ء
سُربینگ ء ات۔

پری گل تہنا بیت

آہمیش انت کہ نوکی وتی بُنکی لوگ ء چہ ناتپا کی ء نہ وشی ء سبب ء گیش اتگ
 ات۔ اسکول ء بیستی یے گپتگ ات ء پہ وتا کچا پکا ء دوکڈ کے اٹل دا تگ ات کہ
 دیوالے پکا ء سر اش کچا اتنت۔ پر چا کہ ماسٹری ء ہبده ہزاریں پگار لاپ ء پنچ ء دگ
 ڈکاں گیش نہ بوگ ء اتنت۔ آئی ء نوکیں لوگ ہمے یکیں بیتگ ء، چہ بُنکی لوگاں کے
 گستا ء پسند ات۔

آئی ء پت ء وتی زند ء اے شریں کار کتگ ات کہ چُنڈ ء چانڈیں زمین ء ڈگار
 چکانی سرا بہر ء بانگ کتگ ات انت کہ زند ء بھیسہ ء وفانیست انت، چومہ بیت کہ چہ من
 پدمنی چُک وت ماں وتا بہ مڑ انت ء بازار ء مردم سنیل بہ چار انت۔ آئی ء زانتگ ات کہ
 اے بازار ء مردمانی تب چون انت ء اے پہ صلاح جوئی ء چونیں مردم انت۔ اے بازار ء
 بازیں انچیں وئیل بوتگ انت کہ دوئیں نیمگاں کُشت ء کوش ء پدنوں بازار ء کماشاں
 سنیل ء چارگ یل دا تگ ء پہ سہل ء تران ء جہد ء میان ء دور اش کتگ۔

داں کہ پت ء پیریں گنٹ ء ساہ مان ات کسی مجال ء نیست ات کہ آئی ء
 چکاں وت ماں وتا بہ میٹرین انت، بلتے آئی ء کہ سرگور بیچان ء ایرکت تہ بدواہگانی سور ء
 بوروکی یکجاہ بوت انت۔ مال ء ملکتانی بہر ء بانگ ء ابید ہم بدواہگانی دیرگیں
 واہشت سرجم بوت انت ء آوت ماں وت یک ڈگارے ء سرمانگیش اتنت کہ آہانی
 مات بیگ ات۔

اصل ء اے درستانی ضد کُنت نودان ء جنین ات۔ کہ نودان ء وتی لوگ ء
 ریتاں گوں یاگی گری ء گوں آئی ء سور کتگ ات۔ آئی ء پت ہم اے سور ء وش نہ
 ات۔ بلتے گشگ ء ہمیش ات کہ ”چُک انت نوں چون ءے کنتے“؟ بزاں پت ء
 زند ء ہم جیڑہ ہمیش اتنت۔ بلتے گش انت ”گرک ستر پیر بہ بیت، بیم ءے انگت ہما
 انت“۔ آئی ء پت ء داں حدے ء اے جیڑہ بان ء سرکشگ ء گوں سرسند کنان کتگ
 ات، پت ء مرگ ء سالے ء پد بدواہگانی کینگاں پداشاہ ء چُنک کشان کت۔ گڈ سرا
 نودان بے وس بوت کہ چہ لوگ ء وتارا بہ کیش اینیت۔

جیڑہ ہمیش ات کہ نودان ء لوگ ء مردمانی واہشت ء بگیری گوں درآمد ء دگہ
 زاتیں پری گل ء سور کتگ ات، نوں پمشکہ زند پرانی ء ہمک ساعت ء کترہ دوزہ ء
 آس ء ات۔

چہ لڈ ء بار ء پتنگے ء پدمرچی آئی ء راپہ جیڑگ ء ایوکی لہتیں ساعت ء موہ رستگ
 ات کہ نوک کشتگیں شریش ء آپ دنیگ ء پد، لوگ ء دیم ء کا پر ء ساہگ ء اسکول ء
 ماسٹری ء کہنیں کرسی ء سرانشتگ ء سگریٹ ءے روک کتگ ات۔ گوں وتا جیڑگ ء
 پگر ء ات کہ آخر اے وڑ پر چاہیت؟ پر چا! وتی، گوں وتی آں چوش کن انت؟

چے! انسان ہے حاترا ودی کنگ بوتگ کہ سر جہیں زند ءے یکے دومی ء گوں
 کینگ، دژمنی، جنگ ء جیڑہ بہ کنت؟

اے پریشانی ء گم کہ پہ من چونا حد ا کریمک ء ماہور ء چمگ، چمگ ء
 ساچک بوتگ انت۔

اے کوہیں غمانی بار، اے نزوریں سینگ ء جاگہہ داتگ انت۔ اگاں ناں
 منی جاہ ء دگہ یکے بوتیں دیری ترک اتگ ات۔ بلتے نوں مناہے گمان بوہگ ء انت
 کہ منی سینگ نزور تران انت۔ پر چا کہ داں کہ منایات انت، من زندگی ء جون ء

ہمک سہت ۽ ادارہ ۽ کوپگ دیان ۽ پیدا کاں۔ نوں زندگی باریں منی جون ۽ چے پیہیں
دردیچ اینیت، گمان کت نہ کنناں۔

مرچی من گوں وتی جندہ ناززا آں۔ پمشکہ دل نہ گشیت کہ گوں دگہ کسے ۽
گپ بہ جنناں۔ لوٹاں کہ درائیں درداں، گپاں، کولنجاں وتی جندے اندر ۽ بہ سہڑ بیناں
اے توپان ۽ وتی تہا ایر بہ ریچاں ۽ پدا داں ابدحاموشی ۽ گیا بان ۽ چوتنگیں مرگے ۽ گڈی
پیسلگ بہ باں۔ پرچا کہ اے دراہ سنگ ۽ بُت اُنت۔ کسی تہا ترگگ ۽ اپنچو توانائی
نیست اُنت۔“

یک نیمگے ۽ راج ۽ ز بان پہازی ۽ ڈ بہ ۽ کوپگ چیر دیوکیں نودان، دومی
نیمگ ۽ وتی جندے تہا مان گیش اتگ این نودان ۽ پہ وتاد گہ چ وڈیں راہ ۽ درشوہاز
کت نہ کتگ ات، بید ۽ ہے یکین ۽ کہ وتی ودی بوتگیں لوگ ۽ یلہ بہ دنت۔ بلئے
مردم انگت آئی ۽ سرا کپگ ۽ نہ اتنت کہ پہ وتی آڈال ۽ بشکل نیں جنین ۽ مکھیں
مات ۽ یلہ داتگ۔ مات ۽ مردم یلہ دنت؟ مات یلہ دینگی چیزے؟ پنچ مات ۽
پیری ۽ عصا اُنت۔

بلئے منی پت ۽ اول سور ۽ پد وتی مات ۽ پتانی لوگ یلہ داتگ اُنت ۽ پہ وتاڈن
۽ لوگ بستگ۔ لوگ ۽ یلہ دینگ ۽ مانا مات ۽ پتانی یلہ دینگ نہ اُنت ۽ پدا کہ چک بالغ
۽ سور ۽ سر بر بوت وتی مستروت اُنت۔ بلئے پرچا اے مردمان ۽ سمجھ ۽ نیت؟ رحیم
جان منی تروز تک اُنت، آئی ۽ اوں وتی لوگ یلہ داتگ۔ پہ وتاد گہ لوگ بستگ، بلئے
کس پنچ نہ گشیت۔ بس! تہناداس من دُزی کتگ۔

مرچی دنیا کجا تاں کجا سر بوتگ، بلئے مانشتگ چے کنگ ۽ ایں؟ اونہہ
”اے قوم شر نہ بیت“ آئی ۽ لنطانی سرا تہلی یے تالان بوت ۽ پدا آئی ۽ گوں للک ۽
لنٹ چرپ کت اُنت کہ چہ سگریٹ ۽ دپ ۽ دارگ ۽ پکی ۽ سر بر ۽ کاگد گوں آئی ۽

لنٹھاں پچ اتگ ات۔

اے گپ آئی ء رابار بار ء سک تنگ کنگ ء اتنت۔ پمشکہ مرچی آگوں وتی جند ء نازا ات۔ وتی تہ ء آمید گس ء قاضی ء دیم ء اوشتا تنگ ء وتی سز ء ودار یگ ات۔
پونستگلیں ربیت ء زند ء وشیانی آس دنیوکیں دودانی یاگی تبیں نودان ء گوں
وتی لوگ ء یاگی گری کنگ ات۔ نوں چوعر ازیل ء وتی کتگیں ڈوہانی ملام آل دیم پہ دیم
ات۔ زند ء ہمک ادار چوگرک ء وتی نیشاں پیشدار ان ات۔

آئی ء گناہ ہمیش ات کہ آئی ء وتی لوگ ء واہشتانی چپ، وتی دل پسند ء سور
کنگ ات۔ آئی ء گشگ ہمیش ات کہ ”زندگی تئی انت، ترا گوازیگی انت، گڑادگ
یکے پرچا ما نکاری بہ کنت“۔ ترا کہ سیاہیں گد دوست نہ بیت گد ادومی ء باند نہ انت کہ آ
وتی پسند ء تئی سرا پہ زور بہ مشیت“ پرچا کہ گد ترا گورا کنگی انت، آئی ء ناں۔ آئی ء کہ
دوست بنت آوت گورا بہ کنت اش“ چشیں بے دوریں درور ء زند ء وتی وڑا
گوازینگ ء فلسفہ ء آئی ء راہ ء سرا چا گردی ربیتاں میلانک جنگ ات ء ہمک ساعت
ء دمان پرانی ء جخال ء حیڑہ ودی کنگ بوگ ء ات۔

”اے آدم ء زمانگ نہ انت، بلکن بیست ء یکمی کرن انت، دنیا ء ہممنچو
دیروئی کنگ کہ پہ وناما ء مشتری ء سرا لوگ جوڑ کنگ ء نوکیں زندگی گوازینگ ء
حাত্রا تنگ ء تاچ ء انت، ء منی گناہ ہمیش انت کہ من اے گہہ وار تنگ کہ وتی زندگی ء
وتی وڑا گوازیناں؟ ء تو انگت گشے کہ من زندگیں راجے آل، دیروئی دوستیں راجے
آں، زند ء آجوتی ء ہنکی حقانی منوگریں راجے آں؟“

بلتے آئی ء اے گپانی گوش داروک کس نیست ات، پمشکہ آئی ء وتی جند ء
تہا ہتے جوڑ کنگ ات ء گوں ہمے بُت ء دل ء زنگ ء کولجاں، پہ اداریے ء تاہیر شانی ء

دل ۽ گگانی سُبک کنگ ۽ حاترا درشان کنگ ۽ ات، بلئے آئی ۽ دست ۽ درشانی ۽ گپ
 جنگ ۽ داب انچش اتنت کہ گشتے یکے آئی ۽ دیما نشنگ ات ۽ آگون ہمانی ۽ گپ ۽
 انت ۽ پدا آدل ۽ تہاناں بلکن سرزاہر ۽ گپ جنگ ۽ ات۔

آیک زوت باور کنوکیں لوگ یے ۽ چک ات کہ ہرج گپ ۽ سراہر ۽ بوستی
 آہانی خون ۽ تہا ہوارات۔ بلئے نودان ۽ چار جماعت ونگ ات۔ آہمک گپ ۽ تک ۽
 پہناتانی سرا پگر کنگ ۽ آہانی جہلانکی ۽ سر بوہگ ۽ منوگرات۔ بلئے آئی ۽ بازار ۽ مردم
 سکیں چالاک ۽ چاپلوس اتنت۔ آہاں زانگ ۽ ابید کہ اے مردمانی درنیام ۽ نہ وشی ۽
 بدگمانی است انت، بلئے پدا ہم آہاں اے دوئیں لوگانی تہار وکیں آس ۽ توسگ ۽ بدل ۽
 گاسٹیل ۽ پیشک ۽ کنڈ پُر کنگ ۽ ڈبہ وتی کوپگاں زرتگ ات۔ گیشتر سیاہ سراں اے
 پشی ماں پیشکان ات۔ چورسانک دری جہگیراں مدام بوشارواتنت کہ کجانہ کجا آگپے
 ، حالے بہ اش کن انت۔ پدا یکے دومی ۽ پچچکاں بہ بنت ۽ آہاں بہ روانت ۽ حال بہ دے
 انت کہ پلانی ۽ مرچی تراچوگشتگ۔ ۽ پدانودان ۽ زوت باور کنوکیں لوگ ۽ مردم ناں بہ
 چش ۽ ناں بہ گل۔“

”تئی جن چش ۽ تئی جن آ۔۔۔ تئی جن ۽ مارا بازار ۽ سُبک ۽ سیاہ روح کنگ،
 ماترا گشت ایشی ۽ مہ گر، اے شریں مردم نہ انت، منے گوں مانہ ٹہہ انت، ترا گوں ما
 جتا ۽ دور کن انت، گندے ناں تراچہ ماسست اش۔“

اصل ۽ گپ نادوستی ۽ نادلکشی نیگ ات۔ نودان ۽ آدگہ نشار پہ گپ ۽ جبر ۽
 چرائی ۽ جن ۽ ہیج وڑا شتر تر نہ اتنت، بلکن دستے، دستے دیما اتنت۔ پرچا کہ آتب ۽
 دلکش نیگ اتنت۔ پمشکہ آہانی حرابی اوں شری ۽ رِد ۽ حساب بوت انت ۽ پری گل ۽
 شری، حرابی ۽ درنگ ۽ درنجگ بوت انت۔ بلکن آہانی ہمک ردی چومیٹ ۽ بیست من

حاک ء چیرہ کنڈ کنگ بوت انت۔

بس! ایوک ء پھ نودان ء جیڑہانی دولاپ ات کہ ہچ کمی ء نام ء زانگ ء نہ ات۔ وش نیتک اے سیادی ء بندہ بے سوب کنگ ء پروشگ ء سر ء چانپان اتنت۔

سجیں نک ء پھناتانی سراچمشانک دسیگ ء پد، اے گپ دیما تک کہ اے درستیں ملامتی آئی ء وتی انت، پرچا کہ اگاں آئی ء وتی زندگی ء راوتی تب ء گوازینگ ء گہہ مہ وار تیں تہ اے سیاہ سراں چوش نہ کنگ ات۔ پمشکہ آئی ء وتارا سکٹ کنگ ء شور بندی کت ء سگریٹ ء را انچیں شونلگے جت ء سینگ ء را آند ہور کت کہ گشنے کریم داد ء ٹپ بُن گپتگ ات۔

”من میاری آل، اے منی میار انت“ آئی ء لُنٹ سبز تر ات انت۔ جان ء درائیں خون آئی ء دیم ء سرا آہان ء تالان بوان بوت انت۔

آئی ء لوگ ء مردمانی زور ہمیش ات کہ آ، پری گل ء یلہ بہ دنت۔ بلتے نودان ء گشتگ ات کہ ”من وتی زندہ پری گل ء گوں سیاہیں پوشا کاں سگ ات نہ کنناں“ سگریٹ ء گڈی کش ء پد آئی ء دگہ سگریٹے چہ ہمے سگریٹ ء روکیں بُنڈک ء روک کت۔

”اے میتگ ء یل دات ء شت ہم نہ کنناں، اگاں برواں تہ کجا برواں“؟ چد ء پد آپا داتک ء دیم پہ بان ء راہ گپت۔ آئی ء کباٹ ء چابی زرت انت ء دیم پہ کباٹ ء راہدگ بوت، آئی ء کباٹ پیچ کت، وتاس کش ات ء واتر پہ وانگ ء ٹیبل ء اتک۔ کرسی یے یکر کت ء آئی ء سرانشت۔ آئی ء لنطانی سبزی ء دیم ء خون ء بر گشتگی گیش بوان اتنت۔

بلتے پدا ہمے ساعت ء آئی ء راوتی ہما گپ گیر آہگ ء لگ ات کہ آئی ء گوں پری گل ء جنگ ات۔ ”پہتئی حاترا من زندہ ہمک تہلی ء شہدے لیک آں ء گوں پچیں پیشانی ء وش اتک کنناں“۔

آئی ءوتی اندر ءبُت جست کت کہ اگاں من وتاسکٹ بہ کنناں ءپری گل چہ
وتی نادر اہیں پت ءچارگ ءواتر بنیت ءمنی جون ءبہ گندیت۔۔۔! گڑا؟
من و ہمانی ءحائر اے سرجمیں زمانگ ءگوں یک نہ کٹوکیں جنگے بنا
کتگ۔ آچہ من پد چونیں جاورانی دیمپان بیت؟
انوں اگاں آئی ءروچ بہ لگیت، گڈامن پرانی ءدیوال ءساہگے ہاں۔ ہے پیم ء
آوں پہ من انت۔

گڑاچہ من پد پری گل تہننا نہ بیت؟

گوں زمانگ ءمڑگ ءآئی ءرا پیش دارگی انت کہ ایش انت من پروش نہ
وارتگ، باج بُرتگ۔ زندگی فٹ بال ءگوازی یے نہ انت کہ یکبرے پروش ورے ء
پد ادیم ءرندا گیشتر جہد کننے، زندگی یکبرے شت، ہلاس۔ پد اموہ نہ رس ایت۔
بس! دومی دمان ءیک توارے بوت۔۔۔! وتاس لوگ ءدیوال ءلگ
اتگ ات ءدیوالے کنڈ کتگ ءبُن ءکپتگ ات۔ آئی ءراہیدے ءسٹ اتگ ات ء
چو بے وانکیں بُت ءکرسی ءسرا نشنگ ات۔

سواس ۽ بند۔۔۔!

وازدار مير مراد، آئي ۽ برات شاه بيگ ۽ دهرڪان شنبه، گون دگه لهتئين نيرا
 گوکاني مزنيں کا پرء سرا کرز بندء پد، کمب جنگ ۽ انتنت۔ جهل ۽ ماسي ماها تون گون
 اے دگه همراهاں، آبان ۽ دز کمکي دنبيگ ۽ ات۔

شاه بيگ ۽ همسا هگيں ما بهنج ۽ توار که اش کت ته گشگ ۽ لگ ات: اے کهر
 کپتگيں چار موٹ ۽ آرام ۽ دل نيست، هرچ ٿيمب ۽ بچار دپ ۽ ٿچ انت ۽ چو
 کا نگاشک ۽ کلائز، کلائز ۽ پر انت۔ اے بگائين مردء، آڏالين جنين نه مرينيت۔
 بگرے گلوء بے ساه ۽ چه۔۔۔!

”واجه! گپ مرينگ ۽ نه مرينگ ۽ نه انت۔ تو زان ۽ دل مراد ۽ اے جنين
 په عاشقي کپتگ۔ پمشکه آئي ۽ لاڙک انت“ دهرڪان ۽ شاه بيگ ۽ گپان ۽ چه ميان ۽
 گڏان ۽ گشت۔

”عاشقي ۽ جنيناني آسرو هميش انت، اے آڏال گون وتي سندن سرء، په
 لاڙکي۔ درائين لاڙک به مرات انت که لاڙکي په هميشي ۽ اتلگ ۽ سر بوتگ“ آئي ۽
 ما بهنج ۽ رابا پشت ۽ جهل جنان ۽ گشت۔

”واجہ! ہر کس ءوتی، پرانی ءچم ءدلاں و گوہر قیمتی ءے، ہر کسی چماں چرائی ء جنین ءچہ شتر تر نیست۔ منی چماں بلکن آڈالے بہ بیت، بلئے من کہ دل مراد ءچماں بزوراں ء بہ چاران ءے تہ جہان ءنیم بیت،“ آئی ء شاہ بیگ ء راگشت، بلئے آئی ء جاہ ء ”من“ کارمرزکت ء پداگپ ء دیمابران ء گشگ ء لگ ات کہ ”تواوں اے گپ ء شتر ترزان ءے کہ جنین مال ء بُن انت۔۔۔۔۔“

”جنین مال ء بُن نہ انت، لوگ ء چوکاٹ انت۔ اگاں وروک ورگ ء بہ بنت تہ بدل کنگ اوں بیت، جنین ء گہہ وارنگ، بلئے مرد ء را، مردے بوہگی انت، تو آئی ء سراکے ترندی بہ کن باریں سیدھا بیت نہ بیت“؟ شاہ بیگ ء دپے ناس دپ ء کنان ءچہ دہکان ءوتی گپانی گڈگ ء بیرگپت ء گشت۔

”ہجر، دو! جنین لوگ ء زیب ء زینت انت“ ماسی ماہاتون کہ یکوئی حاموش ات، شاہ بیگ ء گپاں گوں جبرہ ءے کت۔

”ہو! تو راست گشتے، مردیناں و عادت کنگ جنین ء ڈوبارگ“ زیبک ء اول وتی دل ء کہت درشان کت انت۔

”شما ہرچی کہ بہ کش ات، بلئے شمارا آبتار نیست انت کہ آجاہ ء ما مردین نیں“ مولداد کہ کے گستاننگ ء پٹی ء دوچک ء ات، پادوچ ء جابل ء مان کشان ء گشت ءے۔

”بلئے، اے گپ ء تو اوں شترزانے کہ جابل بید ء پادوچ ء پٹی ء دوتک نہ کنت، داں جابل ء ٹنگے پر مہ بیت ء پادوچ ء آئی ء تہامان مہ کشتے“ ماسی ماہاتون ء گپاں مولداد ء دپ تہل کت۔ آدپ ء تہلی ء ایربران ء گوں وتانرنگ ء لگ ات کہ ”اے کہوار ء گوں دپ دنیگ، ڈن ء داوا ء لوگ ء آرگ انت“ پمشتکہ آئی ء پہ عزت ء حیر ء، حاموشی گہتر لیک ات۔ بلئے ہے دمان ء وازدار ء جہہ جت کہ ناں چوش نہ انت: ”جنین سواس ء بند انت، اگاں بہ سدایت گڑامان دنیگ بیت۔“

ماہاتون ء گوں وازدار ء دپ دنیگ نہ لوٹ ات، بلئے وازدار ء بچک کہ یکوئی

حاموش ات، وتی حاموشی ء رازبان بکشاہان ء گشگ ء لگ ات:

”جنین سواس ء بندہ انت، بلکن سرے تاج انت۔ ہمک درد سکی ء گوں تو
ہمزور انت، شپ بہ بیت کہ روج پہ تی حزم ت ء ہمک دروشم ء اوشتوک انت۔ جنین ء
گراں کدریں بالاد ء۔۔۔“

”مسی! تونوں ہما کد ء رستگ تے کہ مسترینانی گپانی تہامان بدیے؟“
میرماد ء گورادگہ پسو درنیا ہگ ء ات، پمشکہ آئی ء چک ء گپان ء گڈان ء، آئی ء را
گوں ہٹلے ء حاموش کت۔

No result found

مرچی چل سال ۽ پد من گوں آئی ۽ ناروے ۽ مزنیں شراب جاہ ۽ دُچار کپتاں۔ ما
 ہر دوینیاں وتی عمر ۽ روج چو مینگی مگسک ۽ بینگ بستگ ۽ پداوت وارنگ اتنت۔
 شبینگ بوت کہ اے آر۔ جے ڈیوڈ انت بلئے آئی ۽ مناپہ ارزانی درست کت نہ کت۔
 ”منا بچہ نیارے؟“ دروت ۽ احوال ۽ پد من آئی ۽ راجست کت۔
 بلئے آسک ہورت ہورت ۽ من ۽ چارگ ۽ ات۔
 ”سک پیر بوتگ ۽“

”من؟“

”توزانا کجا سالونکی ۽ عمر ۽ بہاران ۽“

”بلئے، بہ گش تو کئے ۽، کہ گوں من ۽ چو آژناگ ۽؟“ آئی ۽ گوں
 لرزویں دستاں وتی کاسگ چٹیں لنک منی نیمگا ٹال کنان ۽ گشت۔

”یات نہ بنت؟ کیلیفورنیا ۽ دک ۽ دمگ، بیگاہ ۽ شراب نوشی، کتابجاہ،
 چوتار ۽ بہار میچیں پلانی دراجیں کتار۔۔۔! کہ اودا ہمک بیگاہ منینگ ۽ تئی عاشقی ۽ جاہ
 بوتگ، شیر آماج ۽ ہمیں اندامانی دلکشی؟ آدرست تو چوں پہ ارزانی ۽ بے حال کتگ
 انت۔۔۔!“

آ گوں، ہمانگیں نگاہے ۽ من ۽ اے دیم ۽ ادیم ۽ چارگ ۽ لگ ات ۽ وتی
 زنڈیں چشمک ۽ کش ات، ساپ کت ۽ پدا چماں کت ۽۔

”چل سال پیسر ۽ گپ انت، من ڈی، ڈبلیو جون۔ تئی ورنائی ۽ سنگت ۽“

ہمکار۔ من تو کیس آفسء کارء بوتگ ایں۔“

”ہاااا!!!“ آئیء دراجیں آہے کش ات ء من ء بگلاں مان رُپت۔

”باز مزنیں و ہدے ء پد من ء تو یک انا گت ء چوں دُچار کپتگاں؟۔ ایشی ء

من چے نام بدیاں، ء پدا تو یک انا گت ء گار بوت ءے، ناں حال، ناں احوال۔۔۔!

”گڈ ابیا من تو رواں شیر زانی سراننداں کسہ کاراں، پدا ہما پیشگیں یاتاں

تازگ کناں۔“

آئی ء کے جیڑگ ء پد چو گشت ء پدا مشین ء تہاوتی کارڈ مان کت ء بٹن

جت۔ دوڈ بریڈ واٹن دراتک۔ مادونیں سرء رند بوت ایں ء سبزگ ء سراشت ء نشست

ایں۔

”باریں، نوں حالاں بدے۔“ آئی ء ریڈ واٹن ء ڈبی ء دپ پچ کناں ء گشت۔

”من۔۔۔! من، ترا چے حال بدیاں۔ بید ہے کہ من یک زور برتگیں راج

ء ڈیہے ء پُسگاں۔ ابید چہ بد حالی ء دگہ چے حال است، من۔۔۔

”اے کسہ نوں کہن بوتگ، نوکیں کسہ بکن۔“

”من آوہدی کہ گوں تو ہمکار اتاں، تہ بلوچستان ء جاورد گرات انت۔ انوں

پہک بدل بوتگ انت۔ آوہدی من ء ڈیہے ء زہیراں زرت۔ من وتی کارویل کت ء

بلوچستان ء باگیں دیار ء شتاں۔۔۔

”بلے تو یک انا گت ء؟ کس ء راسی ہم نہ کت۔“ آئی ء منی دپ ء گپ پچ

گپت ء واٹن ء تنگے گران ء گشت۔

”اہو! من زانتگ ات کہ تو من ء روگ نیلے۔“

”گڈ انوں تو وتی ڈیہے پرچایل داتگ؟“

”انچو کہ من ترا پیسرا گشت کہ نوں جاور پہک ء بدل بوتگ انت۔ من پہ وتی

ساہء رکینگ ء تنگ ء اینگواتنگاں، اودا ہرچی کہ واننگ ء نبشتہ کاریں مردم انت سرکار آیاں کشگ ء گارکنگ ء انت۔ من گوں ہے پگر ء کہ ”مازندگ بہ مان این داں چیزے کت کن این“۔ اگاں ناں اے زالم ء جابریں سرکار منے پداں گارکنت۔

دنیا ء چچو دیرنی کتگ، انوں آجوبیں راج زمین ء زندگ بوہگ ء پگر ء نہ انت، بلکن اے پگر ء انت کہ آماہ ء مشتری ء چے پیم وتی پنجگانی تہا بند کت کن انت۔ بلتے مانگت ہمائیں۔ گلام انت کہ گلام۔۔۔۔

ماہے جہد ء کہ چوں وتی زمین ء زبان ء چہ زوراک ء پیچ بہ گرایں ء چوں وتا زندگ بدارایں، چچو پڑمٹائیں سرزیان داتگ۔

من اوں ہے پگر ء شنگ کاری وتی چاگرد ء تہا تالان کناں کت، تاں سرکاری بوت ء آئی ء گشت کہ تو منی مستریں دژ من نے، تراداں کہ نہ کشاں، یلہ کنگ نیست۔ پمشکہ تنگ ء اینگواتنگاں، داں کہ زندگ بباں ء چیزے کت بکناں۔“

”بلتے نوں تی عمر ء بام ء جورکان داتگ، نوں چے کت کنے۔“

”دقلم! داں آئی است انت، شت کشان ء کناں“

چد ء پد آئی ء گشت بیارواں ترا وتی کتابجاہ ء پیش بدارایں۔ مادونیں چہ سبزگ ء درکپت ء دیم پے کتاب جاہ ء رہادگ بوت ایں۔ آئی ء وتی فراری مزینیں ماڈی یے ء دیما اوشتا رینت۔ وہدے ماڈی ء مزینیں دروازگ ء دپ ء رست ایں، تہ

وتکاریں شیشگ ء دروازگ پیچ بوت ء مارا گشتے اژدہاے ء پلک ات۔ ژپگ ء ما چہ شیشگیں دمک ء دراں گوزان ء یک دگہ شیشگیں کوٹی یے ء رست ایں۔ اودا

ہر چیز شیشگ بیگ ات انت۔ کرسی، ٹیبل، دیوال، کوٹی ء لاپ۔۔۔۔

”اے منی کتابجاہ انت“ من وتی حیالانی تہا گاراتاں کہ آئی ء اے توار ء منا

گڈینت۔

”آں!! اے چوئیں کتاب جاہے کہ دانگے کتاب اوں پدوانی گواہ نہ کننت“

”آہو! تورا ست گشتے، بلئے ایشی ء تہا دنیا ء درستیں کتاب مان آنت۔“

”توزانا مرچاں جادوگری بندات کنگ؟ اے کسانکیں شیشگ ء کوٹی ء دنیا ء

درستیں کتاب مان آنت، بلئے یکے اوں گندگ نہ بیت؟“

”مسٹر، جون! توزانا کجام دنیا ء نشنگ ے؟“ آئی ء بچکان ان ء وتی راستیں

دست منی کو پگ ء سرائیرکت ء گشت۔

”گلامانی“۔ من دل ء پشلی ماران ء پسودات۔

”اوہ! تئی گناہ نہ آنت، پہل کن“۔ آہم چہ وتی گپ ء کے پشل بوت ء پدا

دیوال ء دیما سٹینڈ ء سرائیریں ریموٹ ء زرت ء آئی ء پاور بٹن ء آن کت۔ کوٹی ء

درستیں دیوال چمٹلی جنگ ء لگت آنت، نوں من زانت کہ اے حشکیں دیوال نہ آنت

بلکن اسکرین آنت۔

آئی ء منا چشمکے دات کہ چماں بکن ء، ء پداریموٹ کنٹرول ء بٹن ء

ترینان کت نہ درستیں دیوال چوکباٹ ء بوت آنت ء کے سرچنگ ء پداہانی

تہا کتاب گندگ بوت آنت۔ آئی ء یک کتابے ء سرائیرکت نہ من گوں اجکبھی

پدکائی کنزاتاں۔ پرچا کہ آ کتاب گشتے ڈن ء دراتنگ ات۔ آئی ء کتاب ء تاک

لیٹینان کت آنت۔

”اے وڑچوں بوت کننت“ اے پمن نوک ء عجیبیں تجربگے ات، پمشکہ گوں

بہمانگی جست کت۔

”آہو! بوت کننت۔ اے کتاب کہ چوڈن ء دراتنگ اصل ء چو نہ آنت۔

اے چشمک ء کمال آنت۔ اے مزنیں اسکرین ء گش آنت GCL بزاں Global

Computrised Library۔ ترا پلس کتاب جاہ ء مزن چہ مستریں جاہ ء

زمینے پکار بیت، بلئے پہ GCL ء کسان چہ کستریں جاہے بس انت۔ ء پدا پہ آبانی
 حاترا دگہ کتاب پان ء کیٹلوگ ء دگہ بازیں سردردی پکار انت۔ بلئے پہ GCL ء ہج
 نہ لوٹیت۔ آوتی درستیں کاراں وت کنت۔ پمشکہ سائنس ء ٹیکنالوجی ء اے نوکیں ساچ
 دیما آورتگ کہ کتابجاہ ء گٹیں لوٹ ء گزرارزان تر بہ بنت ء انسان ء و ہد ء آسراتی گہہ ء
 چہ گہتر بہ بنت۔

تومنی کتاب ”زمین ء تباہی ء چہ پدماہ ء سرے زند ء آبادی“ وتنگ؟“
 ”اناں“ من گوں نادکشی سر سربینان ء گشت۔

”شمارا و اے چیزانی بابت ء ستک نیست انت۔“

بلئے من وتی بابت ء جیٹگ ء اتاں کہ باریں منی کتاب اوں GCL ء
 تہا است انت یا کہ ناں، باریں GCL ء تہا دگہ بلوچی کتاب دست کپیت کہ ناں۔
 ”تو پر چا حاموش بوت ے؟“ آئی ء منا جیٹگ ء دیست تہ جست کت۔
 ”ناں، ناں!“ من پہ نہ منی وتی سر گوں گشادی ء سربینان ء گشت۔

”تو اے چار پادگی ء سرا وتی دلدوستیں کتاب ء نام ء نبشتہ بکن آوت کباٹ ء
 تہا چہ در کئیت“۔ آئی ء مناسوج دیان ء گشت، من چار پادگی ء نیمگ ء شتاں۔ آئی ء
 گوں لنککافی شاندا ء چار پادگی ء اسکرین سربینان کت۔ داں ایڈریس بار پدربوت،
 ایڈریس بار ء سرا آئی ء کاسگ چٹیں لنکک ایرکت داں دگہ رائٹنگ پیڈے دراتک۔
 ”وتی کتاب ء نام ء نبشتہ بہ کن“ آئی ء من ء گوں لنکک ء شاندا ء گشت۔

”ہو ر ء برپیں ترمپ“۔ من نبشتہ کت۔ بلئے کباٹ ء دیما یک دگہ چیزے
 پدربوت۔ من وتی چم پلپٹینت انت ء چارات۔ داں No result found ء
 نبشتہ چمٹلی جنگ ء ات۔

بانزل گوات ء بال بوت انت

آ برزء گوں وتی چکاں لوگ ء دپ ء نشنگ ء چماں رُمبرٹ ینگ ء ات۔ آئی ء
چکانی مات ء ہیچ گواہ ء سوج نیست ات۔ آدیگر ء پوتی چکاں ورگ ء شوہاز ء در کپتنگ
ات ء پداواتر بوہگ ء ات۔

”باریں کجاشٹ، وسیلے ء گپت، راہ ء بے حال کت، یکے ء دزگیر کت،
یکے ء کشت ء گار کت، ایشی ء وہجبر چوش نہ کتگ۔۔۔

آئی ء دل ہزار گواہی دینگ ء ات، آپماں ہیچ ء بند کنان ء جیڑگ ء ات۔ آئی ء چم کہ
بند کت انت تہ چکانی مات ء عکس آئی ء چمانی باپشت ء چمکنگی جنگ ء لگ ات، آئی ء
چم ہیچ کت انت تہ ہیچ نیست ات۔

آئی ء جندء راگوں سنگیں سال ء وسیلے ء گپتنگ ات ء پادے ء لنگ ات۔ آئی ء
چار ات وتارا، چار ات راہ ء چار ات چو نکیان ء۔

آودار، ودار ء داں واب کپت۔ واب دیست ء، آئی ء چکانی مات شکاری
یے ء جنگ، پتنگ ء وارنگ ء پداسہب ء آپ دست ء گزانی بُن ء ایر کتگ ات۔ آ
ہمے پتکونس ء تہاوتی چکانی مات ء عکس ء شوہاز کنگ ء ات کہ جہہ سمر ات۔

”چشیں ظالمیں زمانگ؟“ آئی ء گوں وتا نرنڈ ات ء وتی چم پلپٹینت

آنت، داں سہب کہورے گواتگرے آئی ءِ راوش اتک کنگ ءِ ات۔ گڈا آئی ءِ گوں ابرم ءِ
قدرت ءِ باز گلگ درشانی کت۔

”گوشتگیں سال ءِ منی پاد تیرے ءِ سست، اے سال ءِ منی چکانی مات گار
بوت، نوں باریں اے چو نکلیانی آسرے چے بیت۔۔۔ آگوں وتا جبرگ ءِ ات کہ ہے
دماں ءِ برمشے آئی ءِ گوشان کپان بوت۔

”شمر کلام ءِ جت، ما بڑگ ایں، منے دست ءِ ہیج بوت نہ کنت، آنت چو نکلی
ئے برت آنت۔“

داڈل ءِ شانتل ءِ چو نکلی چہ کہورے گڈو ءِ کش اتگ اتاں ءِ روگ ءِ ات۔
”تو وشیں دل مہ گندات نے“ شانتل ءِ بددعا یے دات ءِ گوں لنگیں پاد ءِ بال
کنان ءِ گنری شاہڑے ءِ باہوٹ بوت۔

”نالاج آل، چے بکناں، زند عزاب انت بلتے گوازیگی انت۔۔۔
آوتارا ہے شاہڑے سراوار ءِ گیگ کنگ ءِ ات کہ تیرے ءِ ٹیڑگ جت۔ آ
پرپر کی جنان ءِ زمین ءِ مچ بوت۔ آئی ءِ درائیں بانزل گوات ءِ بال بوت آنت۔ آئی ءِ
درستیں وابانی مانا پیر چان بوت آنت۔

بس! ہما کسا نکلیں جون سہب ءِ گڑانی بُن ءِ زر، زرد ءِ ایرات ءِ دگہ شانتلے ہما
نشنگ ءِ پُرس دارگ ءِ ات۔

ابر م کشت نہ بیت

وہدے پر گوزگ ء سبب ء دہکان جنگلیان ء میشرتی نیں ڈگار ء بانکلینک
 حشک ء سیاہ تر اتگ اتنت۔ پر چا کہ آوت گوں دہکان سر ڈک ء میر مولد ء مز نیں
 بست ء گوں ہمائی ء کاراں دز گٹ بوتگ ات۔ مرے ز مانگ ء چکان ء وت دل ء
 چشیں زانگ نیست کہ پت دز گٹ انت۔ آوتی سنگت ء بیلاں بہ گرانٹ، بانکلینک
 آں بہ پانچ انت۔ ہمیش انت مرچی آئی ء پہ ہیلٹ بلا ہے و ہد کش اتگ ات۔ لہتیں
 بچک پہ بانکلینک ء پلار پاپچی ء اوچک کتگ ات۔

بچکاں و ہدے ڈگار چہ پلار پاپچی ء لیٹینٹ ء ہما دیم کت۔ دہکان ء جم کہ پہ
 ڈگار ء کپت انت۔ داں آئی ء را سبرے ماں سراشت ء مُشکانی زاہ ء بد کنگ ء لگ
 ات۔ پر چا کہ مُشکاں آئی ء ڈگار دمک دمک کتگ ات۔ ہرچ جا ہے کہ بہ چار اتیں
 ہونڈی ہونڈات، حا ک کوُمک کوُمکاں مچ اتنت۔

”کلام ء ربانی ایشاں چک پر وش بہ کنات۔ اے چے بلاہ بوتنت کہ مئے
 سر ء بختاں کپت انت۔ ابید چہ بیشکاری ء اے شوم جتگاں دگہ چج کار ء دندا نیست۔

ہما ڈگار کہ سبز آباد بیت، اے کہرنپس ہموداوتی پدء پیداک کن انت۔ اہہ بلا ہیں
پٹء ویرندانی کپتنگ انت، ہمودا بہ روات، وتی کن آل حاک مان بہ کن ات، کس
شمار اجست نہ کنت۔ بلئے آنگو شمار سیاہ تپ چومارء پتا نیت کہ بہ روات۔“
دہکانء وتی گپء روات پسوکتء پدانرندگء لگ ات۔

من قربان بہ باتوں حداء کہ اے مُشک پر چا جوڑئے کتگ انت۔ آدگہ
درائیں ساہدار سمجھء کانتت بلئے ہے کر کپتہ سمجھء نیت۔ من وت نراناں کہ ایشاں
گوں ماچے بیر کُنتے است انت۔ واجہ حداء! من تئی سر اشنگ بہ باتوں، نون تو اے
مُشک پر چا جوڑ کتگ انت۔۔۔

”دہکان! واجہ حداء اے مُشک پہ شمنے ڈگارانی زکاتء کتگء راہ داتگ
انت“ دہکان جنگلیان کہ ڈگارء مات بندء اوشتا تگء رپنگء ات، ہے ساعتء
زمیندار چار شنبےء بچکء دا سے گوکء ماں جنگ ات، اتکء دہکانء کلاگ
بندگء وڑء گشتئے۔

”یہہ! نون شر انت، با! ماوتی ڈگارانی زکاتاں وت کش ایں، مُشک اش
پر چاہے کش انت“ دہکانء وتی ایرانی دزمال کہ سرء چوپاگء پتا تگ ات، دورکتء
سرء کچینانء گشت۔

”ہمیش انت ناں! شما زکات نہ کش ات، پممشکہ واجہ حداء اے مُشک راہ
داتگ انت کہ ہرچ دہقان زکات نہ کشیت، شما مشک آہانی ڈگارانی زکاتاں بہ کش
ات۔ منی پتء کشاراں ہجبری سالاں مشک کار نہ دار انت، پر چا کہ آزکات کشیت۔
”ہو! تئی پہ مزیں زکات کشئے، آبر اتگیں دست واد نہ کنت۔ اڑئے!
اے اللہئی رومانء ماہء مسیتء پاچک وتی جاہء گر کوے ناہ راہ نہ دنت انکہ تو گشتئے
کہ منی پہ زکات کشیت؟“ دہکانء وتی زرد زردیں دناناںء ڈنء کنانء آئیء پت

ءراشر ششت ءیلہ دات۔

”ناں، بابا! گپ اصل ءچوش نہ انت، اے ءبک تراملنڈ کنگ ء انت“ دہقان ء
چک کہ کیونی آہانی گپاں حاموشی ء گوش دارگ ء ات، گپ ء لگ ات۔

”گپ چے انت گڑامنی چو“ دہقان ء وتی مستریں بچک ء نیمگا پہ مہرے
چاران ء جست کت۔

”ابا! گپ چو اے وڑ ء انت کہ واجہ خدء کہ ہرچ ساہدارے کہ ماں خشکی
ء زر ء جوڑ کتگ، آہانی تہا یک نہ یک رازے، گپ ء حکمتے، فاندگے الم ء است
انت۔ چندے انچیں ساہدار است انت کہ اگاں آئیمگے ترا تاوان دینت۔ گڑانیمگے پہ تو
سوت مند ہم است انت۔ تو کہ استیں مار ء ایگز امپل ء بزور۔

”منی چو! ہمے نی ایزم پل‘ چے یے“؟ جنگلیان ء وتی دپ ٹرشپک کت
ء چک ء گپانی نیام ء دور کت۔

”ابا! ایشی ء معنا، پہ درور“ آئی ء پت سر پدکنان ء گشت۔

”ہاں! انچو بگومنی چہ، مانوں وتی ٹیلگاں زانیں“

چد ء پد آئی ء وتی راستیں دست مُشت کت، دپ ء سرا ایر کت، شہکارگے
جت ء گپ ء دیما بران ء گشگ ء لگ ات: چوش کہ مردم مار ء مثال ء بزورایت۔
یک سکیں زہرناک ء سلیں لوکے، مردم ء بہ وارت، گراہما جاہ ء جان ء سچہیں خون ء
بادینیت ء اگاں پہ وہد ڈاکٹر ء میاہ ء سر کنگ نہ بوت گرامرگ پرانی ء چار پاداں اوشتوک
بیت۔ انچیں مار ہم است کہ مردم ء یزدکن انت۔ بلتے دومی نیمگا ہمے مار ء پوست ماں
اروپائی ملکاں مزینیں نہادے ء بہا بیت، اے یک مزینیں باپارے کہ چریشی ء بازیں
زر ء کمائی بیت۔ ڈنی ملکاں ہمے بلا ہیں اژدہا کہ مردماں ہُپے بہ جن انت، تہ آ، آپ
بنت۔ بلتے ہمے دژمن ء نسل ء رکیننگ ء پہازگ ء واست ء اربانی حساب ء زر حرج

کنگ بوہگ ء انت۔ چہ ہمے مارے پیگاں تیل جوڑ کنگ بیت کہ نزوریں رگانی حاتراء
 مردینی نزوری ء بلاس کنگ ء یک ء ٹک انت۔ اے رگ ء ریشگاں نوکیں تو انائی ء
 زند بکشیت۔ ہمے مار گنج ء حزا نگانی پانگی ء اوں شمریں ڈڑے ء کن انت۔ شماش نہ
 کتگ کہ میری ء کلات ء غارے بلا ہیں اثر دہائے است انت کہ میر عالی ہوت ء حزا نگانی
 پانگ انت؟

”آہو! بازینے ہمے گپ ء گشیت کہ آشپ ء چوشنک ء پلینگان ء کورے
 آپ ء اوں روت کہ آئی ء چیرے سنگانی پرشگ ء توارتاں دور دورے شپ ء سینگ ء
 چانک دیان ء روانت“ دہکان جنگلیان ء پشان ء پھر چک ء گپ ء راگیت گوں۔
 ”گر!!“؟ آئی ء چک ء بس ہممنچو گشت ء پدا گپ دیما بران کت۔

ہمے حساب ء کچک ء بزور اگاں کہ اسلام ء کچک پلتیں جناورے گشتگ ء
 مدامی آئی ء للک لونجان ء ہسگ ء انت کہ چرائی ء لہز ء لیتاراں یک حاصیں تہرے
 زہرے مان انت۔ بلتے پدا اوں لہتیں جاہاں آئی ء دارگ اوں جاتر گشتگ۔ چشکہ پہ
 مجبوری ء لوگ ء پاسبانی کنگ، رگ ء شوانگی کنگ کہ گرک ء رنگرہاں چہ بہ رک
 انت، شکار ء حاترا کار مرز کنگ۔۔۔ نون این زمانگ ء کچک ء راپہ ڈز گیری ء ڈز اتگیں
 سامان ء از بابانی پد جنگ ء درگیجگ ء سرکار آہاں ہیل کاری دنت ء کار مرز کنت۔ کچک
 بلے گوں وتی راج ء سک بے وپا انت بلتے گوں انسان ء سک وپا دار انت۔

شمازان ات کہ۔۔۔

آئی ء وتی گپان ء کھے داشت ء کسانیں اوشتے ء پد، گپ ء لگ ات کہ
 ہمے ساعت ء جنگلیان حیران ء آئی ء دپ ء تہا چارگ ء ماں دل ء ہمے گشتگ ء ات کہ
 مرچی شپ من شاہل ء مات ء گورے دوست جان ء گلاہگ ء زمین ء آزمان ء یک
 کناں کہ بچار منما مردماں گشتگ ات کہ تئی چک نوکی ٹلانہ بیت۔ بلے انک تئی دز ٹمک

بیت۔ بلتے مرچی من آہاں گشگ لوٹاں کہ بچارات نام ہدامنی چُک چوں بلد ہ ہزار
انت۔ آئی ء چومیر مولد آء بچک ء زرزوالی نہ کتگ۔

شمازان ات کہ (آوتی چُک ء گیاں گوں دل ء گوشاں گوش دارگ ء ات)
مسزایم سی وہیل۔۔۔

ہے نوں چے انت منی چُک؟ جنگیان ء پدا آئی ء گیاں نیام ء مان دات ء آپہ
مہر ء ہدوکی جست کت۔

ابا! اے انگریزانی ملک بزاں انگلستان ء یک سکیں نامدار ء مال داریں
جنینے بوتگ کہ وہدے سک نادراہ بوتگ گڑا وصیت ء کتگ کہ من مراں گڑا منی
سجھتیں مال ء جائیداد کچکاں دنیگ بہ بنت۔

”اررر! کچکاں۔ گڑا چشیں پوکیں جنین بوتگ“ تہک ء جنگیان ء یکپارگی
”ارر“ کش ات۔

”پوکی یے نہ انت ابا، اے انسان ء گوں کچک ء دوستی ء یک ثبوتے، منے
ملک نہ انت کہ اد ء انسان ء ساہ ء ہج بستار نیست انت، آنگو چوش نہ انت، آنگو انسان
ء ہمراہی ء سجھیں نسرندگاں بستار ء ارزشت است انت، آہانی ساہ چو منے ملک ء انسانی
ساہاں ارزان نہ انت۔“

”گڑا پکا آئی ء مال ء جائیداد کچک آنی لاپ ء انت؟“ جنگیان ء گوں
گڑا تگیں چماں دوست جان چار، ات ء جست کت۔

”اہو! انگہ آئی ء زرانی سرا کچک پالی بوہگ ء انت۔“ دوست جان ء گوں
ایمینی پسودات ء وتی پوزیشن بدل کت۔

”چہ کچکانی لاپ ء اے زرش مارا گریباں بہ داتین انت“ تہک ء وتی داس

زرت ۽ گوک ۽ کچینان ۽ گشت۔

”اھو کہ تئی شکل شرانت“ دھکان ۽ تَبک ۽ گپ ۽ راپروشت۔

”توزائے؟ اودا کہ آوتی کچکاں ورگ ۽ آپ ۽ تام کن انت، مارا اودے

اوشنگ ۽ اول نیل انت، اے مائیں کہ ماں حا کاں پلپیٹ این“

”اھو، گندے! منی چک راست گشیت، اے تَبکی دل انت کہ پوک

انت ۽ شنگ“ دھکان ۽ وتی چپیں دست گمک ۽ کنان ۽ گشت۔

”او! نون کا میں ماوتی اصل گپ بزاں مُشکانی نیمگا کہ منی پت ۽ کے پیسر

آہانی بابت ۽ گشتگ ات“ دوست جان ۽ وتارا گیگ ۽ گور کنان ۽ گشت۔

”بلئے! منی چک باریں“ دھکان ۽ وتی دلگوش پدا گوں چک ۽ کت۔

”چو آدگہ لولک ۽ ساہداراں اے کسان ۽ نکسیں مُشک ۽ اوں چیزے نپ ۽

سیت پہ انسان ۽ گون انت، اگاں یک نیمگے اے شمنے دھکاناں پہ درد ۽ سردنت، گڑا

دومی نیمگا ایشی ۽ پشت ۽ بازیں مردے ۽ لاپ اوں بندوک انت۔ آئی ۽ روزی چہ ہے

مُشک ۽ پشت ۽ در آہگ ۽ انت۔ بگو چونی ۽؟“ آئی ۽ گوں وش دلی ۽ جستی نگاہاں

پت ۽ نیمگا چارات ۽ گشت۔

”اہہ! اے چوں؟“ دھکان جنگلیان وتی چک ۽ گپاں سک حیران بوت ۽

یک نگاہ ہے چک ۽ راء دومی نگاہ ۽ تَبک ۽ را گوں پھرتی شانک دات ۽ دل ۽ تہا

شاتمان بوت ۽ دپ ۽ تَرشپک کت ۽ گشت کہ بچارد دھکان ۽ چک اوں ونت ۽ در

برت کنت۔ بچارے نام حد! گپ ۽ بند ویگ ۽ چوں بلد انت۔ چے، زانا تہنا میر ۽

مُستبرانی چک وانگ ۽ زبر بنت؟

آوتی دل ۽ انچیں حیاں کنگ ۽ ات کہ چک ۽ پدا گپ بنا کت۔

”انچو! پرچا کہ اگاں مُشک ڈگاراں ہونڈ جنت ۽ کارزوالی کنت، گڑا پہ آئی ۽

گرے دارے دوائی، تلک، زہرے ڈب جوڑ کنگ بوتگ انت کہ جوڑ کنوک ایشاں بہا کن
 انت ے چہ ہے زراں وتی چکاں لاپ دینت۔ ہے پیم ے آہانی روزی گوں مُشکاں
 بندوک انت۔ اگاں مُشک مہ بوتین انت گرا بازیں مردے بے روزگار بوتگ
 ات، ے پراہاں لاپ ے شو باز ے جیڑہ بوتگ ات۔ اگاں ہے مردم توئے واجہ ے گورا بیا تکین
 اتنت کہ مارا لاپ بدے، تو اے درستان ے لاپ دات کتگ ات؟

”اناں مئی پہ! اچھو مہلوک گون من پُجگ بیت“ دہکان ے گندگے جت ے وتی
 چک ے را پسودات۔

”گرا گپ ہمیش انت ناں۔ اگاں یک نیمگے اے مُشک ترا تاوان دنیگ ے
 انت گرا دومی نیمگ ے پہ دگہ یکے ے فاندگ مند بوہگ ے انت۔ پمشکہ من گشاں کہ ہچی
 بے کار ے بے سبب نہ انت۔ اے الم نہ انت کہ درست ایوک ے پہ تو سوت مند بہ
 بنت۔ درستیں دنیاء بابت ے سوچگی انت۔

”مئی چو! تو ماش اللد گپ ے بند دنیگ ے زبرے، گپ ے گرگ نہ بے، من
 ترا شانزده جماعت وانینگ، بچار نیک چماں پیچ کن اگاں تئی پت ے ترا بہ وانینگ
 انت مرچی تو اوں چو دوست جان ے ”اپسرگ“ یے بوتگ اتے۔
 ”اں! تو زہم جت۔ اے اپسرگ نہ انت، اپسر انت، اپسر“ نیک ے آئی ے
 را پہ کلاگ بندگی گشت۔

”ہر چیز انت ہمیش انت“ پہ دہکان ے دگہ راہ نیست ات۔
 ”راستی گو! من انگہ یک گپے ے بے حال اوں“ دہکان ے نیک وت ماں
 وت مشکول اتنت کہ دوست جان ے پد انیام ے ماندات۔

”کجاں گپ منی پت“ دہکان ے کہ اوشتگ ے دم برتگ ات ے وتی چادر بند ے
 سرا مولڈ کتگ ے سرے نشنگ ات، گشت ے۔

”آپہ شامسک سکیں حیران کنوکیں گے۔ مُشک پہ انسان ء رکینگ ء زرنگی ء
حاطرادیم حونی دسیگ ء انت۔ تو انگہ گشنے کہ حد اوند ء چیا جوڑ کتگ۔

”مُشک پہ انسان ء رکینگ ء دیم حونی دسیگ ء انت؟ اے چونیں گے کہ تو
جنگاے، دہکان ء گوں نہ منگی جست کت ء ٹپک ء بس وتی دست زٹک ء سرا
ایر کتگ ات ء گوش دارگ ء ات۔

”اُہو! آپوش انت کہ سائنسدان کہ پہ انسان ء دراہجانی ء سلامتی ء حاترا
ہرچ پٹ ء پولے کہ کن انت ء تہلگ ء دوا جوڑ کن انت۔ اول بندات ء آاے دوا ء
مُشک ء سرا پہ تجربہ کار مرز کن انت۔ آپوش کہ پہ ہمانا دراہی ء کہ دوا جوڑ کنگی بیت گڑا ہما
نادراہی ء جراثیم ء یک برے مُشک ء جان ء راہ دینت۔ بزاں پہ انسان ء دراہجانی ء
مُشک ء نادراہ بوگی انت۔ نوں ہما جوڑ کتگیں دوا ء مُشک ء سرا چکاس انت، اگاں شر
کارے کت گڑا پہ انسان ء جریدگ ء کن انت۔ اصل ء مُشک ء انسان ء جینیاتی
سیادی یک وڑ ء انت“

”اپو اے نوں چے ات بو، منی چو! مُشک ء انسان ء ہے جن آنی سیادی کجام
انت“ پت ء آئی ء راگوں حیرانیں چماں چاران ء جست کت۔
”جن، اناں منی پت! جین۔۔ جین“ دوست جان ء میکیں گال دو براں
گشت۔

”شر انت ایشی ء مارا بہ گش گوں کہ اے چے ات۔ ماو کوریں مردم ایں۔“
”ابا اے ہما نکان انت کہ انسان ء چہ بنیاد ء بندگ ء بگرداں گوشت ء پوست ء
یک شکل ء آرگ ء رسیدگ ء مدت کنت۔ بزاں ہرچ شری ء حرابی ء سُمر ء پُرے کہ
بیت چہ ہمیشی ء سبب ء بیت۔ نہ گش انت کہ پلانی توچہ پلانی ء کش اتگ؟
”بلے، بلے! انچو بہ گش“

”دگہ گپے شمارا گشگ لوٹاں، بلئے مناترس انت کہ شما بور نہ کن ات ءمن ء
 دروگ بند کن ات“ ساعتے ءجگک ءپدا آئی ءپدا گپ جنگ بندات کت۔
 ”اناں! تو وتی گپ ءبہ جن، زرنہ لگیت“ ٹپک ءدوست جان ءسرا ملنڈ کت۔
 ”نہ جنناں“ دوست جان، دل ءپُر کنگ ءنہ ات۔

”بہ جن ءے، ابا، بہ جن ءے، دل ء کہ آؤرتگ، نون دپ ءہم بیارے“ پت
 ءآئی ءراتسلہ دیان ءگشت۔

”آیش انت کہ۔۔۔ (دودگی) ماں دنیا ءچہ درستیں شیراں، مُشک ءشیر گران
 قیمت تر انت“ آئی ءگوں من ءنہ مئی اے گپ کش ات ءپدا گپ دیما بران کت۔
 ”شما زان ات کہ سیرے مُشکی شیر ءقیمت چنچوک انت“؟ آاے گپ ء
 جنگ ءدماں ءگشتے وتی، ہمیسہ ءگار کنگ ءات، پر چا کہ سجنیں حاموش بوت انت۔
 ”سیرے مُشکی شیر ءقیمت بیست ءدو ہزار امریکی ڈالر انت، کہ آنہ بنت، نہ
 بنت۔۔۔ بیست لکھ و بنت“

”پوو۔۔۔ کووووو۔۔۔ چشیں ٹوپ ءجنگ، سیرے شیر چہ کجام مُشک ء
 در کئیت ءاے مُشکی شیراں کناں، چے؟“ نون ٹپک ءکئے داریت۔
 ”مستریں نیست ات، منی چُک۔۔۔ من تراوانگ ءپمشکہ راہ داتگ کہ
 چشیں بلا ہیں“۔۔۔

”ابا! من زانت شما من ءدروگ بند کن ات، بلئے اے دروگے نہ انت“ آئی ء
 پت ءگپ نیام ءکپی کت۔ پدا ہمیشی ءگیش ءگیوار ءلگ ات۔
 ”تنبو! چار ہزار مُشک ءچہ، نون سیرے شیر در کئیت، اے شیر دوائی ءدگہ نشہی
 چیزاں مان کنگ بنت“ آئی ءکے زہر گران ءگشت۔

”اخ۔۔۔ ٹوہ۔۔۔ پمشکہ اے دوائیاں مردم وارت گیشتر نادرہ بیت، بزیاں

ایشاں مُشکی شیرمان، نون من ء بہ کش ات من ہسپتال ء نہ رواں، ”نُبک ء دل بد بوہگ
ء وڑ ء لہتیں ننگ زمین ء جت ء گشت۔

”درستیں دواہاں مُشکی شیرمان نہ کن آنت، بیمار بئے، شوم ہسپتال ء برو،
مرے تئی مات ء پت منی سراچٹی بنت کہ توچک ء راچوگشتگ، پمشکہ نہ شنگ۔
(کے مہتلی ء پد) اصل ء یک نادراہی یے است انت کہ آئی ء نام ”ہیننیٹو پونسس“
انت کہ چریشی ء سبب ء خون ہلاس بوان بیت، ہمیشی ء دواہاں مُشکی شیرمان کنگ
بیت کہ چرے دواہانی ورگ ء پد، ہے عمل پدازنگ بوان بیت، ء شمانگہ کش ات کہ
حد اوند ء اے مُشک پرچا جوڑ کنگ انت؟ مُشک بلاہیں کار آمدیں سرندگے۔۔۔

اصل ء ہرچ جناور ء لولکے بہ بیت، آئی ء پُشت ء یک کہولے ء لاپ
بندوک انت۔ عربستان ء بچار، بلک پشی دار آنت ء ہے پشایانی آپ ء تام کنگ ء
حائر اویزہ ء پنڈاک کن انت ء چہ ڈن ء کاری لوٹانین انت۔

ہو! اے درست تئی راست آنت، بلئے منی خیال ء نون تئی سنگتاں وتی دم بالا
کنگ۔ توار اش کن کہ پدا گرم بیت۔ بلے کہ بانکلینکانی کوماں چست کن انت ء
یکجاہ مچ کن آنت۔

راست گشی منی چو! (آئی ء چیزے یات کنان ء گشت) باندا دوستین ء پہ
طنٹر ء بگش گوں کہ بلے کیت ء ڈگار ء لیٹین ایت۔ داں کہ گوات کپت بہ بیت۔ من
دلما نگاں کہ ایشی ء پیماز بہ کناں۔

دومی سہب ء دہکان جنگیان، دہکان چار شمبے ء دہکان سردک گوں وتی
چک ء چلانگاں ڈگار ء بند ء اوشتا تگ ء وش گپی ء اتنت۔ ٹریکٹر ڈگار ء ننگار دنیگ ء
ات کہ انا گت ء ننگار ء پل ء چیزے سٹ ء کپ ء لگ ات کہ دہکان ء شاہین نیں چم
ئے پر کپت آنت۔

”منی چو! بہ تیج کہ ہما انت یکے ننگارء مان اتلگ ء زدگ انت۔ بہ تیج نیل
 ء ء کہ روت“ آئی ء وتی نیامی بچک گوانک جت ء گشت ء وت انچو آہیزگ بوت
 کہ گشتے چک ناں بلکن وت مُشک ء شکار ء اوشتوک انت۔

”بچا! گندے اگاں شت بزاں تئی دستی ورگی نہ انت“ دہکان سردک ء
 کوکارے چک ء دات۔

دہکان ء چُک ء بردزرت ء میدان بوت، گوں رسگ ء جت ء یک بردے نہ
 لگ ات ء، جت ء دگہ یکے تہ شرمٰن نیا تک ء سہمی بردء گچل کت۔
 ”ہاں! گہارگا تیدگ مرے نہ مرے“؟ دہکان ء پھل ء سوب مندی کینزوک
 یے چک ء دات۔

”آ انت کہ دگہ یکے دراتک بچا، نیل ء ء کہ روت۔ بہ تیج، بہ تیج۔ آدگہ
 یکے چہ آ نیرگادراتلگ۔ تو اوں برو۔ شما درست برو ات۔ بہ تیج ات بچکاں بہ تیج ات۔
 رمگے انت۔ یکے اوں زندگ ء نیل ات۔ درستاں بہ کش ات۔ چوں پزور انت
 زانا! ہرچ یکے کدء کر گوشکے بیت۔

دہکان گنوکیاں زرتگ ات۔ کوکار ء ات۔ چو آزمو دگیں کماندارے کہ
 جنگ ء پڑ ء وتی سپاہیاں حکم دیان بہ کنت، ہے پیم ء دہکان وتی چُک ء اے دگہ
 چوریاں مُشکانی دمب ء تاجینان ات۔

”ڈگار ء بانکلینکانی کٹ ہمیشانی لاپ ء بوتگ، ناں“ سردک ء دہکان ء
 گپ گپت گوں۔

”مرچی وار تگیناں بدے انت“ چار شمبے ء ٹھک دات۔
 یک نیمگے ٹریکٹر ننگار ء ات ء دومی نیمگا چُک مُشکانی رندء کپتنگ اتنت۔
 دہکان ء اے ندارگ پمشکہ دوست بوہگ ء ات کہ یک نیمگے ٹریکٹر آئی ء ڈگاراں

کارے ات کہ چریشی ۽ پد آئی ۽ راحنت ۽ مزر سیت، ڈگار سبز ۽ آباد بنت کہ چرائی ۽ دہکان
۽ رادلی تاہیر سیت ۽ دومی نیمگا آئی ۽ ڈگارانی ازلی نیں دژمن مرگ ۽ دپ ۽ روگ ۽
انت۔ آئی ۽ وتی لنلک بروتاں مزر انتت ۽ شہکار گے جت ۽ پدا گوں پُر کندگی دیم ۽
گوں چار شمبے ۽ کت۔

”دہکان! مرچی تئی بچک ۽ کسہ ۽ بہ کناں؟“

”ہو، باریں! چونیں کسہ انت؟“ آئی ۽ وتی داس چہ گوک ۽ درکت ۽ زمین ۽
کونڈگ ۽ لگ ات ۽ پدا کے لپرز گوہم بوت کہ چومہ بیت گندگی یے کتگ ۽۔

”زی تئی بچک ۽ زان ۽ منا چے گشت؟“

”ہاں! باریں چے گشت ۽ نی نی دہکان ۽ گوں اجکوئی چار ات ۽ جست
کت۔“

”گشت ۽۔۔۔ منی پت زمین ۽ زکاتاں کشیت، پمشکہ آئی ۽ ڈگاراں
مُشک کارنہ دار انت۔ تو وتی زمین ۽ زکاتاں بہ کش۔ ترا اوں یلہ دے انت“ دہکان
جنگیان ۽ کندگ ۽ مسکرا ۽ گپ جت انت۔

”مرے زمانہ ۽ چُک ابا سکیں شیتان ۽ لٹک انت۔ منے پیرینانی سرا
اول نہ کپنت“ دہکان چار شمبے ۽ اوں ٹہک دات۔

”بچا! ہئے کن کہ آنت دگہ یکے سستگ، چوتیر نیگ ۽ روگ ۽ انت“
کندگ کندگ ۽ انا گتی دہکان ۽ جم پہ دگہ مُشکے ۽ کپت انت کہ تچان ۽ روگ ۽ ات۔
دہکان ۽ بچک ۽ وتی تگان ۽ بست، بلے آئی ۽ سر بوہگ ۽ پیسر آچہ ڈگار ۽ ڈن جُنہ انی تہا
دگہ ہونڈے ۽ پُترت۔

”ہاں، بچا! در اتک چہ دست ۽؟“ دہکان ۽ گوں گیمر تگیں دیے ۽ جست کت۔

”آہو، ابا! شت۔ کوٹک ۽ چُک“ بالو ۽ سر چند بینان ۽ پسودات۔

”کجا روت، یک روچے لازم دست ء کپیت“ پت ء کسانیں کند گے جت۔

لہتیں روچاں پد دہکان ء وتی ڈگار نجن بندکت انت۔ پیمازی تو مُک کشت انت۔ آ
رُست ء مزن بوت انت۔ یک روچے دہکان ہے ڈگار ء آپ بندگ ء ات تہ دیست
ءے کہ مُشکی ہونڈے۔۔۔ آئی ء دل پدا ایرنشت۔

”ای، کلام ء جت۔ منی حیال ء اے ہما دانگ انت کہ چہ شاہوتی دست ء
درا تگ انت۔ شاہونہ ات منی حیال ء بالوات۔ یکے پیری ء دومی ہے مُشکاں سرے
ہوش بُرتگ“ کمے جیڑگ ء پد گشت ءے۔

”اے ہمیش انت کہ وتی پدے پیدا کتگ“ آبرد ء سراحا کاں شنگ کنگ ء
لگ ات۔

”بلے مرچی ایشی ء مات انت کہ بہ رکیت۔ داں کہ ما زہان ءے نہ کشیں یلہ
ئے نہ دین“ آہما مُشک ء ہونڈے گوں سر ء لینڈ ء رپنگ ء ات کہ آئی ء چُک ء اتک ء آ
توارکت۔

”ابا، اوابا“

”ہاں، مئی پہ“ آئی ء برد ء دپ زمین ء جت ء دستگ ء داران ء تچک بوت ء
چپیں دستے سرین ء کت۔

”ابا! من لوگ ء روگ ء آل“

”مئی پہ تو کہ لوگ ء روئے گڑا اے انجل ء کئے چاریت۔ پٹے یے بہ
سدیت۔ چاہ آپ ء یلہ بہ دنت، کجا دارگ بیت۔ من داں کہ لپوشان بباں آوتارا
پروشیت“۔ آئی ء دُور ”اتفاق“ نیں انجن ء نیمگ ء کہ دوت کش ء دوت چواشکرنی
نیں ریل ء گپ گپ ء در آہگ ء اتنت، دست ٹال کنان ء گشت ء پدا گپ ء
لگ ات۔

”کہن آءِ آپ نہ انت کہ سراپانگ بوہگ نہ لوٹیت، اے وانجلے پُرشٹ ءِ
 پروش ءِ پرانت۔ کہن چہ مئے شری ءِ حداءِ وتی مال کت انت۔ تاس ءِ تسو ءِ دور ءِ
 مردم ءِ چشیں گم پر نہ بوتگ۔

”اہو! اڑے وہد“ آئی ءِ اوپارکش ات ءِ پداگوں وت ءِ گپ ءِ لگ ات۔
 ”اے کہن آءِ آپ انجو باز بوتگ کہ شپاں ما کور ءِ یلہ داتگ ءِ آئی ءِ رچگ ءِ توار آپسر ءِ
 شنگ۔“

”ابا گڑامن بہ رواں“ آئی ءِ وتارا چہ چک ءِ بے حال کتگ ءِ رپنگ ءِ ات
 کہ چک ءِ پداجست کت۔

”منی چو! تو کہ روئے گڑا اے ہراں کئے چارین ایت۔ بچار! اے ہما
 روچگیں مُشک انت کہ چہ تئی دست ءِ درشنگ ات۔ نوں ایشی ءِ سر ءِ چٹ گرگی
 انت۔ من گشاں وتی سجنیں زور ءِ دلگوش ءِ ہمیشی ءِ نیمگا بہ دیاں۔ تو کہ روئے گڑا منی
 چک یے انجل ءِ چک یے ہونڈ ءِ بیت۔“

”ابا! گڑامن سہبگین آں ہماہاں، نوں بلے شاہوکنیت“۔ آئی ءِ چواسکول ءِ
 دعاءِ سراوشنگ ءِ وہد ءِ وتی دست بست انت ءِ گشت۔

”شریں، شریں! منی ناناں بیار ات ءِ بس۔ آنگو شاموتی ءِ و زانے۔
 شامکاری شیرنے بلتے مناساہ ءِ زرتگ۔ ما کہ شمنے سند ءِ بوتگ ایں۔ منے پُشناں کار ءِ
 واست ءِ آس رتنگ۔ بلتے نوںیں زمانگ ءِ چکاں کار ءِ واست ءِ ہیچ سنج نہ جنت۔ منے
 وہد ءِ جوی نان ءِ ساپیں روگن بوتگ انت، انوگیں اے ڈالڈائی چکاں ہیچ زکت مان
 نیست“۔ بالوشنگ ات ءِ دہکان ایوک ءِ جنگ ءِ معنا کنگ ءِ ات۔ آئی ءِ گوں ہے
 کُپ ءِ نرنڈاں گڑک اوں ترابینگ ات ءِ آپ دومی کلیمیر ءِ جنگ ات، ءِ گوں ہونڈ ءِ
 حاکاں گلانش ات۔ چونابا حاک ءِ ہما وہد ءِ شنگ کتگ اتنت، بلتے نوں پہ نامہ ہے

نزیك گورا سرء چانپء ات كه بلڪن په بے حيا لي در بنيت۔

هداء قدر تاں هے ساعتء مُشڪء سمرڪ ليء كشا اتء دِهڪانء چم كه چو
شڪاري نئيں تانزيء آهيزگ اتنت، هے دمانء چوسرڪاري كماندوء زبرت ء
بردے، بليئے بدبختيء اے رندي اول بردء مان نيا تاكء گون چليسيك ليءء چوتيرء
گشاديء واتر هونءء شت۔ دِهڪانء دِهء دِهء گون هے اميتء آپ هے بجنء چڪر بينت
كه مُشڪ ءء توكء ات كه بلڪن چه آپء دم توسيء به مریت يا كه ءنء در بنيت۔
بليئے آئيءء چوهٹلرء فوجياں په وت انچ انچيں راهء در زيرء زمين جوڑ كنگ ات كه داں
بجن پُربوت بليئے دِهڪانء بجهيں اميت آپء برت انت۔

”شالا! آپءء وتي وڙءء كنگ“ دِهڪانءء هونءءء دپءء بردء آهيزگيء
راپروشانءء گشتء پدا آپء دومي بجنء چڪر بينتء بردگرء دپءء ميڪ كت۔
دومي سهبءء دِهڪان په اوستءء بے اوستي مُشڪءء هونءءء حالءء گرگء
اتك كه باريں آپءء كُشتگ اگاں ناں۔ بليئے گون گنگءء دِهڪانءء دل پدا ايرنشت۔
پرچا كه هونءءء دپءء پدا ترءء تازيں حاك مچ اتنت۔

”انينٹ ات ترا گوك پروشءء واجه چارڪپ كنات، توانگه زندگ ءء
“ايشيءء ابا مارا تنيے ماں دلءء دا تگ، ايشيءء نون الاج چه انت“؟

آئيءء وتي مستريں بچك كه بيگهءء انگلش لينگونءء وانينگءء شهرء شتءء
اتك۔ كلہ ءء كت كه نوکيں تلكه به گر بيار گون۔ آئيءء بچكءء تلك گپتءء آورت۔
دِهڪانءء باريں شچرءء چه كجا آورتگيں ءنگ ءنگيں زيتون كه جاڙيں گنشءء بُنءء كپتگ
ات۔ چست كتءء چنءءء كے نوکيں تلكءءء پر كت۔ تلك مُشڪءء هونءءء دپءء چير
كت۔ مُشڪءء رازيتونءء بوءء گپت ته بؤكشانءء چه هونءءء ءنءء درا تڪ، بليئے ديست
ءء كه زيتونءء همراهيءء دگه نوکيں چيزے اير انت۔ گءا لگ ات گون حاكءء

حاک شانیءِ حا کاں تلک سر پینت ءِ مُشک چپیر گ ءِ ہونڈ ءِ پتر ات۔ پر چا کہ آنوں
شیوار ءِ بوشار و بوتگ ات۔

جہل بریگاہ ءِ دہکان تڑان ءِ گردان ءِ اتک کہ باریں تلک ءِ حال ءِ گراں۔
مُشک ءِ گپتگ اگاں ناں۔ بلئے اے رندی اوں چہ بے سوبی ءِ دل ءِ ایر نشت۔
”اے گہارگانیدگ نہ گشئے کہ مُشکے، گشئے جئے، انسان ءِ اوں چشیں شیواری
مات انت چو کہ ایش انت، زیتون اوں حا کانی تہا بار داتگ ءِ نی نی آہد انشت ءِ
تلک ءِ حا کاں ساپ کنگ ءِ لگ ات کہ پدا چیر ءِ بہ کنت، گوں وتار پنگ ءِ ات
کہ ”ایشی ءِ رایکبر ءِ زیتون ءِ بوءِ و گپتگ۔ بلئے ڈن ءِ کہ دراتنگ ءِ وتی ملکموت
ءِ دیستگ گڑاز اتنگ ءِ کہ اے من ءِ دہکان ءِ کار انت۔ بلئے منی حیال ءِ نوں ایشی
ءِ علاج زہر انت۔ بید ءِ زہر ءِ ایشی ءِ دگہ ہچ کار نہ کنت۔ باندا پدا دوست جان ءِ گلہ
کناں کہ بلئے مُشکی زہر کاریت گوں“ اے رندی آئی ءِ تلک ءِ رانا ہے پُنڈ ات ءِ پر
کت کہ داں زہر بیا انت بلکن ہے ناہ ایشی ءِ اجل بہ بیت۔

بلئے نوں مُشک گیشتر سوگہہ بوتگ ات کہ بی نہ بی اے منی اجل انت۔
پمٹکہ آئی ءِ پدا ہما شیطانی کت انت کہ پیسرا کتگ انت ءِ۔ دہکان ءِ اوں ہے
اوست ءِ تلک ءِ چیر کنگ یلہ نہ دات کہ روچے ناں روچے بلکن تلک ءِ گاس ءِ
بیت۔ مُشک ءِ اوں ہمک روچ آئی ءِ راسر پینت ءِ گوں حا کاں باردات۔ دہکان ءِ
تلک ءِ ہمراہی ءِ زہر اوں پُنڈ ات ءِ کسان کسان ءِ گول کت ءِ ایر کت انت۔ بلئے
مُشک ءِ آئی دست ءِ بو پجہ آورت ءِ بُندیای پُنڈ اتگیں زہر نہ وارت انت۔

دہکان ءِ مُشک ءِ چوروس ءِ امریکہ ءِ سرد جنگ بر جاہ ات کہ یک ماہکانیں
شپے ءِ دہکان چہ انجن ءِ حراب بوہگ ءِ سبب ءِ تاں دیراں آپ ءِ ات۔ چونابا و کہنانی
روگ ءِ پد شپ ءِ آپ بندگ ءِ دود ہلاس بوتگ ات۔ بلئے دہکان ءِ کشار سک مُتنگ

انت۔ پمشکہ آئی ء و تارا شپ اسپینکی ء داشتگ ات۔ دہکان ء آپ کہ برنجی نیں
ڈگار ء جت تاں آئی ء گوشاں مزنیں برمش ء چیلسکاں چلا سک ء توار آہگ ء بندات
بوت۔ بزاں نہ کنتے ہے مُشک انت کہ شبر ہی ء بوتگ ء نون چہ دہکان چاروئی ڈگار ء
مات بند ء گول دگہ مُشکے ء ماہکان ء لذتاں گران ء تراں شاپی کنان ء پیدا ک انت۔
دہکان چارو ء جنگلیان ء ڈگار ہم بند انت پمشکہ آہاں باز و ہد نہ لگ ات کہ ہما ہونڈ
جتگیں پیاز ء ڈگار ء رست انت۔

انچو گشت کہ وتی لوگ ء دپ ء کچک اوں شیر بیت۔ وتی ہونڈ ء نیک ء
سر بوہگ ء گول مُشک ء ہمراہ ء سراپہ بدیں نیٹ ء الگار بست ء آہاں مزنیں تراں شاپی
یے بناکت۔

دہکان ہے نیٹ ء کہ من ایشاں ترانس دیاں بلکن یکے پہ گنوکی تلک ء سراپہ
کپیت۔ آہاں اوں دہکان ء پاد برمش چت انت ء درک اش بست۔ دہکان اوں
زاہ ء بدکنان ء رند ء اش کپت۔ مُشک چہ تلک ء بے سما ء سر سٹکی جنان ء انچو کہ تلک
ء سرا گوست۔ تلک سرپ ات ء مُشک ء سرین ء مان اتک۔ مُشک ء بلاہیں
چلیسک یے جت۔

”ہمیش انت کہ کپتگ ء منی حیال ء“ دہکان ء شپ ء نازر کی ء راجاران ء
کسا نکلیں کینو لگے جت ء تراں بست انت۔

”ہاں! دست ء کائے، نیائے۔ تو دنیا ڈن ء دا تگ، مرے نہ مرے۔ گہارگانیدگ
ء چک تو دارگ نہ بے۔ منی جان ء خون حشک کتگ انت۔ منی حیال ء انجل پمشکہ
حراب بوتگ کہ دہکان شپ اسپینکی ء بہ بیت ء تو بیائے، آتئی اجل بہ بیت“ دہکان
سک گل ء بال ات۔ چہ سوب مندی ء آئی ء چم روژناہ ء دل آسودگ بوہگ ء ات۔
دومی نیمگا تلک ء دپ ء مُشک بازیں پریات ء زاری کنگ ء ات۔ بلتے دہکان ء گول

دستانی زوراں بردے آئی ء سہرا انچو گوردات کہ آشیرچ ء موم بوت۔ آئی ء راچہ تلک ء کش ات ء ء چوسیا ستدانانی بیاناں ”نشان ء عبرت“ ء واست ء آپدندان ء کل مپوگ ء شم ء ایر ء کت ء آسودگیں ساہ ء کشگ ء لگ ات۔

اے شپ حداء ء گوازینت ء سہب کت۔ بلتے چوپیش ء وڑ ء مرچی مہلہ نیں سہب ء دہکان ڈگارانی سراروگ ء نہ ات ء وتی دپ ء تڑپشک کتگ ات ء چل ء سہرا ہمے وداء ء نشنگ ات کہ چک پادبیا انت ء آشپ ء واقعہ ء گوں شیرمی چاہ ء گٹ ء گلکمبراں وش ء تامداریں وڑے ء بیان بہ کنت۔ دہکان چوناہا ء اے میتگ ء نامدارات کہ گپے دہکان ء دپ ء بہ بیت گڑاشیر ء چہ شکر بیت۔ آئی ء بی بی کاراوں حیران ات کہ مرچی دہکان ء بنگ جنگ ء روگ ء نہ انت۔ باریں جان ء وش انت، اگاں ناں۔

”شاہل ء پتئی جان وش انت“؟ پممشکہ جست ء کت۔

”آہو! چیا زانا“؟

”امبر ء وتو اے ودء بہ نہ نشنگ ء، انچواشتاپی بوتگ ء کہ پادے سواس ء پادے شپاد ء پٹے چاہ گلاٹ اتگ ء درشتگ ء۔ پممشکہ من جست کت کہ بلکن تب تئی وش نہ انت“

”من یک روچے لوگ ء بہ ننداں زانا تو وش نہ بے“؟ دہکان ء اے گپ انچیں وڑے ء جت کہ آدل ء تہا مسکرا کنگ ء ات، بلتے آئی ء جنین ء نر ء گشتے آدل ات۔

”بچار! نون تئی کاراں، لوگ تئی وتی انت، من پرچا ننگ ء وش نہ باں، چونیں گپ جنت“

پداد دہکان ء جنین ء بزا نر گرگ ء پدحاموشی ء راگہتر لیک ات۔

ہے گپ دہکان ء لاپ ء چومار ء بیچ ء تاب ورگ ء ات۔ بلئے آئی ء دل ء
توک ء داشتگ ات کہ دراہ ارز بند ء یکجاہ بنت گڑا گپ ء جنگ وش تر انت۔ چک و
چوناہا مہلہ چہ واب ء پادکائینت۔ درستاں یک یک ء گشان بکناں گڑا گپ ء تام
روت۔ دوشی اوں پمشکہ آئی ء گوں جنین ء اے کسہ نہ کتگ ات کہ سہب ء چکانی دیما
ہوری ء کنان ء داں بے تام مہ بیت۔

چوناہا جنین ء جست ء پد آئی ء دپ پُر کتگ ات کہ گپ ء بہ جنت، بلئے پدا
لاپ ء ایر برتگ ات ء کہ بلے چک پادکائینت ء یکجاہ بنت۔
ہے ساعت ء جنین چکانی پادکنگ ء شتگ ات ء چک ء پادکتگ ات
انت۔ چکاں چم ء دیم شتگ انت ء ابید چہ دوست جان ء کہ فجر ء نماز ء واست ء
دز نماز ء گپتگ ات ء گوں ٹوال ء دیم ء پھک کتگ ات، آدگہ دراہ رند ء آپ ء
پٹینان ء اتگ انت۔

چل ء بُن ء شیکن ء سرادرست اے دیم ء آدم ء نشتگ انت ء مستریں گہار
پراہاں پراٹہ پچگ ء ات۔

دہکان اوں یکبرے کہ پادا تلگ ء کمے ڈن ء شتگ ات۔ دیست ء کہ
چک یک یک ء چل ء آہان انت تہ دستاں پشت ء بندان ء وش ء اتک ء آہانی کرا
نشت ء دپ ء ترشپک کنگ ء لگ ات۔

درست کہ یکجاہ بوت انت گڑانوں آئی ء شپ ء دراہیں کسہ وش ء آؤرت
انت ء وتی سینگ ء بوج سُبک کت ء چکاں اوں شرکند ات ء ٹہک دات۔

چاہ ء چہر ء پد دہکان پہ وش ء ایمنی سہب ء سارتیں گوات ء وران ء سُنٹارو
بوہان ء دیم پہ ڈگار اں ربادگ بوت۔

آوتی دل ء سوب مندی ء یک عجیبیں تاہیرے مارگ ء ات ء آسودگ

آسودگ ات کہ دیرگیں داوا دارے ۽ گوں وتی بیرے گپتگ ات۔

ڈگارانی سراسر بوہگ ۽ پد بردے زرت ۽ دیم ۽ پہ ہما پیمازی ڈگار ۽ دات
کہ چوڈژ منیں فوج ۽ مُرتگیں مُشک ۽ لوگ ۽ بہ کرو جیت ۽ آئی ۽ حا کاں گوں زمین ۽ ہم
دست بہ کنت۔ بلے پیمازی نیں ڈگار ۽ سر بوہگ ۽ پد، گشتے آئی ۽ را گودر پر رتک
انت۔ پر چا کہ ہونڈ ۽ دپ ۽ پد اتا زگیں حاک ایر اتنت۔

زنگی آدم

دوشکیں تو پانیں ہور ۽ گوات ۽ زنگی آدم ۽ لوگ ۽ تیر نرور تر اینتگ ات ۽ آچہ
 وتی جاہ ۽ کے جہل کپتگ ات۔ آئی ۽ اینجووس ۽ واک نیست ات کہ زوتاں پہ وتی لوگ
 ۽ دار ۽ تیرے بہ شوہازیت یا کہ بہا بہ زوریت۔ آئی ۽ ہسا ہگ میر داد، بلک ۽ میراٹ ۽
 واہنداٹ۔ بلتے زنگی ۽ ہجر چرائی ۽ ہیج طلب نہ کتگ ات۔

آئی ۽ حیال اتک کہ میر ۽ لوگ ۽ دپ ۽ مدام کنت، دار ۽ شتنگ کپتگ
 انت۔ باریں وتی عرض ۽ براں بلکن میر ۽ دل تاب بہ وارت ۽ منی گمتک ۽ بہ کنت۔
 گوں ہے اوست ۽ زنگی ۽ سواس پاداں کت انت ۽ ر ہادگ بوت۔

لوگ ۽ سر بوہگ ۽ آئی ۽ میر ۽ ذربونج توارجت ۽ گشت: ”واجہ ۽ بگوزنگی ۽
 پہ تو کارے کپتگ۔ ذربونج ۽ حال دمیگ ۽ پد، کساس نیم ساعت ۽ ودار ۽ رند میر
 شاکاران ۽ کوران ۽ چلوگ ۽ ڈن ۽ دراتک۔

”بگو، باریں! زنگی ترا پہ من چونیں کارے کپتگ“؟ میر ۽ گوں مانمیا تکی،
 وتی دوئیں دست گمگاں کت انت ۽ زنگی ۽ راجست کت۔

”واجہ! دوشکیں تو پان ۽ منی لوگ ۽ سر جکینتگ، اگاں بہ کپیت، یا کہ نکلے چیر
 بہ ترایت، ما تو پان ۽ بزگ بنیں، بے ساہگ بنیں۔ من اے بازار ۽ بہہ دارے
 نیاں، ۽ نیکہ پہ وت دگہ چشیں مردے گنداں کہ توئے میر ۽ کنڈ ۽ بہ بندایت۔ پمشمکہ

وتی عرض تئی گؤرا آؤرتگ کہ چرے داراں چہ دارے من ء بدے، وتی لوگ ء تیرے مان دیاں، ”زنگی ء گوں بزگیں ذر بندی ء ہمراہی ء میرے توسیپ ہم کت۔“

”کہ استیں۔۔۔ توئے زنگی ء! من اے دار بہا کتگ انت ء باندا پونشی مردوتی دارانی پد جنگ ء کئیت۔ اگاں تو پیسرا بہ گشتیں تہ گپے پشت نہ کپتگ ات۔ نوں اے چہ منی زبان ء چہ دراتگ انت۔“ میرے چمے پچ ء چمے بند کنان ء وتی دست بروتاں مرزات ء زنگی ء رادارانی بہا کتگ ء احوال دات ء پدا گوں شاکارگے ء ذربوج ء راپچمکے جت ءے کہ اگاں شاہدی ء باری بئیت آشیوار بہ بیت۔

”بلئے واجہ! تئی ڈگارانی سردرچک ء دارسک باز انت۔ چہ ہماہاں یکے من ء بدے، گڈان ء ساپے کناں۔۔۔!“

”آہو، بلئے! تناوہدے آحشک بہ بیت۔۔۔ تئی لوگ ء جند کپیت، بختاور“ میرے، زنگی ء گپ سندان ء گوں کلاگ بندگی گشت۔

”ناں، واجہ! منی گشگ ء مول ایش انت کہ چرے داراں چہ دارے من ء بدے ء بدل ء من آئی ء گڈان ء ایشاں پر کناں،“ زنگی، میرے سر بندی ء مان ترینان ات۔

”اے گڑا بے ایمانی یے بیت، چوش شمر نہ انت (کے حیاں کنان ء) تو چوش کن۔ گزایک ء گؤرا برو، آئی ء لوگ ء دپ ء اول لہتیں دار کپتگ، بگندے ترا نا پچ نہ کنت۔۔۔“

”چشیں مانجا۔۔۔ ء پدا میر نرڈان ء لوگ ء پترات، چہ زہرنا کی ء سبب ء آئی ء خون پشاراں برزروان ات۔“

”ڈاکٹر ء گشتگ ات کہ زہرناک مہ بو، پہ تو سک تاوان انت، دورند ء اٹیک بوتگ ءے، سیمی رند ء نہ پچ ءے۔ بلئے چوں کناں، مردم پہ سارتی ء نئیل انت۔“

زنگی ء ہے چاریں ٹالیں داراں وتی چم سک داتگ انت، ہما پیسرے دُزی بس نہ
 انت؟ کہر کپتگ دُزے بلتے مارا ساہ ء زرتگ کہ منے زنگی انت، اے مرد نیل ایت
 کہ ماوتی دیوان جاہ ء اڈ بہ کن ایں۔ منی حیاں ء اے ہر و کہ چداں چہ گوزیت چم ء
 داراں سک انت۔ اے شوم ء چم منی داراں مہ گرانٹ ء وروک اش مہ ورا انت،
 چونابا ایشی ء چم سک گرانٹ، ہر چیز ء بہ جنت جاہے ہما بیت۔ شی بچکاں پر ماہاں بلے
 چست اش کن انت ء لوگانی پشتی نیمگا چیر اش دے انت۔

چرا دیما زنگی اوں نرنڈان ء رہادگ بوتگ ات کہ ”تو پاک زرتگ ء
 گز ابیک ء پُر“ لوگ کپی جہندم بہ کپیت، بلتے گز ابیک ء لوگ ء نہ رواں۔ گشی تو
 پیسرا بیتا تکینے، پیسرا کہ کار نہ بوتگ و سر ء بیتا تکیناں۔ چشمیں نکس اوں کپیت۔
 لوگ ء تیر ء دوشی زور وارتگ، من جاتوے و نہاں کہ پیسرا بہ زانتیں۔ وت وارت،
 وارت۔ روچ پہ روچ چونہ گردیں تاب ء اے دیم ء آدیما لیٹ وراں انت، بلتے پہ
 گریبے ء مک ء دل ءے زور نہ وارت“ زنگی ء نرنڈان ء تہلہیں بچکندے اوں جت ء
 پدا یک انا گت ء آئی ء حیا لاں تاب وارت ء آئی ء را و سوا سے چیر کپت کہ لوگ کپتگ
 ء چک چیر ترا تگ انت ء چکانی مات ء گشان دور داتگ ء ڈن ء حاک ء حاک شانی
 کنگ ء انت۔ مہلوک ء آلم اتلگ انت ء چکاں چہ دارانی چیر ء در کنگ ء جہد
 ء انت۔ آئی ء پترس ء لرزوتی گام گشا دترکت انت، آئی ء دل گوں زوراں جنگ ء ات
 ء لنت اوں لرزگ ء اتنت۔ آلوگ ء کہ سر بوت نوں ایمان ءے جان ء اتک ء اللہ ء
 شکر ءے گپت ء ایمن بوت ء کبجے ء شت ء نشت، چم ءے لوگ ء تیر ء سک دات انت ء
 جیرگ ء لگ ات کہ باریں کدی ء چوں کپیت۔ داں نیمروچ ء آئی ء انچو جیر ات،
 داں کہ لوگ بانک ء آئی ء سبارگ آورت انت کہ سہریں ڈال اتنت۔ زنگی سبارگ ء

ات کہ توارے آئی؎ گوشان کپان بوت۔ یکبرے آئی؎ وتی گوشانی سرا باور نہ بوت ؎
گشت ؎ بلکن وہم ؎ گمانے، بلئے پدا کہ شری؎ دگوش ؎ گورکت تہ اصلی؎ یکے آئی
؎ راتوار ؎ ات۔

”یکے مُرت، شالا! لوگ ؎ تیر ؎ ہرچ دراتک انت“ زنگی دل ؎ ہے حیاں
کنان ؎ چہ پل ؎ ڈن دراتک۔ دیست ؎ کہ میر داد ؎ دز بوج انت کہ گریوان ؎ گشان
انت کہ میر دل ؎ کپتنگ ؎ بیران بوتگ، کبر چنگی انت۔

بیامن ترا چاراں

دلشاد نوک چہ پرنگانی ڈیہہء و اترا بوتگ ات۔ آئیء لنت انچوسہر اتنت کہ
گشنے لالی جنگ اتنت، آئیء گلگ انچومزن ء ڈولدار اتنت ء آئیء بالادا انچوستگ ء
مزن ات کہ بازیں جنک وتی لنتاں گٹ پاچگ ء اتنت۔

آ کہ وتی شہرء دمکاں پہ ترء تاب ء در کپتگ ات گڑا بازیں جنک آئیء سرا
وتارا پہ ندر کنگ ء دلما نگ اتنت ء وتی زیبائیاں ایر جنگ ء وتی شررنگی ء سرا ارمان ء
گش گش ورگ ء اتنت کہ ساچ کارء مارا پرچا ہمیشی ء کالب ء ایر نہ گیتلگ۔

اے ہندء دلشادء زیبائی ء حال چو جنکائی منگلیاں پُرشنگ ات ء ہمک دل ء
حونیں ارمان ات کہ یک نہ یک برے آمنے دیوان ء بہ نندیت ء ما آئیء داد ء سوگات
بہ بکشائیں۔ مہر ء دوستی ء پُلاں آئیء سرا تالان بہ کنیں۔

آماں پرنگانی ڈیہہء ڈاکٹری ء وانگ ء شنک ات ء اودء آپ ء ہوا ء آئیء را
شرساٹ اتگ ء پلگارا اتگ ات۔ پرنگانی ڈیہہء آئیء بالادا انچودرا اورتگ ات کہ چارچم
ایر بکن ء بہ چار۔

بازو ہدء گوزگ ء پد آئیء مات ء پری پری ء ہمک رند آئیء را گشتگ ات کہ
نوں ترادیر گوشتگ، بیامن ترا چاراں، مرگ ء بھیسہ نیست، من ترامہ گندان ء بہ مراں منی
ارواہ ء سک ارمان بہیت۔

مات ء بازیں گشگ ء واہیاں پدنوں ہمیش انت کہ اتلگ ات ء آتر ازوت
واترکنگی ات کہ وانگ ء حراب مہ بہیت۔ پرچا کہ آئیء ڈاکٹری ء گڈی کورس ات۔

آئی آہگ آہ پتنگے کپے لوگ گشتے زیارت جا ہے ات۔ نر یک گورے
ہمساہگ آہ مردم، کس آہ اعزیز، وتی آہ درآمد آئی آہ وش اتک آہ چو کوخجانی رم آہ اتنت۔
بازیں درآمدیں کاڑ ہم گوں آئی آہ وتیانی ہمراہی آہ اتلگ اتنت۔ پر چا کہ اے مز نہیں
شہر آہ بازیں زات آہ زبان آہ مردم نندوک اتنت آہ دگہ چشیں گیشیں موجری آہ لیکہ نیست
ات۔

پداومی گپ ایش انت کہ بلوچ چا گرد آہ چہ کرن آہ زمانگاں موجری آہ جند نہ
بوٹگ۔ نوں کہ بازواریں شہرے آہ نشنگ انت گڑالم ہمارنگ آہ رنگ زور انت۔
مرچی بیگہ آہ کہ آئی آہ گہار آہ دز گہاراں چہ رُ مے اتلگ ات۔ گڑا آہانی تہا
روہنا نایں در بلوچے اوں گون ات کہ رنگ آہ ڈیل آہ بلاد آہ سک بے درورات۔
مہرک آہ مٹ آہ درورے گشت نہ کنناں بلے دلشاد آہ عزت آہ کٹ آہ چہ ہماہیم کت۔
چد آہ پیسر ہرچ جنکے کہ اتلگ ات چراہانی تہا یکے اوں دلشاد آہ مان نیاؤ رنگ ات۔ بلے
روہنا آہ برز آہ شپیکیں پونز، زنڈیں چمانی سرا کمان کشیں بروان کہ پہ گومے جوڑیننگ
انت۔ آئی آہ کسانیں دپ آہ نکش آہ نگار، کند آہ بچکنداں دنان گشتے یک آہ ایر
کتگ اتنت۔ آئی آہ وتی مود بمبا کتگ آہ پشت آہ ڈک داٹگ اتنت۔ آئی آہ ڈولداری
آہ پُر نما نایں بلاد آہ یکیں نگاہ آہ دلشاد آہ دل ناشاد کت آہ آئی آہ جہلی جہل آہ بالی بال آہ شت
انت۔ آئی آہ یکیں نگاہ آہ، دل آہ ڈیکی آہ سار تگیں پرنگیانی نیم پوشاکیں عکساں یک آہ
چومرگی پٹاں بال کنان کت۔ آئی آہ کندگ آہ بچکندگانی سان چوتان سین آہ عبدالرحمن
سوری زئی آہ ساز آہ زیملاں تاں دیراں چم آہ گوشانی تہا برجاہ مانوک اتنت۔

آ کہ اتک آہ پدا پشت آہ مان دات۔ تاں دیراں دلشاد آئی آہ بو آہ اتارانی
پداں گران بوت آہ حیاں آہ دنیا آہ مان گیش ات۔ چونابا آئی آہ ولایتیں زندگی آہ بازیں جنکے
اتلگ آہ شنگ ات۔ بلے اے اولی برات کہ روہنا آہ روح آہ آئی آہ راوتی وڑ آہ کت آہ روہنا

ہم یک حساب ۽ پرانی شید ابوت ۽ ہمک روچ چو ”نیمون ۽ چُک ۽ مات ۽ نک ۽“
 شدردی ۽ چارگ ۽ نامہ ۽ اتک ۽ وتی زیبائیں چمانی شانک ۽ شانگاں دلشاد بندیک
 کت۔ آئی ۽ مدام گپ گپ ۽ تہا دلشاد ۽ نام گپت ۽ لکک وتی لفظانی سراسر لگاشت۔
 دلشاد کہ وتی مات ۽ بازیں واہی ۽ بے وسیں پریا تاں، آئی ۽ چارگ ۽ اتنگ
 ات۔ اے زندہ چار راہ ۽، روہنہ ۽ جم ۽ بروانانی کمانیں تیر ۽ زد ۽ آہگ ۽ پدواتری ۽ راہے
 شموشت۔ آئی ۽ ڈاکٹری ۽ گڈی کورس ات ۽ آئی ۽ اے ہم نہ چارات کہ آئی ۽ پت ۽ پرانی
 ۽ چچنواوست ۽ ارمان دل ۽ دامن ۽ بستگ ات۔ مات ۽ وگشت نہ کت کہ سک دوست
 ات ۽، چونائی ۽ آئی ۽ لوٹ ہم ہمیش ات کہ دلشاد آئی ۽ چمانی دیما بہ بیت۔ آ دلشاد ۽
 ولایت ۽ روگ ۽ وش ہم نہ ات۔ پر چا کہ آئی ۽ اش کتگ ات کہ ہر کس کافرانی ملک ۽
 بروت آہم کافرے بیت۔ کافر آئی ۽ شراب وارینت ۽ بد پینلی پرمانت۔ بلتے نوں
 مسلمانیں ملک ۽ مسلمانیں کافرے ۽ آئی ۽ راگوں چمانی تاس ۽ مہر ۽ شراب وارینتگ
 ات ۽ کافر جوڑ کتگ ات۔

شدردی چوش کہ شیوار ۽ وانندگیں جنکے ات، پمشکہ آہانی چمانی زبان ۽ سر پد
 بوت ۽ اے نیام ۽ دوری ۽ راہلاس کنگ ۽ حاترا پراہاں پھل ۽ بسات ۽ دیما تک۔
 ”لالا! ترا جستے بہ کناں، بدنہ برے“ آئی ۽ پتے ترس ۽ لرز بلتے گوں بھیسائی
 میکروچے جست کت۔

”چونیں جستے شدردک“؟ آئی ۽ پتے مہر شدردی ۽ را شدردک گشت۔
 ”جست ایش انت کہ من یک چیزے مارگ ۽ گندگاہاں کہ ہما انت تو
 اتنگ ۽، روہنہ ۽ رو آگیش بوتگ انت ۽ تو گشتگ ات کہ من زوت واتر باں بلتے
 ”!۔۔۔“

”ناں! اے تئی انجھیں وہم ۽ گمان انت، منی کارانگہ نہ گیش اتگ انت ۽ تو
اگاں منی ننگ ۽ وش نئے من باندا سرگراں“ اصل ۽ دلشاد، شدردی ۽ دل بیگاں سرپدہ
ات پمشکہ چیرے دات۔

”بچار، لالا! تو مئے گس ۽ روژنائیں چراگ نئے، پہ تو ہر کس وتی جان ۽
دنیگ ۽ تیار انت، من ہے محسوس کتگ کہ روہناترا سک دوست بیت ۽ تو اوں روہناترا
سک دوست بئے۔ بلئے انگہ کس پیش نہ کپتگ۔ من ہے فیصلہ کتگ کہ اگاں چشیں
گپے است انت گرا من پر چاشمئے مک ۽ مہ کنان۔“

”شدرک! منی گہارتو منی دل ۽ گپ جت انت“ دمانے ۽ پیسر نہ منوکیں
دلشاد ۽ شدردی بگل ۽ کت۔

شدری ۽ وتی دز گہاری ۽ گہاری ۽ نمک حلالی کنان ۽ دوئیں چہ یک دومی ۽
آژناگ کنائنت انت ۽ یکے دومی ۽ تہا چوشیر ۽ شربت ۽ طلاات انت۔ چہ ہماروچ ۽ پد
ہمک روچ پراہاں جاہے ناں جاہے گند ۽ بندوبست ۽ کت۔

دوئیں دریا بانی ہواری ۽ پدانجھیں چول ۽ تو پان مچ انت کہ آگپ جنگ
نہ بنت۔

آبانی مہر، نند ۽ نیاد برجاہی ۽ دیماروان ات انت ۽ دلشاد ۽ واتری ۽ راہ نوں پہک ۽ پہک
شموشتگ ات۔ آئی ۽ پت ۽ رائیکے ۽ حال دات کہ تئی بچک اتلگ ۽ پداروگ ۽ وڑ ۽ نہ
انت۔ پت ۽ ٹیلی فون کت ۽ آئی ۽ رابازیں جست پرس کت ۽ گشت اگاں تئی کجام
وڑیں جیڑ ہے است انت، مناسر پد بہ کن۔ بلئے دلشاد، پت ۽ رایکوئی آسرادنیگ ۽
ات کہ من رواں، من رواں، ہمک روچ مرچی باندا کنگ ۽ گشگ ۽ ات کہ ”ابا، وہد
است انت انگہ، من رواں“ آئی ۽ پت ۽ ادارکی پت ۽ رادجی دات۔ بلئے کد تا کدیں۔

آروہناترا پرمہریں چمانی زر ۽ انچو ہڈ اتگ ات کہ ہچ کنارہ گندگ ۽ نہ ات۔

آئی ء دا تگئیں مہر، لذت ء بوسگاں دلشاد چوش نہ کتگ ات کہ پداواتر بہ روت۔

”منی جان! من ترا الم وتی کنناں، من پہ تو اوج وتا چہ سرگوزاں“ آئی ء روہنا
امبازاں زوران ء گشت۔

”من تئی دیماتوی زندگی ایر کتگ، وتی زند ء تمایں توشگ تئی پادانی دیمایر
کتگ انت“ روہنا ء ہم وتارا چرائی ء چہ کتر نہ لیک ات۔

دومی نیمگا آئی ء پت ء رافون پہ فون ات۔ بلئے ہمک رند ء دلشاد یک نہ یک
بہانگے شوہازگ ء ات۔ گڑا آئی ء پت ء راول شک ء گمان بوت کہ الم ء گپ است
انت۔ پرچا کہ ہر کس وتی گوک ء گوسک ء زانت۔ آئی ء وتی موکل گوں دگہ کیے ء بدل
کت انت ء بے توار ی ء لوگ ء اتک۔ آہگ ء پد گوں حاموشی ء وتی کسان ی ء ہمراہ ء
رازدار یں گھی کہ آئی ء لوگ اول نز یک اتنت۔ پہ جاسو پاسوئی ء آئی ء سرات، کہ اے
مرد ء حال ء بہ گرات۔ باریں کجارت، چے کنت۔ اے وچشیں مردے نہ بوتگ۔ پہ
اد ء آہگ ء پچ رازی نہ بوتگ۔ مات ء بازیں پریاتاں آور تگ۔ بلئے نوں واتری ء نام
ء زانگ ء نہ انت۔

گھی ء یک ء دودگہ جنوزام ء ہم شنوری ء چودزیں تولگ ء آئی ء رہسرا نی
بوشاروئی پناکت۔

آہانی چیر ء اندریں گند ء نند ء گھی ء گوں آدگہ جنوزاماں آہانی چاروئی ء ہے درج
برجاہ ات بلئے انگہ آسوب مند گندگ بوہگ ء نہ اتنت۔

یک شپے کہ شام ء پد دلشاد ء موبائل ء مسڈ کالے اتک ء آئی ء چارگ ء پد آپہ
جل ء مہ جلی ڈن ء دراتک گڑا آئی ء پت ء اوں سر اپیں گھی ٹیلی فون کت کہ تو اوں چہ
لوگ ء دراہ ء بہ چارے باریں کجارت۔ آدیم گھی چہ لوگ ء دراتک ء اے نیمگا دلشاد
دراتگ ات۔ دلشاد کہ راہ ء نیم ء شت تاں کشک ءے تاب دات ء دگہ دیکے ء شت کہ

اودا آئی ء تمامہانی بانک روہنا ودار ء ات۔ آہاں یکے دومی ء گند ء نند، بوس ء کنار ء پدواتر کت۔ سہب ء گلی ء اتک ء آئی ء پت ء را حال دات کہ دوشی آگوں جنکے ء میل اتک، بلنے چہ تہاری ء جنک من شری ء پجہ نیا ورتگ۔ بلنے تو گم مہ کن، من اے کہہ بگ ء چہ مات ء لاپ ء کشاں ء کاراں، منا گشاں گلی۔

”نشر! بزاں گپ ہمیش انت“ میر دوست ء وتی سر سرینان ء گشت۔

”اہو! زانا، تئی چُک نہ انت“ گلی ء نٹھے چالیہ دست ء دل ء کت ء پداپ ء چنڈان ء، سنڈ ء برز ء کت ء کند گے جت ء، داں چالیہ چہ دپ ء مہ رچ انت۔
 نوں میر دوست زانگ ء ات کہ دلشاد چپاروگ ء نہ انت۔ آئی ء را ڈر منیں دوستے ء رلینتگ ہمے حساب ء کسہ دیماروان ات۔ گلی پزر ء حاترا وتی ٹٹواں تاجپینگ ء ات کہ باریں کجانہ کجایکے ڈیک بہ وارت۔

یکرو چے شدری ء دلشاد گشت کہ منا بازار ء بہ بر کہ کمے کار است۔ ہمے گپ ء میر دوست کمے شکی ء اجکو کت۔ وتی فوجی دماغ ء کار بندان ء گشت ء: شدری مدام گوں وتی دز گہاریا کہ مات ء ہمراہی ء بازار ء شتگ۔ اے رندی گوں دلشاد ء ایوک ء روگ ء انت۔ ادا الم گپے است۔ آئی ء ہما دمان ء گلی ء رافون کت ء حال دات کہ مرچی دلشاد ء شدری دوپہ دو بازار ء روگ ء انت، الم گپے است۔ تو اوں ایشانی سرا بہ بو۔

آہاں گاڑی کش ات، دیم پہ مزن دگ ء بازار ء شت انت۔ روہنا اوں شدری ء گشگ ء کرار ء پدا ہما اتلگ ات۔ آہاں پوت یک اندیمیں جاہے شوہاز کت ء نشت انت، شدری وتی حساب ء دکان پہ دکان بوت۔

دومی نیمگا گلی ء وتی ہم شتوریں جنوزام حال داتگ اتنت۔ آہاں ء اے ہم گشتگ ات کہ ہر کس دلشاد ء دوستدار ء حال ء بیاریت کہ کئے انت۔ آئی ء ٹیکی ء سوگات گیشتر بنت۔ گر ٹنگیں جنوزام آں پہ چار کلدار ء گرم ء سرد نزانٹ، ہمک نیمگا تر ء گرد ء جاسو پاسوئی کنگ ء اتنت۔ مرچی اوں چہ ہمیشاں یکے ہمے بازار ء ات کہ دلشاد گوں روہنا ء

شدری ء اتلگ ات۔

شدری ء لہتیں پڑم ء پیت ء میٹ ء کریم زرت ء چہ دکان ء دراتک کہ ماسی نور اتون ء چم ء پرکپت انت۔ آوتار اُپشت ء داران داران ء داں کہ شدری، دلشاد ء روہنء کراسر بوت۔ آہاں وتی دید ء پتر پتات ء پدادیم پہ لوگ ء راہ گپت انت کہ ہے ساعت ء ماسی نور اتون ء کہ وتاراجا ہے اندیم کتگ ات، دیست انت ء آئی ء ماسی گلی حال دات ء ماسی ء چہ میر دوست ء مستگی گپت۔

”شتر! بزاں ہے گپ انت۔ اے جنک ء آرام نیت۔ منٹ ء سکند ء ہمد انت، بلے کتیت من آئی ء شریں دردے میچیناں۔ منی چک ء زندگی ء بربادی ء پدا انت۔ مارا ء چوناہی ء ہے شگان پر انت کہ بلوچ ناوانندہ انت۔ نوں کہ اے بچک من وانگ ء راہ داتگ گڑا ہے شگان جنوک آئی ء وانگ ء بربادی ء رند ء کپتگ انت“ آئی ء سر سربینان ء گشت۔

دومی روچ ء روہنا کہ اتک ء روگ ء وہد ء آئی ء پت ء بیکرت ء گشت کہ ”نبا کنتے مرچی ء پد منی لوگ ء بیائے۔ شمنے بیگاں وبتگ ء کار اش گیگ انت۔ نوں منے چکانی وانگاں برباد کن ات، من پہ چچو وار ء بزرگی دگرانی گلامی ء اے زر چتگ ء یکجاہ کتگ انت کہ چک ء ڈاکڑے کناں کہ بلے ہے شگان چہ منے سراچہ دور کتیت ء چک ء آکبت اوں وشحال بیت۔ بلے کھرے کپتگ ہمیشانی سرا کہ مارا ساہ ء پُر کنگ ء نئیل انت“ روہنا گوں ارسی نیں چماں ہما ساعت ء شتگ ات ء میر دوست ایوک ء رپٹگ ء ات۔

ہے گپ روہنء سک باز درد بوتگ ات ء لوگ ء سر بوہگ ء گوں تپ ء مان تراہنتگ ات۔ آئی ء روگ ء پد میر دوست ء شدری مان بنداں کت ء مردم ء کٹ ء چہ ہما دست ء گوازینت۔ ہرچی کہ آئی ء پ ء دراتک زاہ ء بد آئی ء آسرا نہ کت۔ پردگ انت کہ مات ء توک ء دور کت دگہ ناں شدری ء بٹ ء بہر کتگ ات انت۔ آئی ء

شدری ء چہ لوگ ء در آہگ بند کت۔

”اگاں دگہ روچے تو وتی قدم ڈن ء دور دات انت من تئی پاداں گڈ آں۔ بے
حیا گوں جنکی ء“ آئی ء شدری بازیں پٹ ء ہٹ کت ء چہ لوگ ء در اتک شدری گوں
ارس ء لمپاں پونشان ء گریوان ء وتی بان ء شت۔ دلشاد کہ چہ ڈن ء اتک گڑا شدری ء
درائیں گپ آئی ء دیما بیان کت انت۔

”پت ء“ مخبر“ مئے سراد اتگ۔ بلئے اے مردم در گنجگی انت“ شدری ء گوں
سہریں چم ء پونزاں پونش کنان ء گشت۔

”پت موبائل ء سرامدام گوں یکے ء گپ جنت، بلئے یکرے ء روت، منا
شک بیت اے ہے مردم انت، من وار ء گیگ کنان پت ء موبائل ء چاراں“ شدری ء
حیال کنان ء گشت۔

یک بیگہے مردمے پت ء چارگ ء اتگ ات۔ گڑا پت گوں ہما مردم ء
دزگٹ بوت۔ شدری ء اینگو آنگو چار ات داں پت ء موبائل چارج ء سک انت۔ آئی ء
چم ء دوچم کت، موبائل ء ڈائل ء رسیو چار ات انت داں یک نمبرے دیست ء کہ باز
براں رسیو ڈائل بوتگ گڑا آئی ء شک ء سرا ہے نمبر زوت زوت ء کش ات، وتی
موبائل ء سراجت۔ داں حیران بوت کہ اے ماسی گلی ء نمبر انت کہ آئی ء موبائل ء تہا
”سیو“ انت۔

”پت ء گوں ماسی گلی ء نمبر ء چے کار انت؟ الم ء اے ہے لنڈر ء کار انت“
پر چا کہ ایوک ء شدری ناں، بلکن درست ماسی گلی ء کار ء کرداں سر پد اتنت۔ پمشکہ
شدری پکات کہ ہمیش انت۔ پر چا کہ ایشی ء پہ لچ چشیں بازیں کار کتگ ء وتی کسہ
پداوت آورتگ انت۔

دلشاد ء گلی در گیتک سک ملامت کت ء جہل جت ء بیہار دات کہ اگاں پدا
مئے چار وئی کت گڑا بزاں تیرے تئی دل بند ء سرد کنان ء رواں جیل ء ننداں۔ گڑا بلئے تئی

مرگ ء منی بنامی بیت۔ بلئے گلھی ء جم ء سرے سوگند وارت انت کہ من ہچ ء سہی نیاں۔
مناوتی دوسترین ء سرے تاوان بہ بات کہ اگاں من شمنے چاروئی کتگ۔

چہ ہمداد لشاد ء آئی ء پت ء کٹھیٹائی بندات بوت انت ء دلشاد ء و اتر روگ ء چہ
پہک انکار کت۔ آروہنہا ء عشق ء آس ء انچو گر پتار ء جہلانکی ء سر بوتگ ات کہ آئی ء دگ
ہچی میم نہ کت۔ ہمک چیز ء بس آئی ء روہنہا گنگ ء اتک۔ آہاں وتی نند ء نیاد ء جا گہہ ء
پاس مٹات انت۔ گلھی ء اول وتی چاروئی یل نہ دات ء مدام آہانی سر ء چانپ ء ات۔ ہہ
کہ جاہے آہان ء پے کز ادیست ء گڑا تچک ء خچک چہ میر دوست ء مستاگی یے گپت۔
ایشانی تہا گیشتر نکس شدری ء رس ات کہ آئی ء ڈن ء در آہگ بند بوت۔

میر دوست ء چار ات دگہ راہ نیست، اے لٹکیں مہاجر ء منی نازا کیں چک ء
سراسر کتگ، وانگ ءے زوال کتگ۔ من ایشی ء پت ء کڈن کناں کہ وتی منڈ ء بہ
داریت۔ گڑا آئی ء انچش کت۔ روہنہا پت سر پدی ء پچیس زہن ء مردے ات بلئے آئی
ء وتی عزت ء پالودنی ء بدل ء روہنہا پیت گپت انت ء گشت کہ تو یک سکیں ر دیں
راہے ء روگائے۔ اے بلوچ انت۔ گوں ایشاں نز یکی ء ہمراہ داری مہ کن۔

”بلئے۔ ابا اچشیں ہچ گپ نیست۔ شدری منی دز گہار انت۔ من آئی ء
چارگ ء شتگاں۔ ایشی ء توک ء منی چے گناہ۔ من و شدری ء برات ء رانہ گشتگ کہ تو
وانگ ء مہ رو۔ آئی ء پت منی سراسک کنگ ء انت کہ ایشی ء سبب توئے“ روہنہا پت ء
رادیم کنگ ء جہد کت۔

”من سر پداں منی چک بلئے تو زانے کہ منے ء بلوچانی نیام ء یک انچیں
آسے روک انت کہ اگاں بلوچ پٹرول انت گڑا مہاجر گاسٹیل انت۔ نوں تووت بگش
اے آس چے پیمانسیت۔ بلئے انگ گنج انت کہ آہانی وانگ ء یونیورسٹی ء کالجانی روگ ء
سبب ء کم کم ء ورنائیں نسل ء تہا سما ء زانگ پیدا ک انت۔ یکے دومی ء نزیک ہوان

انت۔ بلئے چے کئے! (آئی گپء کے داشت، راستیں دست ء مچ گوں چپیں دست
 ء دل ء یک ء دو برء جت ء پدا گپ ء لگ ات) بلئے چے کئے اے آس ء مئے ربیتی
 نیں مردم وت تو سگ ء نیل انت“ آئی ء پت ء را کے شک است ات، بلئے ایشی ء ابید
 اول آئی ء گپانی تہا نرمی ء سان مان ات۔ چونہا آئی ء لیکہ ہمیش ات کہ انسان ء جم ء پونز ء
 گوش ء دگہ از باب کہ است انت، آدرست یکے دومی ء گوں کمو کے رد ء بدلی ء ابید، اے
 درستیں چیز پر انت۔ بلئے یکے اگاں مہاجر ء دومی بلوچ انت گڑا ایشی ء تہا آہانی چے
 گناہ۔ اے بہر ء بانگ ابرمی واہشتے۔ چکاں باسند حق ء اختیار دیگ بہ بیت کہ آوتی
 زندگی ء فیصلہ ء وت بہ کن انت۔ آجوتی ہر کسی بُنکی حق انت۔

پت ء نیمگانرمی ء تک ء ماران ء روہنا کے گیشتر دلم بوت۔ آئی ء دلشاد ء را
 اے درستیں حال دات انت۔ گڑا دلشاد ء گشت کہ دگہ راہ نیست بیا کورٹ میرج کن
 ایں، بلئے روہنا پرے گپ ء رازی نہ بوت۔ پرچا کہ آئی ء راوت ماں وتی جنگ ء
 جدل ء پادا آہگ ء ترس ات۔

”تواشتاپ مہ کن انگہ و ہداست انت بلکن پمارا ہے پچ بیت انت“ آئی ء
 دلشاد ء راسر پدکنان ء گشت۔

ہے وڑا چیزے و ہد گوں حاموشی ء گوست۔ آہان ء تاہیر ء مستیں کیپانی
 پیا لگ پیا لگے بہر بوت پرچا کہ گلی ماں کچ ء وتی مردمانی سورے ء شنگ ات۔
 پمشکہ آہانی زند ء اے کسانیں دنیا ء کے روچانی سکون ء ایمنی رستگ ات۔

بلئے اے وشی چندیں روچیک اتنت۔ گلی ء آہگ ء پدا آہانی کسانیں دنیا پدا
 چاروتی ء زد ء ات۔ اے نیام ء آ کے شیکل بوتگ اتنت۔ آہانی گند ء نند اوں گیش
 بوتگ ات انت۔

انچوگش انت کہ زیادیں وشی مردم ء نہ ساچیت، زوتاں دلگیر کنت۔ دلشاد ء

روہنہا قسمت ء زانا کجا ایمنی ء وشی نبشته بوتگ ات۔ گلی ء انا گتیں آہگ ء آہانی ماں
گارڈن ء دوچار کپک گشے قسمت ء یک سازا تگیں پند لے ات۔ چد ء پدمیر دوست گوں
دلشاد ء سک مان اڑات۔ روہنہا پت ء راکشت ء: خبردار! اگاں دو مپاراتی جنک ء
گوں منی بچک ء نند ء نیاد کت گڑا ایشی ء زمہ وار توئے فیضان ءے۔ فیضان لے وس
بوت ء روہنہا سراترندی ء ایراتک ء آئی ء راجہ لوگ ء دراہگ ء پابند ءے کت۔ دلشاد ء
چہ سوک ء وتی زہر گلی ء سراسک اش اتنت۔ آئی ء راشر ء الکاپی ء ٹیپ ات ء نان کت۔ گلی ء
دلشاد ء عرضی دات ء آئی ء رابند کنائنت۔ چندے روج ء بندگی ء پدمات ء بازیں پری
پریاں میر دوست ء گلی پہ سلاہ ء رازیک کت، دلشاد چہ بندی جاہ ء کشارینت۔

گش انت کہ مہر انجیں کشارے تو ستر آئی ء بہ گاڈ لین ءے بلتے پدا تیار
بندیت۔ ہے مہر ء کشار ء تیاراں روہنا لوگ ء کرار ء نہ اشت۔ آئی ء پت ء راگوں
بازیں دلیل ء راسبند یاں راہ ء آورت، وتی راہ پچ کت۔

چو گیدی ء زمستان ء گرماگی بدل بووکیں موسماں، مہر ء دنیا ء موسم اوں یک کرار ء نہ اوشیت
ء وتی تب ء مٹا ہان کنت۔

مہر ء زرد ء تا کر بیچیں موسم ء پد، یکبرے پدا ہزام اتلگ ات ء دل ء واہگاں
چُنک جنگ ات۔ نوں دلشاد ء زرد ء کُنت اوں گیش بوتگ اتنت، آہانی مہر ء محکمی ء
اوں کوہانڈ رودینتگ ات۔ آسن کہ آس ء بیت ء پدا آپ وارت گڑا جوہر داربیت۔
دلشاد ء اوں بازیں گرم ء سرد دیستگ ات۔ نوں پرانی ء اے سکی چچ نہ اتنت۔ آئی ء
مرگ ء زندک کہ آگوں روہنہا سور کنت۔ بلتے دلشاد ء پت ء مردماں نہ من ات ء
گشت کہ ماچشیں چلنڈ ء درآمد نہ زورایں۔ دنیا ء اے دگہ جنک مُرتگ انت کہ
باری ہے یلہ چرے بہ بیت۔ اگاں توگوں روہنہا سور کت گڑا آلوگ ء بربادی ء زمہ وار
اول توئے۔ ما آلوگ ء سیرک ء پیماز کن ایں۔ دلشاد ء پت ء مردم سکیں تیار ء جنگولیں

مردم اتنت ء آہاں پیسرا اول بازیں جنگ ء جدل کتگ ات۔ بازیئے ء جنگ ء
پروشنگ ات۔

ہے میان ء آئی ء پت ء دگہ پندلے سازات ء چہ گلی ء دپ ء ہے گپ
مشہور کت کہ آئی ء دلشاد ء جبر بندی گوں آئی ء تروز تک ء کتگ۔ ہے گپ چکران ء
داں روہنء سر بوت۔ آئی ء باور نہ بوت۔ بلتے پداوں جنینے، رنجیدگ بوت ء وسواس
ء لگ ات۔

”خدا مہ کنت کہ چوش بہ بیت“ آئی ء چمانی ارس تر پگ ء لنٹ لرزگ ء لگ
اتنت۔ ”من بیدء دلشاد ء زندگ بوت نہ کنناں“۔

”رونو! (پہ دوستی روہنء را رونو گشتگ ات ء) چوش کہ ایشاں مان
بتگ، منی حیال ء اے مئے کار ء کن انت۔ انگہ گہتر ہمیش انت کہ منی گپ ء بزور ء
بیارواں کورٹ میرج کنناں۔ اے شہر ء یلہ دیاں۔ دور دگہ ہندے روان ء وتی کسانکیں
دنیا ئے آباد کنناں انچیں جاہ ء دنیا ئے کہ اودا کس مئے ایمنی ء وشیاںی تہامان دات مہ
کنت۔ اگاں تولوٹ ء من تو مہ سداں گڑادگہ راہ نیست۔ روہنء اول درستیں جاوران
ء چممشانک دیاں ء جیڑہ ء نازرکی ء راجاران ء پہ کورٹ میرج ء رازی بوت ء دل ء ہے
گشت ء: رندا ہرچی بیت بہ بیت۔ یکبرے ماوتی گپ ء گپ کن ایں۔

دلشاد ء پرے کار ء سرجم کنگ ء وکیلے ء گوں شنور ء سلاہ کت۔ وتی کا گد ء
کاراں ٹہینگ ء لگ ات۔ بلتے بحت کہ کپیت اشتر ء سرا گچک ء ورگ ء بسات چہ
کس ء چیر نہ بیت۔ چوش بوت کہ وکیل فیضان ء پجاروک ء سنگتے ات، بے ایمانی ء
اول یک نمبر ء ات۔ آئی ء رائے بندی سوب رسگ ء ات چونہہ گدگی ء بہ چکر ء پُر بہ جن ء
ساعتاں دست گرگ ء حاترا آئی ء گوں میر دوست ء نزیکی ء بلوت کت کہ تئی چک گوں

فیضانِ جنکِ کورٹ میرج کنگِ انت۔ بلئے تو اگاں شورِ جگہ بہ کئے اوں ہچ درد نہ
 روت پر چا کہ جنکِ بچکِ کا گدانی سر رازی نامگِ دزن نشان جنگِ انتِ امید
 گس ترا پرے گپِ کڈن کنت۔ تو ہچ کت نہ کئے۔ تئی دستِ پاد بندوکِ انت۔
 آئی ہلنجائیں نگاہاں میر دوستِ دولت مان اتلگ ات۔ آئی چارات موہ ہمیش
 انت۔ پدا ہچ نہ بیت۔

”نوں اگاں چیزے کت بہ کناں گڑامن“ ادا آئی ءوتی گڈگ چال دات ء
 میر دوست پہ زر ء ملام ء رازی کت۔ پدا فیضانِ گوراشت ء گوں آئی ء اوں ہے گپ
 جت انت۔

چہ وکیل ء روگ ء پد میر دوست ء فیضانِ سراقا صدے راہ دات کہ چشیں
 گپے چکرگ ء انت۔ اگاں چش بوت گڑاوتی لوگ ء تباہی ء زمہ واروتے۔ وکیل ء
 پہوتی لالچ ء کار گھینت انت۔ بلئے آئی ء رایشی ء پشت ء ہچ نہ رس ات۔ دودلانی
 حق زوری ء کت۔ میر دوست ء چرے قاصد ء پدروہنا ء پت ءوتی لوگ ء رکینگ
 ء جنک ء چوپ ء چہ وتارادوردارگ ء حاترا پہ یک روچی تر ء تالے ء روہنا زرت ء
 کمے دوریں شہرے ءوتی برات ء لوگ ء شت۔ روہنا ء اے گت ء گمان ء نیست
 ات کہ پت مئے کورٹ میرج ء بارواسر پدا انت۔ آئی ء ہے حیال کت کہ بلکن پہ
 مردم گندی ء روگ ء انت۔ روہنا ء پت ء پشت ء لوگ ء اے دگہ مردم اوں دومی
 گاڑی ء روانگ بوتگ اتنت۔ وہدے روہنا ء لوگ ء درستیں مردم دیست انت
 گڑازانت ء کہ شیرانی تہا پٹے کپتگ۔ آہاں پتنگے کپے ء ہمودا داشت کراچی ء
 حراہیں جاورانی نیون کت ء جنک (کہ پیسرا آہانی سور ء گپ ٹہینگ بوتگ
 ات) ہمودا سوردات۔ روہنا ء سک باز پریات کت بلئے فیضانِ پُریں وتاس وتی
 سرے توک ء داشت ء روہنا حاموش بوت۔ دلشاد ء پت ء قاصدی ء کشت ء کوش ء

بابت ء اول سرپدی دات۔ یک نیمکے ء آئی ء پت ء ء دوہمی نیمگ ء دلشاد ء تباہی۔
فیصلہ روہنء دست ء ات ء و ہداوں باز کم ات۔ پممشکہ روہنء وتی پت ء زندگی دوستر
داشت ء دلشاد ء تباہی ء حیال چہ دل ء کش ات۔

اے نیام ء دلشاد ء را بازیر سر سرے پر ات۔ گشنے آئی ء چیزے گار ات۔ آ
ماں بازار ء روہنء برات ء دکان ء دو سے رند ء پہ نامہ شنگ ات، بلئے اودا آئی ء برات
ئے اول نہ دیست۔ دلشاد چہ شک ء بے تاہیری ء آماچی ء ہج جاہ ء سگ ات کنگ ء نہ
ات۔ کسے کہ گار کتگیں گوہرے ء شوہاز ء چوں سر سر بہ جنت آآنچش ات۔ آئی ء ہمک
روح روہنء برات ء دکان ء سرے جت۔ بلئے آئی ء نہ دیست۔ روہنء موبائل اول بند
ات ء آئی ء گوں دلشاد ء ہج وڑیں احوال نہ کتگ ات۔ اے ہم یک حیرانی گپے ات۔
آہانی لوگ ء مردے پہ حال ء گرگ ء راہ ء دات بلئے لوگ اش اول بند
اتنت۔

بازیر روح ء بیگوہی ء پد دلشاد ء آئی ء برات کہ دکان ء دیست تہ یک
جنینے آہانی لوگ ء پہ حال ء گرگ ء راہ ء دات۔ بلئے جنین کہ آہانی لوگ ء شت ء بازیر
راہ ء دنیا ئی گپ ء تران ء پد روہنء نہ دیست ء جسٹ ء کت۔

”بی بی! من تئی جنک ء گندگ ء نیاں، دیر انت کہ نہ دیستگ۔ من گشت
سلام ء دعائے کنناں“ آئی ء پاد آہان ء گوں روہنء مات ء آئی ء بابت ء جسٹ کت۔
”پت ء ہمراہی ء ڈنی ملکہ ء شنگ“ آئی ء مات ء وتی دیم تہار کنناں ء گوں
حوران بی بی ء گشت۔

”اللہ! گوں ہمراہ معنی چک ء اولاداں وش ء سلامت اش بہ کنناں۔ اے
پاکیں پروردگار“ حوران بی بی تہ دستاں سرینان ء رہادگ بوت۔

آئی دلشاد حال دات کہ روہنا دادانہ انت، بلتے مناشک انت کہ آگوں پت
 ۽ دگہ ملکہ ۽ نہ شتگ۔ بلکن اے شمنے درستیں کسہ ۽ سر پد بوتگ انت۔ من گشاں ہہے ہی
 مانیں وکیل ۽ وتی دیم سیاہ کتگ۔ نوں اشاں باریں روہنا کجا برتگ ۽ چون کتگ،
 زانگ نہ بیت ۽ تئی پت ۽ پھہار ۽ اوں من ۽ کے گوش مالوومی است انت۔

دلشاد ۽ را اے گپ سک دردات کہ کم چہ کم روہنا ۽ آئی ۽ را حال ۽ حوالے،
 قاصدے وڑے ناں وڑے ۽ سر کنائنت ایں۔ بلتے آئی ۽ پت ۽ اے کارگوں شیواری ۽
 یک انا گتی کتگ ات کہ روہنا ۽ ہچ شک اوں نہ بوتگ ات۔

دلشاد ۽ دل چہ درداں سر رتج بوتگ ات ۽ تر لگی ات۔ آئی ۽ بید ۽ بے وس ۽
 بلوچ جنین زہگی ۽ شگانی نیں شدرسی ۽ دگہ دردوار نیست ات۔ بلتے آئی ۽ پت ۽ شدرسی اوں
 جبند کتگ ات۔ بس! پہ دل ۽ سُبک کنگ ۽ دلشاد ۽ وتی دردگوں آئی ۽ درشان کت
 انت ۽ دوینان تاں دیراں حاموشی ۽ گریت ۽ دلشاد ۽ وتی دل سُبک کت۔

میر دوست ۽ موکل ہلاس بوہگی اتنت ۽ آئی ۽ رادوارگ مشکت ۽ روگی ات،
 بلتے روگ ۽ پیسر آئی ۽ اے گپ پکا کنائنت کہ دل دلی روہنا چہ منی چک ۽ سر اچٹ
 اتگ اگاں ناں، آ کہ دلجم بوت گڑا نوں سواسے پاداں کت انت۔ روگ ۽ پیسر آئی ۽
 روہنا ۽ نام نیام ۽ نیاران ۽ ہہے اوست ۽ دلشاد ہتیں سر ۽ سوج کت کہ بلکن پدادل ۽ جان
 ۽ گوں وانگ ۽ روگ ۽ بہ بنت۔ بلتے دلشادات کہ ہچ وڑے کرار گرگ ۽ نہ ات۔ روہنا ۽
 مہر ۽ بینگ تا میں لذت ۽ آئی ۽ دلکشیں چہمانی گورم، آئی ۽ وتارا گوں دلشاد ۽ انچونز یک ۽
 ہوار گیتنگ ات کہ گشتے چوشیر ۽ بینگ اتنت۔ روہنا سکیں وش روح ۽ مہرنا کیں جنکے
 ات۔ اے کسانیں و ہد ۽ آگوں دلشاد ۽ انچو ہور بوت کہ گشتے چہ ودی بوتن ۽ ہور ۽ یکجاہ
 رُستگ ۽ پیدا ک اتنت۔

دلشاد آئی ء مہر ء دنیا ء کلباگ ء انچوش ء ایمن ات کہ گشے جنت ء پریانی تہا
گوازی کنگ ء ات۔ آئی ء زند ء گوزگ ء ہچ سما نیست ات کہ چون گوزگ ء انت آ
رُوہنہا ء مہر ء دیماز مانگ ء جبر ء زورا کیاں اوں مارگ ء نہ ات۔ بلے اے انا گتیں
ویل ء چو بمب ترا کے ء آئی ء ہوش گارکت۔ نوں آوتارا ہچ وڑ ء چنگ ء نزاورت کنگ ء
نہ ات۔ انچو کہ مردے وانگ ء اگول بہ بیت، ہے پیم ء ات۔

آئی ء وتارا دلبدی دیگ ء باز جہدکت کہ بلکن اے شی وا بے بوتگ ء
سہب ء پُرشنگ۔ بلے دل ء اود ء مک ات کہ ناں چوش نہ انت۔ منی در یکاں
رُوہنہا نام ء وشبوہوار انت۔ توچوں گشت کنے کہ شی وا بے بوتگ۔ زانا! آروچی تو
نزا تنگ ات؟

کئے زانت کہ دیم ء کارچوں بنت۔ عشق و یک ناگہانی چیزے آحال نہ دنت
ء کئیت۔ آ آگ ء وہد ء اے زانت کہ آسرچے بیت۔ آئی ء رابس آہگی بیت، آ
کئیت۔ نوں اے حشکیں گپ انت کہ اگاں مات ء مہ گشت انت ”منی چُک بیامن
ترا چاراں“ اگاں آمیا تکیں، اگاں آئی ء رُوہنہا مہ دیستیں، اگاں شد رمی ء آبانی مک مہ
کتیں۔ نہ بلکن آسر اے نہ بوتگ ات۔

نوں اے گپاں ہچ پاندہ نیست۔ پرچا کہ عشق ہچ چیز ء جاہ ء رہند ء پابند نہ
انت۔ آچوسیاہ گوات ء مان پتا نیت ء گوزایت۔ آ اے نہ چارایت کہ کئے نپ ء کئے
زیان ء تہا بیت۔

بس! نوں پرانی ء اے درد ء گمساری ء علاج یکیں بے وتی ء بے ہوشی پشت
کپتگ ات، ء اے کار درگے ناں بلکن آئی ء نا کو ء پرانی ء ارزان کُت۔ آئی ء نا کو ء گشت
کہ من ترا پرے حال ء بزگی ء کجگی ء چار ات نہ کنناں۔ تی پت سکیں بے رحمیں مردے
توگوں من بیامن ترا انچیں درمانے دیاں کہ تی درائیں درد ایرموش بنت ء تو کمرار

گرنے۔ اے وڑے تو سک بزرگ نئے۔

اصل ناکوہ راہدار ددل ءات انت کہ میر دوست ءآئی ءرادا تک ات انت۔
میر دوست ءآئی ءراپہ چنڈے پت نی زمین ءجت ءگلینت۔ چہ ہے سبب ءآئی ء
دست ءدشتار اول شت۔ آئی ءگشتگ ات کہ چنڈ کے زمین بہا کنان ءسور کنان بلنے
میر دوست ءآئی ءرازین ءبہا کنگ نہ اشت ءپہ سور ءمک ہم نہ کت۔ گڑاچہ دوستیں
دشتار ءروگ ءپداچہ زندگی ءدلپروش بوت ءچہ برات ءاول وتارا سست ءجتائے
کت۔ آئی ءگشگ ہمیش ات کہ براتے اگاں سکی ءدردمہ وارت گڑاچہ پاندہ۔

دلشاد ءدگہ راہ نہ دیست پمشکہ ناکوہ ہمراہی ءشت گوں۔ ناکوہ
پرے دمک ءپراہ دمک ءجنان ءپریشان ءوتی ہیر وئن ءاڈہ ءبرت۔ ہمودا کہ گندہ
گسڑانی آکوٹ ات۔

کجا پرزگانی ڈیہہ ءزیب ناک ءپوراں گوں ہم ترانیں ماڈی، روژنائیں
دگ، سبزگیں کاہ، دلکش ءنیم برہنگیں ندارگ، کجا ہیر وئنیانی آکوٹ۔ اد ءابرم ءبے
ریا ءبے بزرگی ءمستریں نشانی انت۔ ہے ساعت ءکہ آود ءسر بوت انت نہ یک
ہیر وئی یے ہے سوت ءگشگ ءات:

پرے حال ءگلیں یار ءکنائنت۔ آئی ءپنکی یے وارت ءپدار پٹگ ءلگ ات۔
”بہ جن ڈئے پری ء، کہ پری دنیا ءدرستیں غماں چہ آزات کنت“

اے زہر کہ آزات کنت انسان ءغماں چے

اے زہر حرام انت چیا ملاتی دین ء

اے ہم گندگ ءچو وانندگیں بچک یے ات کہ چرائی ءگپاں چہ پیداور
ات۔ بلنے الم ءچو دلشاد ءجاورانی جنگل ءماں پتا تک ات۔

”لالا! مرچی ترانوکیں ورنایے گون انت زانا منے دین ءمردے“ آئی ءوتی

بونٹہ بانٹیں سرگ ء گوں چماں پلپٹینان ء زبیر ء گندگ ء گوں آئی ء راجست کت۔

”آہو، لالا! ایشی ء بلاہیں ٹو کرے وارنگ“

”گڑا بے گوبیا! کہ اے پری درستیں گمانی درمان انت“

اے زہر کہ آرات۔۔۔

آئی ء پدا پکنکی یے وار ت ء گوں وتی دنیا ء مشکول بوت۔ نا کو ء برازتک ء را
سوٹے جنگ ء سلاہ جت بلئے آئی ء انکار کت۔ نا کو ء چہ لانک ء شیشگے کش ات گڑا
دلشاد ء گشت کہ ہمیشی ء وراں کہ ولایتی سامانے۔ دلشاد ء پیکے وار ت۔ پدانا کو ء آئی ء را
چرس ء دے کشارینت۔ چرس ء گوں شراب ء ہواری ء دلشاد ء رادگہ دنیا یے ء مان
ترینت۔ نوں روہنا گیشتر آئی ء حیا لال پیداک ات۔ آئی ء کندگ ء سُبکیں ٹہک،
وتی دوئیں دستاں کونڈانی شم ء ایر کنگ ء ندرگ، آئی ء ہمک ہمک ادا ء ندرگ
دلشاد ء را گیشتر بے شاد کنگ ء انتت۔ آئی ء پہ دگہ پیکے ء دلماگی پد رکت۔ پدادگہ
چرسے لوٹ ات، انچوا انچو دلشاد پہ بے سمائی ء سمائی اے مین ء تہا ایر روان بوت۔ نا کو ء
چیر وکائی ہیر وئن سگریٹ ء تہا کت انت ء آئی ء را کشارینت انت۔ نوں کم کم ء آئی ء
جان پلپٹگ ء کچک دمیگ ء بنا بوت۔

یک انچیں روچے اوں اتک کہ دلشاد یکپارگی دُل دل ء سوار ء آزمان ء سنیل
ء شت ء آئی ء نا کو ء را کے کرار رس ات کہ چہ میر دوست ء وتی بیر ء گرگ ء سو بمند
بوتگ ات۔

”اے و مردم ء بال دنت“ نوں آئی ء دپ ء چہ اے گپ ء در آہگ گوا چنی ات۔
”آہو! ہمیش انت کہ مارا زندگ ءے داشنگ۔ دگہ تئی پت ء دستاں من
دیری مُرتگ اتاں“ آئی ء گوں تڑنی گشت۔

نوں دلشاد گیشتر چہ لوگ ء بیگواہ ات ء باریں کجا کجا لینڈ ء شکالی ات۔

آئی پتہ وئی دست و کاریلہ دات و اتک کہ دلشاد و دو بر بہ چنت و یکجا بہ
 کنت۔ وئی کتگیناں آپ بہ دنت، بلئے آئی و ہج وڑیں جہد کار و نیا تک انت۔
 پتہ و بازیں علاج و زر و حرج کنگ و پد آئی و ہیر و ن یلہ داتگ ات، بلئے
 چرس و شراب انگہ بر جاہ اتنت۔

یکرو چے زبیر و کہ وت ہیر و ن و شراب بہا کنگ و ات، آئی و راسک باز و ارینت و پدا
 شر پمپ و پڑکت، لوگ و راہ دات۔ آوتی پاداں داشت کنگ و ات۔

”ابا! من ترا گشت کہ منار و ہنہ بدے، بلئے تو وئی دل و ات انت، اے
 درست تئی کار انت۔ منی بر بادی و ذمہ وار توے، نا کوز ہیر تو بر باد کت“

زبیر و نام و اش کنگ و گوں آئی و درائیں ”فیوز شٹ“ بوت انت۔ دلشاد و را
 زور ماں زوران وے کت۔ داں کہ آئی و زور و تا کت و زہر اتنت، درست دلشاد و سرا
 کش اتنت وے۔ آئی و را چہ لوگ و گلینت وے۔ مات و شد رسی، ہر دو حشک و حد
 اتنت۔ آہاں زانت و گریوگ۔

”تو منا چہ رونو و سست و جتا کت (گوں گریوگی) مرچی منا چہ لوگ و در
 کنگ وے؟ بلئے یک روچے کئیت تو تہنا بے، سک پشومان بے، پتو کس پشت نہ
 کپیت، پتو ہج پشت نہ کپیت۔۔۔ آئی و توار گار بوان بوت۔

آچداں چہ تچک و پدانا کو و ہما ڈہ و شت کہ چندے پیسر در کپتگ ات۔
 ”ہمیش انت بیاینڈ و بور وے ناں۔ چوود و چہ پنج و رانال کت و آورت کہ بیا
 من ترا چاراں، نون شر بہ چار وے، دیم و آدینک وے بہ کن۔ نہ اشت کہ وئی وانگ و
 سر جم بہ کنت۔ اے درست ہمے زبو و تئی سرا پیں جنک و کار انت۔

”تو اے جنک کہ چوودنا نو کتگ پریشی و حداوت انت، تو ایچو ہم نہ چار وے

کہ جنین چکے۔ تئی جندے خون انت، بلئے انچ انچیں گپے گشتے کہ۔۔۔
 ”من سوک کاراں، چے بہ کنناں“

”چرے زاہاں چہ گہتر ہمیش انت کہ زہرے بہ چارین بلے مریت“ مات ء
 برداشت ء دمبرگ ات پمشکہ وتی دپے پچ کت۔

آدیم ء دلشاد پداگوں پری ء انچو مشکول بوت کہ نزانٹ ءے روج کدی تہار
 بنت ء شپ کدی روژناہ۔ پت ء چارات اے چونہ بیت گڑا آئی ء راری اپہلیٹیشن
 سنٹر ء بندے کنائنت۔ داں کہ اے عادت ءے بروٹ ء جان ءے بہ رکیت، بلئے کہ
 وہدے پدمات ء آئی ء راگیش ایں بندی ء نہ اشت ء کشارینت۔ دو سے روج ء گوزگ ء پد
 آئی ء دراتلگیں دیم ء گل پداحشک تران بوت انت۔

پداہما چا گرد، ہما جیڑہ ء درد، ہما شگان ء ستم۔ اے درستانی آماچی ء دلشاد کہ چہ
 پیسراٹک ء لحم ء ات، وتارا پے پیم پہ محکمی داشت ءے بہ کتیں۔

آئی ء پت ء درستیں ہیروینی تڑی دات انت کہ ہر کس ء منی چک ء راہیروئن
 کشارینت بزاں آئی ء خیر نہ انت۔ من شمارا درستاں یہ یک ء کشاں کنناں۔

”واجہ! مارامہ کُش، منے چے گناہ۔ وتی چک ء بدار“ رشو ء گوں میر دوست ء
 یک ء دوئی کت۔

”انگہ گوں من خان جوابی کنئے؟ شما جہیں دنیا گھیننگ، شما پے مرگ شرآت“۔

”بلئے واجہ تئی چک مانہ کشارینتگ، تئی جندے برات ء کشارینتگ“ رشو ء

آئی ء راگا سٹیل پر ریتک۔

گوں ہے گپ ء آجُلگشان ء زبیر ء شوہاز ء درکپت کہ مرچی دست بہ کپیت

آئی ء شریں ردے کشیت۔ آگوں جبزہ پرے دمک ء پرادمک ات۔ کپ ء نرنڈان،

بدءِ بُل کنان ء، پرے آ کوٹ ء پرا آ کوٹ تڑ ء مان تران ات۔ داں یک جا ہے کہ
گند ء گسٹ رانی جاہ ات، دیست ءے کہ ہیر و مینی یے کپتنگ۔

”ہمیش انت منی حیا ل ء یکے کم بوت“ آئی ء وتی زہر درشان کت انت۔
بلئے نزیک ء سر بوت چارات ءے زبیر انت کہ سر نچے اوں کش ءے کپتنگ۔ جند ءے
چو بر پ ء سر د انت۔ سدرگ ء یکے اوں جنگ ء انت۔

بس! آئی ء یک گند ءے لیک ات ء زبیر ء جون چست کنائنت۔ آئی ء کل ء کسارت ء
نیکی وتی کو پگاں زرت۔ ہے دلجمی ء گوں نشت کہ شر انت چہ منی سر اچٹ ات۔

زبیر ء مرگ ء پد، میر دوست ء ترس ء دلشاد ء را آ حساب ء پری نہ رسگ ء ات
کہ زبیر ء چُبجاریتنگ ات۔ دلشاد ء تلب مدام نیم بنگ بوہگ ء ات۔ آئی ء پلجی
گیشت ر ودان ات۔

یک روچے پری ء نہ رسگ ء سبب ء آسک بے وارات۔ وتی جان ء وت
سنگ ء ورگ ء ات۔ آلتاران ء کچینان ء حیر ء ٲھکانہ ء شت۔ بلئے آودانہ ات۔ دومی
نیمگاتاب وارت ءے داں یک بیرے ء چیر ء مُسر ء پُرے بوہگا انت۔ آہموداشت۔
تہ دیست ءے کہ رشو ء آجوائنت گوں پری ء مقابل انت۔

”لالا! منادنزے بدئے ات، من مراں“

”ماوتاراتی پت ء دست ء نہ کشارین ایں“ رشو ء گوں گٹوکیں زبان ء گشت۔
”منی پت و انوں ادا گوں نہ انت کہ تراکشیت“ آہمندان ء رشوئی چک ء کپت۔
”تو مارا کشت و“ رشو ء آئی ء راتیلانک دات۔

”منا و دو پڑی گوں کہ منی جند ء بس نہ بنت“ آججو ء وتی دست کیسگ ء راہ
دات ء پداہور کی ء کش ات۔

”یکے مرچی منابدئے، من موٹڑے چمء چیرء کتگ۔ بہاہ ءے کنناں۔
زراں من تو نیم آل“

”شریں! ایشی ء بزورتی کارٹھیت“ زرء نام ء اش کنگ ء گوں چہ اجموء پیسر
رشوء پڑی یے چہ کیسگ ء درکت ء دات۔

دلشادا نچولچ ء بے وارات کہ پری ء کتگ ء بدل ء آپ کت ء وارت ءے
تہ لہتیں دمان ء پدا آسکیں بے واری یے ء مان بندان کت۔

”ابومت اول، ابومنی لاپ“ آ کوکار ء لگ ات۔

نوں آ کشک ء سہرا کپتگ ء لکتکی جنگ ء ات۔ ہما چہ گوزو کیں حرگاڑی
والائے ء رابزگ بوت۔ آئی ء راجست ءے کت، دیم پہ ہسپتال ء رہادگ بوت۔
بلئے چہ ہیروینی ء بے ایٹی ء ڈاکٹراں نہ زرت، کہ اگاں ما ایشی ء علاج بہ کنناں گڑا ایشی
ء زراں کئے دنت۔

گڈی ء دگہ انسان دوستے ء ہمت کت، موٹڑ سائیکل ء سوار بوت، آئی ء
پت آؤرت۔ پت ءے گوں رسگ ء شرو بوت ہکل ء ہوکل ء ”پہ مر، ترا حد ا نچوش بہ
کنات“۔

چہ ہمے ندارہ کنوکاں یکے ء درائنیت کہ ”تو چونیں پتے ءے، چک مرگ ء
انت بلئے تو انگہ مان بستگ۔ ایشی ء بہ چن ء نز آر، گوں وتا ہمگر نچ بہ کن، مہریے
بدئے۔ ایشی ء ہمک گپ ء ارزشت بدئے، گوش بدار، ء پدا بہ چار کہ باریں ایشی ء
آسرچے درکیت۔ پدا بچار کہ تئی چک چہ ہیروینی ء پدا یک شریں انسانے جوڑ بیت کہ
نہ بیت“ اصل ء اے روہنء مات ات کہ کسانے جنوزام بوتگیں روہنءے آؤرتگ ات
ء ہمے ہسپتال ء داخل کتگ ات کہ آئی ء وتی پت ء گپ ء سراز ہر وارنگ ات۔

چہ ڈاکٹر؎ سوچن ؎ دواہاں دلشاد ؎ لاپ پچ بوتگ ات۔ ڈاکٹر؎ گوں میر
 دوست ؎ چیزے الوت اوں کتگ ات۔ لہتیں روج ؎ آگہتر بوت۔ بلتے پداہمادندا۔
 یک روچے پداآئی ؎ لاپ سک مونڈار آرگ ؎ لگ ات۔ آمیدان ؎ دیم پہ لوگ ؎ پسیل
 ؎ شت۔ چارات ؎ گے کہ حشکیں خون انت چہ لاپ ؎ در آہگ ؎ انت۔ نوں آئی ؎ زانت
 کہ آنہ بیچ ایت۔ آمیدان ؎ دیم پہ لوگ ؎ دیم ا تک کہ وتی مات ؎ توار بہ جنت۔ بلتے
 چارگام ؎ پیسردیوال ؎ ساہگ ؎ کپت ؎ روہنء دنیا ؎ شت۔

دیروٹی

”راجی یار اجمانی دیروٹی ۽ دو تہر آنت، یکے ”مادی“، ”دومی غیر مادی“ داں
 کہ تو ”غیر مادی“ دیروٹی ۽ قدر ۽ مہ کنئے، آئی ۽ بستار ۽ ارزشت ۽ مہ زان ۽ ”مادی“
 دیروٹی کت نہ کنئے، آئی ۽ برجہاہ داشت ہم نہ کنئے“

شپ ۽ سرچ لانتھانی ندرگ ۽ ڈیکی ۽ دیما اوشتا تگیں بیتگ ۽ مردمانی، چاپاں مراکش
 سرازرت، بلے کہ آاے گپ ۽ سر پد بوگ ۽ نہ اتنت، بلئے وزیرانی ووٹ موسییں
 گشتا نکانی چاپاں، آہان ۽ چاپ ۽ پلجی جوڑ کتگ ات۔

اے مراکش ۽ مچی دگہ وڑیں مچی یے ات، پہ میتگی مردمانی سمائی دیروٹی ۽
 گوں شہر ۽ مزنیں این جی اوزے ۽ مک ۽ میتگ ۽ گہبودی گل ۽ ایر کتگ ات کہ آئی ۽
 سما ۽ سر پدی دیوکیں اسٹیج شو، بزاں کسما نلک، ڈسپلے، دگہ گشتا نک، شعر ۽ شاعری ہوار
 اتنت۔ اے مراکش گل ۽ کارگس ۽ کتابجاہ کہ دوئیں یکین اتنت، ہمانی ۽ دیما ڈیکی ۽
 سرا برجہاہ دارگ بوگ ۽ ات کہ اے کوٹی آہان ۽ باڑہ ۽ سراگون ات۔ ڈیکی ۽ سراچہ
 شہر ۽ آوکیں لہتیں نامداریں شاعر ۽ ہما کمکاریں ادارگ ۽ مردم نندوک اتنت، میتگ ۽
 راجمانی ۽ گہبودی دیروٹی گل ۽ کار مستر ۽ ادارے ۽ مھتلی ۽ پد، وتی گشتا نک دیم ۽ بران
 کت کہ اے مراکش ۽ بنداتی بہر ۽ گڈی گشتا نک ات۔

”مادی“ دیروٹی تئی پکانیں ماڈی، پکانیں دگ ۽ کشک، اسپتال ۽ اسکول
 آپ ۽ لین ۽ آسراتی، گاڑی ۽ جہاز ۽ دگہ بلا ۽ پتر کہ چم ۽ دروشماں کانتنت، ہماہاں
 گشگ بیت۔

”غیر مادی“ دیمروئی تئی جندء تہا انت، آترواتی تہا ودی کنگی انت، دومی
 معناء بزاں سمائی دیمروئی، اے اسکول ء چار دیواری منی انت، من ء ایشی ء چار ء گزار
 کنگی انت، من ء اے گوں سیالپچک ء پانی تُکاں گہینگی نہ انت، من ء ایشی ء سرازہ ء
 بدبشتہ کنگی نہ انت۔ اے بیتگ منی انت، من ء ایشی ء سپائی ء پلگاری ء بابت ء جیڑگی
 انت۔ اے ہسپتال منی انت، ادء منی مات ء گہار علاج ء کانت، اگاں من ایشانی
 کبلاں لٹک ء ”ایلفی“ مان بہ کناں، گڑا۔۔۔

پدا کندگ ء چاپانی ہواریں توارء پے ادار کے زبادء گشتانک مھتل داشت۔
 آئی ء گوں دزمال ء وتی ہید پھک کت انت، نک ایر برت انت ء حشکیں نک ترکت،
 شاکاران ء گپاں دیما برگ ء لگ ات۔

”اے راجمان ء چاگرد منی انت، من وتی کسانیں برات ء چکانی دیم ء چرس ء
 تریاک بہ کشاں، ہسپتال ء اسکول منی سل کاریانی دوار جاہ بہ بنت گڑا آؤکیں پیڑی منی
 پیما بیت، انچونہ گش انت کہ ”مچ، مچ ء گندایت رنگ زورایت“ ایشانی پہازگ، ایشانی
 پلگارگ منی سرالمی انت، اے منی ڈبہ انت۔ ایشانی سنج ء گش انت: ”غیر مادی“
 دیمروئی۔ ہما کہ گندگ مہ بیت، تئی جندے اندرء بہ بیت۔ تو آئی ء مارا ت بہ کنتے، تو
 آئی ء تورا ت بہ کنتے۔ داں کہ تو ”غیر مادی“ دیمروئی مہ کنتے حشکیں ”مادی“ دیمروئی
 کار نہ دنت۔ داں کہ اولی ء سنج ء سماتئی تہا مہ بیت، دومی ء داشت نہ کنتے۔۔۔

سرکار ء ہمرائی ء چیزے ڈبہ مئے بازار ء بیتگ ء مردمانی سراہم است انت،
 آہانی زانگ ء سر پد بوہگ، مئے سرانہ ایوک ء المی انت، بلکن آہان ء پیلو کنگ ء آہانی
 برجہ دارگ، مئے سرا اژدری انت۔ تئی بیتگ ء آپ ء پانپ یے لیک بہ بیت، یا
 گٹرے ڈن ء در آہگ ء بہ بیت، یا گند ء گسر ء آکوٹ مچ بہ بنت۔ ایشانی سر پدی
 دسیگ مئے سرا انت، ایشانی گر ء دار کنگ مئے سرا انت، بیتگ ء مردم اگاں سر پدی

تیں بہ بنت، میتگ ساپ ۽ پلگا ربیت، سرکار نیت تئی میتگ ۽ پلاسٹکاں چست نہ کنت۔ اگاں تئی جند ۽ لوگ پلاسٹک ۽ گسٹ ۽ پُر بہ بیت، توچے گشنے، سرکار بیامنی لوگ ۽ سپاہ کن؟ الم، اناں! پر چا کہ لوگ تئی انت، سرکار ۽ نہ انت۔

ہے پیم ۽ میتگ اوں تئی مچانکی لوگ انت۔ آئی ۽ باشنگ توئے، دگہ کس نیت ترا سر پدی نہ دنت۔۔۔

”اے گندے سیاست بہ کنت، امیت انت مئے بُنڈکاں بال دنت“ چاپانی ہمراہی ۽ سیاسی چلوپہ کارے ۽ گوں دومی ۽ ہلوت کنان ۽ گشت۔

”اہو! ایشی ۽ کنڈم کنگ مئے سر اپر زانت“ دومی ۽ گوں اولی ۽ دراہینت۔

”سکسین تینز میں مردے، شوشل ورک ویتگ ۽“

”اہو! بلئے شالا کٹ ۽ نہ بارت“ سیمی چاپلوس اوں گوں آدویناں ہوار کپت۔ بلئے زباد ۽ ہج سما ہوگ ۽ نہ ات، آوتی گیاں دیمبران ات۔۔

”من گوں شما یک کسہے کاراں: یک روچے من فٹ بالی ۽ چارگ ۽ پد، پاد پیادگ لوگ ۽ روگ ۽ اتاں، ہما جاہ ۽ کہ منی سراے وسیل کپت آلوگ ۽ چار دیواری ۽ ہمراہی ۽ لوگ اوں پکانیں ماڈمی یے، کشک اوں پکانت۔۔ من ہے لوگ ۽ نزیک ۽ کہ رستاں چلوگ ۽ تہا چیزے منی سرے توک ۽ گوزان ۽ پکانیں کشک ۽ نیام ۽ اتک ۽ چلپگ ۽ کپت۔ کمنگی منی سر ۽ بہ لگ ایت، مُردنی اگاں من وتی سر جہل مہ کتیں اوں منی سرے لولک ۽ کپتگ ات۔ شما زان ات کہ آچہ چیزے ات؟ چکی پیک یے ات کہ گیت ۽ پُرات ۽ آپ چینی پلاسٹکے ۽ تہات۔۔۔

گوں ہے گپ ۽ سبھیں مردمانی ٹھہک ۽ پریشنگاں شپ ۽ سینگ ۽ را چانک دیان ۽ داں دور ۽ روان بوت انت، بوت کنت اے چُچی ۽ تہا ہما لوگ ۽ مردم اوں ہوار اتنت، بلئے آزانگ ۽ نہ اتنت، ”شالا! اے گپ ۽ ہر کس وتی لوگ ۽ روت ۽“

جنت“۔ آئی ء گشتانک ء دوران ء وتی دل ء ہمے خیال آؤرت۔ بلئے مردم گیشتر
گشتانک ء گوش دارگ ء حُب ء نہ اتنت، بلکن آڈرامہ ء چارگ ء کندگ ء لالچ ء
اتلگ اتنت، آمیزار بوہگ ء اتنت ء وت ماں وت سُک سُک ء الوت ء اتنت کہ
اے وتارا بلاہیں زانتکارے سر پد بیت، بلئے اینچونزانت کہ چشیں دیواناں گیت ء
نام ء گرگ شریں گپے نہ انت۔ بلئے زبَاد ء راگوں مردمانی سُک سُکاں ہیچ پیکار نیست
ات ء آگوں راستیں جاوراں وتی گشتانک ء شول دیان ات۔۔۔

”گشگ ء مول ایش انت کہ پکائیں کشک، پکائیں پسیل، پکائیں ماڈی
ء تہا نشنگیں بانک ء رااے سُد ء سمانیست ات کہ من اے پیک ء ڈن ء دورمہ دیاں کہ
چرائی ء بازیں سبب جوڑ بوت کن انت۔۔۔

”مادی دیمروئی و اتلگ کہ چہ پل ء پلک ء دیم پہ ماڈی ء ”فلش سسٹم“ ء سر
انت، بلئے سمائی سنج انگہ گار انت کہ گیتاں پلاسٹک ء کن انت ء ڈن ء پکائیں کشک ء
سراسر دست کن انت۔۔۔

ہمے پیمانہ جندے گیتانی بُن دیمگ کہ چرائی ء سچہیں راجمان نالسر ء ناتا ہیر
بیت، آئی ء بدیں بو کہ مشکتی دوپاں بالٹی یے پُر بہ کن ء چیر بہ سوچ بلئے انگہ داں ہپتگے ء
تئی گین ء چہ گیتانی سوچگ ء بودرنیت، ء پدا چریشی ء چہ بازیں نادر اہی اول و دی بنت
اے تاوان دنیوکیں گیس جوڑ بنت ء تئی چاگرد ء یلہ بنت، دومی! اسلام اول گشیت کہ وتی
ہمساہگ ء خیال ء ہدار۔

ہمیشانی سر پدی ء گش انت ”غیر مادی“ دیمروئی۔۔۔!

”اے وگشئے تبلیغ والا ہے کہ ہیج بسی ء نام ء نہ زانت“ نوں گوش داروک سر سر
جنگ ء اتنت۔ بلئے آئی ء گپ گشئے چوکا نگر و ء ڈیری ء یکوئی ہیچ رچان اتنت۔

”سرکار درستیں کاراں نیت ء نہ کنت، چندے کار ء کنشت تئی سر اول المی

انت، وانگ ۽ زانگ، سرپدی دیگ، ایشانی بابت ۽ پروگرام کنگ، ڈرامہ ۽
گشتانک دیگ، بازیں راہ ۽ درست انت۔۔۔

”ادے مئے پلہ مرزی ۽ کنگ ۽ انت“ چہ ہما سیاسی چلوپہ کاراں یکے ۽ گوں دومی
۽ درائینت۔

”بلئے اے ڈپلومیسی یے اوں بوت کنت“ دگہ یکے ۽ ہپے گپ ۽ سراوتی لیکہ
درشان کت انت، بلئے چہ راہاں چہ لے سماز باد ۽ گپ دیما روان اتنت۔

”ہپے پیم ۽ کہ مرچی ما اے دیوان ایر کتگ، مامنت واریں اے واجہانی
کہ مارا مک کتگ اش۔ مالوٹیں کہ ہرچ و ہد ۽ چشیں مراکش برجم بہ داریں۔ بلئے
شمئے مکک المی انت، سچہیں روچ ۽ آ کوٹی مہ بئے ات۔۔۔

من ۽ سک بژن انت کہ مئے ورنہ سچہیں روچ ۽ آ کوٹانی سرانشنگ انت
یکے دومی ۽ گوں مات ۽ گہاری بے ننگیں زاہ واروکائی کن انت، سلین نشہانی آماج
انت، بد ۽ سل کاری کن انت، ہریک بانڈم ۽ آ کوٹے ۽ سرا برو ۽ بچارچہ پانی تکاں
اچش انت کہ توگشئے دہ کشتگیں مردمی خون انت کہ رتنگ انت، سنگتاں ”اصلاح پسند“
بہ بئے ات۔ دنیا کجاشنگ ۽ سر بوتگ، ٹیکنالوجی، کمپیوٹر ۽ سائنس ۽ باریں دگہ چے
چے۔۔۔ بلئے ما انگت چہ وتی آ کوٹی پگر ۽ حیالاں چہ در کپگ ۽ ساٹری نایں۔۔۔

دیوان ۽ اوشتا تگیں لہتیں مردمان ۽ اے گپ وش نہ بوت کہ آہان ۽ آ کوٹی
گشگ بوہگ ۽ انت ۽ چریشی ۽ بازینے ۽ چُچی یلہ دات ۽ نرنڈان ۽ دراہان ۽ روان
بوت انت، زباد ۽ تانجوںیں گشتانک ہلاس بوت، بہر زوروکاں شگرے گپت ۽ آہانی دم
شانتہ بوت انت۔

مراکش ۽ آدگہ بہراں بندات ۽ ہلاس بوت انت۔۔۔ داں ملا ۽ بانگ ۽

دیوان شت ء پدا آسرنی ء جار پربینگ بوت ء ہر کس وتی وتی لوگاں شت۔

دومی روچ ء بیگاہ ء گوں وشیں چاڑے ء کہ دوشگیں دیوان سوب مند بوتگ
 ات، زبادوتی گل ء کارگس ء شت۔ اود ء رسگ ء گوں آئی ء وشی ء چاڑ آپ بوت ء رتگ
 انت۔ آئی ء دیست کہ دروازگ ء دپ ء دنیا ء پانی نک لگ اتگ انت ء وڑ وڑیں
 دروشماں سہرا کنگ ء انت۔

شاہ بانو

گل بیگ گل اندامیں حاتون ء جنکے بوت پت ء آئی ء نام شاہ بانو ایرکت۔
 اے نام انچو ایرکنگ نہ بوت۔ آگوا چنی گوں وتی رنگ ء دروشم ء شاہیں نماہ ء شاہ بانکے
 ات۔ ڈولداریں چم، گردیں دیم ء برزیریں پونز چہ درکسانی ء گیش اتگ اتنت۔ آئی ء
 براہ ء دروشم چہ درکسانی ء ہے گپ ء گواہ اتنت کہ وہدے آوتی بالاد ء براں سر بیت گرا
 وتی زریں چمانی اندر ء دنیا ء جہان ء زریبائی ء دلکشی ء مان پوشیت۔ بزاں انچو کہ آئی ء
 نام ات ہے پیم ء آئی ء جند۔

شاہ بانو ء پت ء چہ ملک ء در ملک ء باپاری ء جہت ء رواکت ء وتی لوگ ء را
 وشیں آسراتی ء شادمانی بکشات۔ پمشکہ شاہ بانو اول زند ء ہمک آسراتیاں گوزان ء
 دیم پہ ہما پدیا نکاں سرکپان ات کہ اود ء ہمک کاڑ ء پُر نمائیں دل ء ہزاری تماہ ء واہشت
 ہمگر نچ بنت۔ روچ پہ روچ آئی ء گلاب گواڈگیں بالاد وتی ڈولداری ء رنگ ء دروشم ء
 سر ء شاہ بکشاہان ات۔

شاہ بانو گوں وتی ہم گنگلاں کہ گوازی ء سند ء رس ات۔ گرا آئی ء پت ء آئی
 ء راگوں اید کہ کسانیں زہگاں ہور ہندی مسیت ء ملا ء گورا جُز ء قرآن ء وانگ ء
 در برگ ء روان دات۔

چونابا پہ درستیں مسلماناں کڈنی انت کہ وتی زہگاں دینی تعلیم ء حاتم مسیت ء
 ملا ء گورا روان بدے انت۔ بلتے شاہ بانو ء پت ء سرا گیشتر الہی ات پرچا کہ آوت اوں

مُلا تبیں مردے ات۔ پمشکہ آئی ء را اے بابت ء گیشتر انان گورات۔ مسیت ء سال ء کپے ء وانگ ء پد چوشکہ آئی ء یک نا کوے روژناہ پگر ء دیر وئی دوستیں مردے ات، آئی ء وتی مُلا تبیں برات ء را گشت کہ وتی جنک ء پہ گیشتریں وانگ ء حاترا وانگ جاہ ء راہ بدئے داں کہ دنیا ئی تعلیم اول در بہ بارت ء باندا ت ء شتر تر ء گہتریں رنگے ء روژناہ بہ بیت ء وتی جہان ء نیک ء بد ء اوں شتریں رنگے ء بزانت۔ پر چا کہ ترا حداء و اہتگ ء تو اے بوجاء شتریں وڑئے ء زرت کئے۔ چوناہاء مارا جنکانی ناواندگی ء شگان پر انت۔ وہدیکہ آسور دنیگ بنت گڑا کسان کسانیں گپ ء سرا آہان ء ہمے گرز مان گر چینگ بنت۔

بلئے آئی ء مُلا تبیں برات ء آئی ء گپ اے گوش ء گوش داشت انت ء دومی ء درکت انت۔ یکر وچے کہ وت ء جنین گپے ء سرا مان اتک انت، کہ انا گتی آئی ء دپ ء ہمے گپ دراتک کہ تو ناواندگ ء جاہلے ئے، گپ ء جند ء سر پد نہ بئے۔

”شتریں، گڑا! تو ناواندگیں زالے بہ گپت ایں، من ترا منٹ نہ کتگ کہ بیاپہ زور منابہ گر کہ من کلمانٹ بوگ ء آں۔ شامردین کہ گٹ بئے وتی میار ء سرازورگ ء میار یگ بئے۔ گڑا مارا جنیناں ناواندگ ء جاہلی ء شگان ء جن ات۔“

گوں انا گتیں ہمے ویل ء آئی ء را وتی روژناہ پگر یں برات ء گپ گیر اتک کہ چندے پیسر گشتگ ات ء۔ ہما پد گوانک آئی ء را پہ وتی چُک ء گوشاں کپگ ء لگ ات۔

آئی ء حیال ء تہاد یست کہ شاہ بانومزن بوتگ ء سور ء سر برئی ء پد وتی لوگ ء شگ۔ یکر وچے کہ گپ گپ ء سراوت ء مرداڑ اتگ انت۔ گڑا مرد ء گشتگ کہ تئی مال داریں پت ء ترانہ وانینگ۔ تو ناواندگ ء جاہلے ئے، پمشکہ گپ ء سر پد نہ بئے۔ گوں ہمے گپ ء شاہ بانو ء چم ارسی بنت ء دل ء تہا وتی پت ء ملامت کنگ ء لگ

ایت کہ اگاں منی پتہء منابہ وانینت ایں مرچی گپ گپ ء سر امنائے شگان جنگ نہ بوتگ ات۔

آہے حیالانی تہا اوژ ناگ کنگ ء ات کہ جنین ء توار ء آئی ء راہ راہ دات۔
 ”ہاں! کجاشت ء سر بوت تے“؟ اے شگانیں جستے ات۔

”ہاں!! ہچ جاگہ“ آئی ء چہ حیالاں سر سدان ء بس ہم منچو گشت ء پدا دل ء تہا ہے سوڑ ات کہ اگاں من شاہ بانو ء بہ وانیناں گڑا چے پیم۔ اے میتگ ء و جنکانی وانگجاہ نیست انت۔ اود ء وتند ء گد اماں مان پتا تگیں یک چا گردے ء بس۔ اگاں منی برات وتی جنکاں وانینگ ء انت گڑا آنچیں علاقہے کہ اود ء جنکانی وانگجاہ است انت۔ اود ء گشکائی ہم نیست انت۔ بلتے منی میتگ ء چاریں آت راپ گوں ربیتانی ٹٹاں مان ٹٹا ہگ بوتگ انت۔ اے میتگ ء مردم جنکانی وانینگ ء مزنیں عیبے سر پد بنت۔ ہمک دیوان ء منابا چکو جن انت کہ بلاہیں گل بیگ ء لُج نہ کنت کہ وتی جنک ء گوں بچکانی ہواری ء وانگ ء راہ داتگ۔ آوں داں پنچی ء گیشتر وانگ نیست انت۔

من لوٹاں کہ چرے میتگ ء در بیاباں بلتے پیریں مات نہ ٹہگ ء انت۔ آ گشیت اے لوگ تئی پتہ ء بو ء نشانی انت داں منی گڈ ولین کُنت ء ساہ مان انت من اے میتگ ء یلہ نہ کناں، مات ء من تہنایلہ دات نہ کناں۔ دگہ من دیری اے میتگ یلہ داتگ ات۔ من گشاں منائے جہان ء شگان سر ازورگی انت، چُک وانگ ء راہ دینگی انت۔ مردم بلے گش انت کہ اے بلوچی راجمان ء راہ ء ربیدگ ء بگیر انت۔ شر نہ انت کہ جنک گوں بچکاں ہواری وانگ ء بہ روت۔ بلتے وت ہمیشاں پیش ء گوں دہکاناں ہواری آمین ء جو پاگاں کارکتگ۔

بلتے نوں یکے ء راے کار بندات کنگی ء قر بانی دینگی انت۔ گوں ایشاں دیم پہ دیم بوہگی انت، داں نہ کنتے نہ بیت۔

آہے گڈ منج ء ات کہ آئی ء راہما گشتن گیر اتک کہ ”زانت ء در برگ پہ ہمک جنین ء مردین ء المی انت“ آئی ء جیڑ ات کہ چے پیمیں زانت۔ ادء و اے گپ ء پد رانی نیست انت کہ دینی یا کہ دنیا ئی۔ پدا آئی ء دیما د ریں نبی ء گشتن اول آژناگ بوت کہ ”پہ وانگ ء چین ء روگ کپیت، برو“ آئی ء اے گپ ء ریس ء پریس بنا کت کہ ایشی ء دو معنا بوت کن انت۔ یکے و ایش کہ پہ وانگ ء ہم منچو دورشت کنئے برو ء دوئی ایش کہ اگاں بوت کنت گڑ ابید اسلامی ملک ء اوں شت کنئے۔ اے گشتن ء جنین ء مردین یا کہ دین ء دنیا ء ہیچ گپ ء شانہ نیست انت۔ ناں تہنا بلوچ اے سر زمین ء عزت دار انت بلکن ہمک راج ء یک عزت ء ننگے است انت۔ جنک ء وانگ ء جیڑہ آئی ء راجہ باپاری ء یک فلسفی یے جوڑ کتگ ات۔ آئی ء پدا جیڑگ بندات کت کہ مئے مہلوک و تارا اسلام ء منوگر گشیت گڑا پر چا آئی ء پنتاں سرگوز کنت۔ ہما آئی ء رانپولین ء گشتن اول گیر اتک کہ ”تو مناشریں مات بدئے، من ترا شریں راج دیاں“ ادء اوں شریں مات ء مول وانندیں مات انت۔

اے درستیں شاہدی ء ساعتے ء پیسر جنین ء گپ ء ویل ء آئی ء تہا یک آشوبے ء مان شاننگ ات ء آئی ء چو آسن ء ڈڈیں ارادگ چوموم ء لہم کتگ اتنت۔ پمشکہ آئی ء میتگ ء مردمانی شگان ء پگان ”چو بور ء پشت ء پگاں بندان ء“ شاہ بانوگوں بچکاں ہوار وانگ ء روان دات۔

شاہ بانو چوش کہ روژناہ دید ء بودنا کیں زہگے ات ء چہ پیسر امسیت ء کووننگ ات ء۔ پمشکہ استادان آئی ء حب ء ہدونا کی ء راجاران ء آئی ء رادو کلاس دیما بزاں دوئی کلاس ء نادینت۔ شاہ بانو ء ہم وتی جوانی ء لانگی ء رابرجاہ داران ء وتاراگوں جوانیں نمبراں دیما بران کت۔ بلے کہ میتگ ء مردماں اے کرد جوان نہ لیک ات، بلئے آئی ء اے گپ ء ہیچ پرواہ نہ داشت۔ میتگ ء مردمان ء ہیچ کمار نہ کت۔ ہے چا گرد ء گوں

بچکاں ہوار آئی ۽ پگھر ۽ حیال ردوم زوران بوت انت ۽ آوتی دل ۽ سدک ات کہ ایک
 جوانیں کارے کنگ ۽ انت۔ اے بابت ۽ آئی ۽ زرداں آئی ۽ راچ ملامت کنگ ۽ نہ
 ات۔ چوش کہ میتگ ۽ مردمانی لیکہ ات۔ آئی ۽ میتگ ۽ سیاہ سرانی سُک سُک ۽ الوت
 اول مار اتگ اتنت۔ بلتے آجزم ات کہ اے کار ۽ جوانیں آسرے درکیت۔

شاہ بانو کہ پنچی تنبک ۽ سر بوت گڈاپہ وانگ ۽ درس ۽ حاترا آئی ۽ نند ۽ پاداوتی
 ہمساہگ ۽ ہم مکتبیں بچک دلجان ۽ گوں گیشتر بوان بوت انت۔ ہے گپ ۽ را
 بازار ۽ مردماں جواز جوڑکت ۽ آہانی بے روزگاری ۽ راروزگارے رس ات۔

ہمک نیمگ ۽ ”شپو، شپو، بنا بوت، ۽ کس ۽ ایشانی کودکی ۽ سادگی ۽ بابت ۽
 حیال گورنہ کت کہ اے انگہ کسان ۽ کودک انت۔

یکے ۽ ابرم ۽ بابت ۽ راست گشتگ کہ آسکیں بے لگام ۽ زوراکیں اولاکے
 توستر آئی ۽ لگام ۽ ژپگ بہ لوٹے ۽ بلتے آوتی دل نیگاں کنت۔

چرے بہتام ۽ پدپت ۽ آئی ۽ راچہ وانگ ۽ درکت ۽ لوگ ۽ نادینت۔ آئی ۽
 پنچی ۽ وانگ نیم بنگ بوت۔ اے دردگشے آئی ۽ لاپ ۽ چومار ۽ تیچ ۽ تاب واران بوت
 آئی ۽ راسک تورینگ ۽ لگ ات۔ ہے نیام ۽ آئی ۽ بلک ۽ اولوتی زندگی ۽ بار بوتک
 ۽ دیم پہ دومی دنیا ۽ شت۔ آئی ۽ پت کہ چونابا ۽ چرے میتگ ۽ چہ بیزارات۔ چہ مات ۽
 مرگ ۽ پد آئی ۽ اے میتگ یلہ دات ۽ دیم پہ مزن شہر ۽ وتی برات ۽ ہمساہگ بوت۔
 ہمودا آئی ۽ برات ۽ شاہ بانو ۽ وانگ پدا برجاہ دارانینت۔

گل بیگ ۽ مستریں برات کہ دگہ میتگے ات۔ ہموداوتی نا کو بزاں جنین ۽
 پت ۽ ڈگاراں کنگ ات۔ آئی ۽ رالولکے ۽ وارنگ ات ۽ سک ناتا ہیرات۔ گڑاے
 مردم دراہ ہمانی ۽ چارگ ۽ شنگ اتنت۔ اود ۽ دین محمد ۽ گوں گل بیگ ۽ چندے الوت
 ہم کتگ ات۔ چرے ویل ۽ ہتیں روچاں پد دین محمد اوں بیران بوت۔

”بیچارگ مات ء پُشت ء گون بوت، چہ مات ء پد آئی ء رُونہ کُت“ پُرس ء
سراشتگیں کماشے ء گشت۔

”ناں، اے گپ نہ انت، من گشاں اے لوک کُشے بوتگ، کُش سکیں بیکاریں
لوکے“ دگہ کماشے ء اولی کماش ء گپ ردکت۔

بہر حال ہرچ دپ ء ہرچ گپ۔ چہ مات ء مستریں برات ء میرانی ء پد گل بیگ
دل اء نندگ ء بچ مٹگ ء نہ ات۔ آئی ء بازیں چار ء بیچار ء نیام توکی برات ء گوں سلاہ ء
مشورہ ء پد گوں چکاں لڈ ء لوگ ء ڈن ء روگ ء وتی باپاری ء ودیٹگ ء گڈی فیصلہ کت۔
ہے فیصلہ ء رو ء آئی ء وتی چُک زرت انت ء کینڈ ء شت ء جہہ منند بوت۔

شاہ بانو ء اود ء چا گرد کہ دیست گشے آئی ء پیشانی ء دوپل سر پ ات ء آئی ء
دل پہ وانگ ء گیشتر حب ء ہدوناک بوت۔ پر چا کہ یکے و آئی ء گوں بچکاں ہوار
وتنگ ات، دومی بہ گپت ء ہندیں آئی ء را گیان رستگ ات۔ آئی ء زہن ء
درائیں رگ ء ریشگ بچ ء روژناہ بوتگ اتنت۔ کشادگ ء شابیٹ بوتگ اتنت۔

مات ء پتانی بازیں گشگ ء ابیداوں آئی ء بچ وڑیں سر نہ داشت ء ہرچ وڑ
کہ منگ ات آئی ء پہ گیشیں وانگ ء مر بست۔

”منی چُک! اے ناں، منے چا گرد انت ء ناں کہ مزہب ء ملک ء راج
انت۔ اود ء کہ ہرچی بوتگ ماوتیانی توک ء بوتگیں بلئے اے چا گرد منے دوداں سگ
ات نہ کنت ء ناں ما اے چا گرد ء وتی کنگ ء بابت ء تُشے ہم پکر کت کن ایں“
بلئے آئی ء مات ء دل گواتکوات کہ بلے وانیت ء ڈاکٹرے بیت۔ آئی ء وتی مرد ء را
کڈن کت۔ بلئے اصل ء آئی ء را پہ جنک ء ڈاکٹری ء دل ء نہ گپتگ ات۔ آئی ء سماء
ہے گپ لذت دمیگ ء ات کہ مردم آئی ء را ڈاکٹر ء مات ء توار کن انت۔
”داکٹر ء مات، اودا کتر شاہ بانو ء مات۔۔۔“ آگوں ہے حیال ء ماں دل ء

سک وش حال ء شاکام بوت ء گشت ء دنیا پھک جواب انت۔ من الم ء شاہ بانو ء
داکترے کنناں۔

آئی ء پت ء اوں بازیں چار ء بیچار ء پد ہے فیصلہ کت کہ بلے وانیت ء شریں
انسانے جوڑ بیت۔ وتی راج ء سر ڈگار ء نام ء ماہرکان کنت۔ شاہ بانو ء راوتی جہدانی
اے اولی سوب مندی سک بازوشی دینیک ء ات۔ آئی ء وتی بان ء دپ بست ء چہ گل ء
بازیں سٹ ء دوڑک ء جت۔

مرچی شاہ بانوزند ء نوکیں تخر بگ ء رہسرے ء گوں آژناگ بوتگ ات۔ آ
گوں ایمن ء تاہیریں چاڑے ء شادان ء پُرکننگ ات۔ آئی ء یک مزنیں واہشت
ء مرادے گوشدارگ بوتگ ات۔

آوتی لوگ ء دیم ء سدا بہاریں درچک ء چیراوشتا ء دیم ء گوں آزمان
ء کت۔ سارتیں گینے کش ات ء ء وتی ڈبیہ ء لوگ ء دپ ء انار ء گیر آرگ ء گشگ ء
لگ ات کہ منی حیال ء تو سہریں پُل جنگ ء پدا بر ء دانگ کننے۔ تئی دانگ سد
نادراہیانی علاج انت۔

چے راست انت؟

اگاں راست انت گڑا گوشدار کہ مرچی منی دل ء باگ ء اوں واہشتانی
انارے رُستگ ء پداچوتئی ء سہریں پُل جنت، بر ء دانگ کنت۔ بلنے باریں اے پے سد
نادراہیں چاگرد ء علاج بوت کنت یاناں۔

ہے دمان ء آئی ء راگمان بوت کہ آدرچکے ء چیر ء اوشتاگ ء حیالاں رُستگیں
انارے ء گوں تران ء انت۔ آئی ء دل چہزنگ ء ماسیتاں سرچکاراں۔ آئی ء لوٹ ات
کہ وتی دل ء پاباراں بہ درشانیت۔ بلنے آئی ء نزیک گور ء چشمیں ہم حیال ء ہمسروک
نیست ات کہ آئی ء درداں گوں ہم گر نچ بہ بیت۔

آئی ء اے گپ دل ء جہلانک ء مارا تگ ات کہ ماں زندگی ء انسان ء دل
 ء بازیں حُب ء واہگ است انت بلئے چا گرد آہانی سرجمی ء پہ رہسراں میلانک
 جنت۔ ہمک نیمگا بھورئی کنٹگ چیر گچ ایت۔ مئے چا گرد ء وچد ء گیشتر مارا زہنی پد
 منتگی ء کور چات ء چگل داتگ۔ مئے جنین آدم چہ ناواندگی ء بازیں جنینی نادر اہیانی
 آماج بنت ء چہ زندگی ء زند ء و شیں لذتاں ز بہر بنت۔ بلئے وتی نادر اہیانی بابت ء
 سرپدی نہ دار انت ء نیکہ گوں کسے ء گپ جت کن انت۔ مئے چا گرد ء راجمان ء جنسی
 تعلیم ء سرپدی سک باز اژدری انت۔ بلئے اگاں تو چشیں واہشت پد بہ کنئے
 بزاں کہ نہ بوت ئے۔

اے، اے وانندہ بہ بنت تہ وتی گنگیں زبان ء لہز بکشات کن انت۔ وتی
 بٹکی حقانی بابت ء سرپدی زرت کن انت۔

من اے رہ بند ء مٹینگ ء واست ء وتی بیتگ ء جنیناں سرپدی دیاں داں
 کہ آیک جنزے بندات بہ کن انت۔ منی دیماٹری ہرچ وڑیں مشکل ء جنجال بیانت
 بلئے من آہاں پچ نہ ماراں۔ من اے آشوب ء چست کناں۔

آئی ء اے ہم مارا تگ ات کہ جنین آدم ء ناواندگی راج ء سرگاری ء
 مستریں سبب انت۔ قرآن ء تہاواں چکانی وانینگ ء مستریں ڈبہ جنین ء سرا انت۔
 اگاں جنین ناوانندہ بہ بیت گڑا آپہ وتی چکانی شریں باندا ت ء چے فیصلہ کت کنت۔
 شاہ بانو ء زند ء مستریں واہشت ہمیش ات کہ آوتی چا گرد ء سڑا تگیں رہ بنداں
 نوکیں جامگے گورا بہ دنت۔ جنین چکاں پہ وانگ ء زانگ ء سکین بہ دنت ء آہانی زندگیاں
 گوں نوکیں آشوباں ہم گام بہ کنت۔ آنوکیں زال پیڑی ء راروشنائیں آپسر ء رہسراں
 گوں آژناگ بہ کنت۔

پرے کارے جہدے سوب مندی آئی ء رابا زمنت کنگی ء ہما گل تو انائی وتی باتن ء
 مچ کنگی اتنت کہ آچرا ہاں گوں جوانی ء کارگپت بہ کنت۔

زندے اے پراہ ء شامبتیں پڑے آئی ء راجے نایں ورنہ ء سگینیں ہمراہے ء
 گوں دو چار وارینت۔ آیک زانکار ء پھمندا گیں ورنہ ہے ات۔ یکیں وانگجاہ ء چہ شاہ
 بانو ء پدیانکے دیما ت۔ آہانی اے نزیکی یک مرا گشے ء بوتگ ات۔

یکرو چے شاہ بانو ء وتی دل ء درستیں زنگ ء کھمت آئی ء دیما درشان کت
 انت ء وتی دل ء بار سبک ترکت۔ جے ء کہ شاہ بانو ء گپ اش کتنت تہ سک حیران ء
 ہبکہ بوت کہ انگہ چشیں جا کہ است انت کہ اود ء جنین چک ء وانینگ عیب انت؟
 چونہا آئی ء گناہ ہم نہ ات پر چا کہ آیک انچیں راجمان ء ڈیہے ء نشنگ ات
 کہ اودا ہرچ کس وتی مستروت انت۔ درستان ء پٹکی آجوتی ء آسراتی است انت۔
 اود ء دیرنی، آجوتی، لیکہ سازی ء گپ گوشدارگی ردومشت ء دگہ بازیں چیز وتی
 چڈگ ء ٹلکاں سرانت۔ دومی نیمگاشاہ بانو ء راج ء راجی زندات کہ کس آئی ء بابت ء
 سر پد ء سئی نہ ات۔

اے بابت ء کہ شاہ بانو ء وتی چا گرد ء راجمان ء گھتری ء تراز کاری آرگ ء
 جہد ء واہشت درشان کت گڑا جے ء اوں گوں آئی ء ہمکو پگی، ہمراہ داری ء رہشونی ء
 سدکی دات کہ شاہ بانو ء گوں دل ء جہلانک ء وش اتک کت انت۔

جے ء ہمراہی ء ہم سنتی ء آئی ء بازیں گہبودی، ہیل کاری ء دگہ دیروتی دوستیں گل ء
 بڑہاں گوں نزیکی ء سیالی کت ء بازیں چیز در برت ء انگہ در برگ ء جہد کت۔ پر چا کہ
 آئی ء راوتی چا گرد ء تہاروتگ ء زیر آپ ء شنگیں ہما نیل مٹینگ اتنت کہ چراہاں بازیں
 گٹ گیری ء نفس بندی بوہگ ء ات۔ اے چو جہانی جنگ ء زرابنا کیں کارے ات۔

پرچا کہ آوتی چا گردے تب ۽ سر پدات۔ بلتے چوش کہ شاہ بانواں ہما چا گردے ول ۽ برات ۽ آئی ۽ درستی سکی ۽ اڑاند دیستگ ۽ مارا تگ انتنت، پممشکہ چومہنازی انجیر ۽ ات۔ آئی ۽ ارادگ چووتی چا گردے ہما بتل ۽ کہ ”سر بروت ۽ زبان مہ روت“ ۽ محکم انتنت۔

شاہ بانو کہ آروچی وتی میتگ ۽ چہ سر گرگ ۽ ات گڑا گوں میتگ ۽ حاک ۽ ہے
حاموشیں قول ۽ کتگ ات کہ یک روچے تی پیشانی ۽ وانگ ۽ زانگ ۽ استال ۽
شریناں۔

گوں ہے اوست ۽ آوتی یاگی تبیں پگر ۽ حیالاں باتن ۽ رودینان، سج ۽
زاگ کنان ات کہ یکروچے آئی ۽ راجنگ ۽ پڑ ۽ مان دینگی ات۔ آروچ پہ روج نوک
۽ پتاکیں مٹانکی ۽ زہنی ردوماں گوں ہم سنگ ۽ سر بار بوہان ۽ نوک نوکیں تجربگ ۽
سکیناں گوں دچار کپان ات۔ چوشکہ انٹرنیت، ٹیکنیکل ایجوکیشن، سیکسوتل ایجوکیشن،
جینڈر بیلنس، سوشل سائنسز، نیچرل سائنسز، چا گردے راجمانی گہبودی ۽ راہ ۽ راہ بند،
نفسیات، فلسفہ ۽ دگہ بازیں۔۔۔۔۔

آے چا گردے راجمان ۽ گوں انچو ہوار کپتگ ات کہ اگاں برے برے آئی ۽
بلوچی گد گورامہ کتیں گڑا کس ۽ نزاننگ ات کہ آبلوچے۔

گپ سد ۽ بُن یک بزاں نوں شاہ بانو پہک ۽ پہک بدل بوتگ ات،
دلیر ۽ نہ ترس جوڑ بوتگ ات ۽ ہمک گپ ۽ پہوت عیب ۽ میاں سر پد بوہگ ۽ نہ ات۔
چووتی راجمان ۽ آدگہ کاڑاں ترس ۽ آماچ نہ ات، بلکن ہمک گپ ۽ گوں نہ ترسی ۽
جت۔ آئی ۽ وتی ہمک بُنکی حق ۽ لوٹ ۽ گزر چو آدگہ جنکاں ”بلوچی چک“ ۽ نام ۽ دل ۽
قبر کنگ ۽ بدل ۽ گوں مزن جگرمی ۽ درشان کت انت، ۽ آئی ۽ راے گپ سک بد
اتک کہ تو ”بلوچی چکے ۽“ باسد وتی انان ۽ بار۔ بلتے آئی ۽ ہیچ پرواہ نہ داشنگ ۽
پرے گپ ۽ وتی ارمان ۽ واہستان ۽ پاہو ۽ گٹ ۽ دیک ۽ جاڑی نہ بوتگ۔ آئی ۽

اے گپء جند چہ بُن ازل رد کتگ۔

آئی ء ہمے گشتگ کہ چے! اگاں من بلوچی چکے آں گڑا منی سینگ ء دل مان

نیست انت، منا ارمان ء واہشت نیست انت، مناق ء واک نیست انت؟

راست من بلوچی چکے آں پمشکہ منی ہمک واہشت گنگیر کنگ بہ بنت۔ من بلوچی

چکے آں پمشکہ منارا زندگیں مرد گے جوڑ کنگ بہ بیت۔ من بلوچی چکے آں پمشکہ منارا

سادگٹ ء دہیک بہ بیت۔۔۔ من بلوچی چکے آں۔۔۔ بس! منی گناہ ہمیش انت۔

آئی ء اے ہم لوٹ ات کہ آوتی باندا ت ء زند ء وت گچین بہ کنت۔ پر چا کہ

زندگی ہمایگ انت ء ہمائی ء گوازیگی انت۔

زندگی ء اولاک برے پہ گشاد ء برے کرار کرار ء دیماروان ء جزان ات۔

آئی ء وتی حیالانی تب ء چراگاں گوں روژنائیں ماڈی یے بستگ ات ء گوں جے ء

زندگی کنگ ء شنور ء سوڑگ کتگ ات۔ بلنے اے بابت ء آئی ء گوں جے ء چچ وڈیں

درشان ء پدرانشت نہ کتگ ات کہ زندگی ء اے کشک ء آئی ء گت ء گمان ء چے

سرسوائی یک اناگت ء انچیں تابے وارت کہ آئی ء واہشتانی بستگ ء پُرُمائیں ماڈی

نُکت نُکت بوت۔ پر چا کہ گل بیگ ء آئی ء مات ء گوں ہمے گشتگ ات کہ آوتی

برات ء رامرگ ء ساعت ء داتگیں زبان ء چہ بچ ات نہ کنت۔ آئی ء من ء چورہ ء را

رودینتگ، وانینتگ ء اے قابل جوڑ کتگ کہ مرچی من اے جاہ ء سر بوتگاں ء نون

چکاس ء وہداتگ گڑا منی سرا اوں المی انت کہ آئی ء بچک ء وتی بہ کناں۔ بلے کہ وار ء

نیزگار انت درزی گری کنت۔ کار و عیب نہ انت۔ ادا کہ کنیت شربیت۔ چار

جماعت وبتگ ء۔ کے سر ء سوچ ء کناں، منی ہمراہ داری ء کت کنت۔

شاہ بانو ء مات ء کہ گوں آئی ء اے گپ جت انت گشنے آئی ء را گیدہ ء

آہراں مان پتات ء آتک ء نک بوت۔ نون آئی ء دیمادوراه اتنت۔ یکے ایش کہ

وتی سلاہاں چگل بہ دنت ء دستاں برز بہ کنت۔ وتی پت ء داتگیں زبان ء خیال ء پاس
 داری ء بہ کنت۔ وتی واہشتاں پاہو ء بہ درنجیت۔ بلے شاہ بانو ء داہیں یک زہنی ردوم
 زرتگیں جنکے چوپہ ارزانی ء چے پیم وتی سلاہاں چگل دات کنت۔

دومی ہے کہ آوتی پت ء داتگیں زبان ء پاس داری ء مہ کنت ء اے شرد ء مان بہ دنت
 نوبت اد ء اتلگ ء سر بوتگ ات کہ ”من نہ گپت دُزء، دُزء منا گپت“۔

آوتی نوکیں زند ء، وتی راجمان ء پونس اتگیں ریتانی مٹینگ ء آشوب ء
 آرگ ء پگر ء جہد ء انچودز گٹ ء چہ وتی گوست ء انچو بے سما بوتگ ات کہ کسانی ء نام
 گپت، چٹ چرائی ء دل ء چہ در اتلگ ات۔ آئی ء اے ہم گمان ء نہ ات کہ اے راجمان
 ء نشنگ ء دنیا دیستگیں پت گوں آئی ء چوش کت کنت۔ آئی ء ہے جیڑ اتگ ات کہ
 اے دنیا ء گوں ہم گر نہیں پت آئی ء راہ ء اڑاند نہ بیت۔

”چوش بوت کنت کدی؟ من گوں درزی یے ء چے پیم زند گوازینت
 کناں“ آئی ء مات ء راسر پد کنگ ء جہد ء گشت۔

”من یک دیروئیں راجمانے ء گوں بندو کاں ء ایک ٹیلر ماسٹرے۔ آپ
 ء روگن ہجبر یکے دومی ء تہا جذب بوت نہ کنت۔ مئے ہوری ء زندگی چے پیما بوت
 کنت۔ مئے زہنانی ہم سنگی چے پیما بوت کن انت۔ مایکے دومی ء راچے پیما سر پد
 بوت کن ایں۔ پت ء راالم وتی زبان ورگی انت۔ آپ وتی زبان ء موگ ء منی زندگی ء
 پر چا بر باد کنگ لوٹیت۔ آئی ء راالم چہ منا جست گرگ لوٹیت“۔

آئی ء دیم گشتے لوار ء حُشک کتگ ات ء بزگی چہ آئی ء ہمک بند ء بوگ ء
 گندگ بوہگات۔

”بلوچ ء پتاں زانا کدی وتی جنک جست کتگ انت کہ باری تئی بہ بیت۔
 منی پت ء کہ من ء گوں تئی پت ء بند یک کتگ گڑا زانا من ء جست ء کتگ۔ من

نزانتگ کہ تئی پت گتے اگاں ہتے، سیاہے کہ اسپیتے“ مات ء آئی ء را سر پد کنگ ء
جہد کت۔

”بلتے آدگہ زمانگے بوتگ ء اے دگہ دود ء دنیاے، من اے گپ ء ہجبر نہ
مناں کہ منی ارمان زند ء زہاری کبر کنگ بہ بنت“ آئی ء وتی سر جمیں بالاد ء زکت یکجاہ
کت انت ء مات ء را پہر کا جواب دات۔

”تئی ہمنچو مجال کہ پت ء گپ ء رد بہ کنتے۔ شمارا پہ ہے روچاں وانینگ
بوتگ کہ وتی مسترینانی گیاں مہ زور ات، آہاں ہچ بے مہ کن ات؟ ترا پہ ڈاکٹری ء
وانگ ء راہ دات، توشت تے کمپوٹرون ت۔ نوں اے گپ ء بے حال مہ کن کہ تو بلوچی
چکے تے“ مات ء را اوں وتی زہرانی درشان کنگ ء موہ رس ات کہ آئی ء مات ء
واہشت سر جم نہ کتگ ات انت۔

”افو، اماں! منا ہے گپ ء مہ گش کہ تو بلوچی چکے تے۔ ہو! من بلوچی چکے
آں بیات مناساد ء گٹ ء بدیے ات، ہمانیم گاشمے دل گشیت مناکشان ء بران کن
ات۔ ہے گپ ء بازیں دلانی ارمان گنگیر کتگ انت مرچی ہے ہڈ منی گٹ ء گٹ
اتگ“ آئی ء وتی دوئیں دست سر ء کتگ ء نشنگ ات ء چم تے آپلو آپلو اتنت۔

”تو اوں اے گپ ء ہجبر بے حال مہ کن اے چا گرد ء کہ مانشتگ ایں۔
اے تئی پت ء پیر کی نہ انت۔ باندا مارا پدا وتی ملک ء وا تر روگی انت“ مات ء آئی ء را
درآمدیں چا گرد ء درآمدی ء مارشت دنیگ ء بے سوہیں جہدے کت ء وتی شتر تگیں
گشان پدا سر ء کت۔

”من اچ وتی چا گرد ء بے سمانہ اوں بلکن منا وتی چا گرد ء گم چوکیتو کیں مات ء
پرانت کہ مدام شپ پاس انت۔ انچو کہ ماتے پہ وتی نادراہ جانیں چک ء گمیگ بہ
بیت۔ من لوٹاں وتی چا گرد ء را جمان ء دوداں بدل بہ کنناں۔ وتی بزگ ء بے دزرسیں

دزگہاراں زندہ چرے گچھل ۽ چہ در بہ کشیناں، من لوٹاں یک نوکیں چہنجر۔ بے بیاراں، دنیا بدل بوتگ، دنیا ۽ دود بدل بوتگ انت، دنیا ۽ لوٹ ۽ گزر، ضرورت بدل بوتگ انت، دود بدل بوہوکیں چیز انت، دود چو اوشتوکیں آپ ۽ انت کہ داں دیراں تلاو گے ۽ بہ بنت گڑاشونز بند انت، تو ستر ۽ تنگ بہ بے بلے وارت اش نہ کئے۔ ہرچ کس ۽ راوتی ذاتی رائے ۽ فیصلہ ۽ حق است انت۔ ہر کسی وتی ذاتی زندگی یے است انت، مات ۽ پت زندہ ۽ آسری ہمراہ نہ بنت۔ وہد یکہ کسے زندہ ۽ آسری ہمراہ نہ بیت گڈاوتی فیصلہ ۽ واہشت ۽ دومی ۽ سراپر چامشیت ۽ پدا آئی ۽ دریا ۽ گب ۽ بلہ دنت کہ بہ مر۔۔۔

دنیا ۽ اے ساعت، ساعت ۽ بدل بووکیں اولاک ۽ دیما مانگہ وتی ذاتی جیڑہاں گوں مان گیشتگ ایں۔ مانگہ ذات ۽ تہا قید ایں۔ مانگہ وتی چکان ۽ زندگی ۽ وتی واہش ۽ سور ۽ حق ۽ دیگ ۽ نہ ایں۔ من ۽ لانک ماں جنگ کہ دگرانی زندگی ۽ آہانی جاوراں بدل بہ کناں بلے شما کہ من ۽ وت ہے کورچات ۽ چکل دیگ ۽ ات۔ گڑا من وتا بہ کشین آں یا کہ آہاں“ آئی ۽ مات ۽ گپ سرگوز کنان کت انت۔

”پیش ۽ زمانگ ۽ چکاں چشیں للک پر نہ بوتگ، ابا! کہ مرے زمانگ ۽ چک انت۔ دپ ۽ زبان کن انت، نون قیامت نہ انت گڑا چے انت۔ نون پہ راستی قیامت انت کہ بلوچ ۽ جنین چکانی زبان ۽ بوگ رودیتگ۔ شر و ہمیش ات کہ من آروچی تئی وانینگ ۽ پلہ مرزی مہ کتیں، مرچی منی شو میں گوشاں اے گپ نہ اش کتگ انت ۽ چماں اے نوبت نہ دیتگ انت۔ من اصل ۽ شومی ۽ جنگ ات کہ کسے منا داکتر ۽ مات ۽ تو اربہ کنت۔ بلے تکلے کہ کپیت حا کاں پدا چنگ ۽ دپ ۽ کنگ نہ بیت“ آئی ۽ مات کہ جنک ۽ گپانی دیما بند بوت نرنڈان ۽ وتی بان ۽ شت۔

”اماں! تو پدا منا بلوچ جنین چکی ۽ پاہو ۽ گٹ ۽ لوپ کنگائے؟ منی گناہ

ہمیش انت کہ من بلوچی چکے آں کہ گپ گپ ء منارا ہے شگان جنگ بوہگ ء
انت؟ پت بلے منارا چودا شنگیں پس ء ساد ء گٹ ء دنت ء وتی درزی نیں برازتک ء
بخاہ ء بندیت ء من پہ لوٹکے اسپست ء اوست ء بہ پلینگ آں۔

مات ء بنداتی نرنڈگ کہ آئی ء گوشاں کپتنگ اتنت۔ ہمیشانی پسوئے
دات ء پدازانت ء کہ آئی ء چے گشتنگ۔

”تئی پت ء گوں وتی برات ء لبر ء زبان کتنگ۔ تو اوں زان ءے کہ چہ
کسانی ء واجہ ء تراپہ ناصر ء بندی کتنگ۔ نوں تو من ءے شریانہ من ءے۔ تئی پت چہ
وتی زبان ء پدانہ کنزایت“ مات ء کہ بان ء کرارنیا تک ء پدا ڈن ء درآہان ء آئی ء
بنداتی گپانی پسوئے دات۔

آئی ء اولی رندات کہ شوقیں چم ءے چہ مرورداں آژناگ بوتنگ اتنت۔
”اسلام ء منوگر بلئے چہ اسلام ء رہبنداں ناسر پد، ناسر پدیا کہ پاد ء پر
دنیگ؟ رہبنداں لگتتمال کنگ؟

اسلام ء اوں اے گپ ء گنجاش است انت، گنجاش ناں بلکن فرمان ءے
گشت کنتے، کہ وتی جنک ء رزاء ابید آئی ء سورمہ دے۔ بلئے کج انت مرچی شمنے
مسلمانی؟ شما اسلام ء سرگوز کنگ ء ات۔ اسلام ایوک ء پنچ وہد ء نماز نہ انت ء اے
بلوچ ء اوں روایت نہ بوتنگ، نزانان چہ کجامنے گردن ء لوپ بوتنگ۔ اے دود بلوچ ء
جاہلی ء دود انت“ آئی ء وتی مات ء را اسلام ء سرشون ء سر پد کنگ ء جہد کت۔

”گڈا اے گیاں وتی پت ء بگش۔ من تئی مستر نیاں، من وت یک بے
وسے آں“ مات ء پسودات نہ کت پممشکہ پت ء سرایلہ ءے دات۔

”تو چیا بے وس ءے، ہمے گپ ء ماراداں اے قد ء آورتنگ ء سرکتنگ کہ

جنین بے وس انت۔ من گشاں جنین ہجر بے وس نہ انت۔ بس! جنین ء را جنین ء نام ء
 زہنی گلام جوڑ کتگ۔ جنین چہ مردین ء گیشتر زور جت کنت۔ تو بچار جنین سچہیں روچ ء
 تچیت، کار کنت بلتے چودم نہ بارت چوش کہ مردین انت۔ کمو کار کنت اُف، اُف ء
 پر انت۔ آئی ء را چشیں ساعتانی گوں مزن جگری ء دیم پہ دیگی کنگی انت، دنیا ء
 تہذیب ء بندات چہ جنین ء بوتگ۔ پدر سری نظام ء چہ پیسر مادر سری نظام بوتگ،
 بزاں بندات ء ماں دنیا ء مردینانی اناں بلکن جنینانی حکمرانی بوتگ، ہے گپ ء
 کہ ”جنین نزور انت“ آہان ء نفسیاتی غلام ء نزور جوڑ کتگ ء چراہانی دست ء چہ حکمرانی
 پچ گپتگ

”تئی پت منی گپ ء نہ زوریت، آوتی دلنیگاں کنت۔ بلتے منی ذربندی گوں
 تو ہمیش انت کہ وتی پت ء نام ء پولنگ مہ کن۔ تو یک وانندگ ء سر پدیں جنکے ء۔
 جہان ء نیک ء بد ء چہ من شتر تر سر پدے۔ وتی پت ء عزت ء خیال ء بدار۔ آتئی پت
 انت، آئی ء دیما ترا پچ بستار نیست۔ آترا بہا کت کنت، حشکیں دستاں بکشات کنت،
 اے منی سر انت کہ ڈن ء انت۔ وتی زد ء یلہ دے“ مات ء گوں گریوگی چماں سر ڈن ء
 کنان ء گشت۔

”جاہلیت ء زمانگ ء عرباں وتی جنک زند ء زہاری کل کتگ انت، دگہ پہ
 بکشا ہگ ء چے پشت کپتگ۔ جاہلیں عرباں دیروئی کت۔ ما پشت ء کپت ایریں۔
 شمنے گؤرا جنک ء زند ء زہاری کل کنگ پشت کپتگ ء بس! من گشاں پت ء بکش۔
 بلے اے دود ء اوں سر جم کنت“ آئی ء مات ء ارسانی پرواہ نہ داران ء گپ دیما
 بران کت۔

”منی مردمانی نزوری ہمیش انت کہ گٹ باں گڈا آچک ء را انچ انچیں
 واستہ، ء گوں انچ انچیں گیاں بے وس کن انت چریشاں آہانی بزدلی پدر بیت۔ وتی

گپ ءِ واہشت ءِ منارینگ ءِ حاتر ادومی ءِ زندگی ءِ کورم ءِ چگل دینت، چشیں دود کہ
 زد ءِ انا ءِ رکینگ ءِ پشت ءِ دگہ یکے ءِ زندگی ءِ تباہ بہ کنت، من آس دیاں چشیں دوداں
 “آدل ءِ سوک ءِ کہتاں در شانگ ءِ ات ءِ آئی ءِ مات گوں وتا دلگوش بوتگ ات چه
 بیزاری ءِ پادا تلگ ءِ دگہ نیمگے ءِ شنگ ات۔

جد ءِ پدشاہ بانواں پادا تک ءِ دیم پہ وتی بان ءِ شت۔ پلنگ ءِ سرادیم پہ چیر
 وپت، وتی مکملیں دیم حریریں سرجاہ ءِ سیرا یرکت ءِ گریوگ ءِ لگ ات۔ آئی ءِ داں
 دیراں گریت ءِ وتی دل ءِ بوجا سبک کت۔

شپ ءِ شاہ بانو ءِ مات ءِ گوں آئی ءِ پت ءِ دراہیں گپ جت انت، کہ شاہ
 بانو ءِ چوش ءِ چوگشتگ۔ گل بیگ آئی ءِ سیرا چوچگر دی اشکر ءِ برانز گپت۔

”بیابہ ورے ناں! درست تئی کار انت۔ چک ءِ بل کہ وانیت ءِ داکترے
 بیت“ آئی ءِ وتی لوگ بانک ءِ گیگانی گپت انت ءِ پدا گپ ءِ دیمبران ءِ گشت ءے۔

”اگاں شاہ بانو راہ ءِ نیا تک گڈا شمئے ہر دو بینانی حیر نہ انت۔ مہلہ وتی
 بڈکاں بہ بیچ ات۔ مناے راجمان ءِ آراجمان ءِ یک مزنیں نام ءِ شمر پے است انت

اد ءِ پاکستانی کمیونٹی ءِ اول منی شمریں پجارے است انت ءِ من آدگراں کلاگ بنداں ءِ
 گشاں کہ شمئے چک شمار نہ مرینت، بلئے مئے چک چه مئے جبراں نا جبر نہ بنت۔ اگاں
 چشیں دیم سیاہی یے بوت گڈا بید ءِ وت کشی ءِ پمن دگہ بیچ راہ پشت نہ کپیت۔“

شپ حداء ءِ روچ کت ءِ سہب ءِ گل بیگ ءِ شاہ بانو توار کت ءِ وتی کش ءِ
 نادینت ءِ گوں مہر ءِ نرمی آئی ءِ راسر پدکنگ ءِ جہد کت۔ بلئے شاہ بانوات کہ وتی گپ ءِ
 سرا وشتوک ءِ ٹکائے ءِ پشت ءِ کنزگی نہ ات۔

”اگاں شاہ بانو ءِ منی گپ نہ من ات۔ اے سانگ بندی پر وشت گڈا تو
 اول وتی تیاری ءِ بہ کن“ آئی ءِ شاہ بانو ءِ مات ءِ راسے نیں گڈگانی بیہار دات۔

نوں شاہ بانو ء دیما آئی ء مات ء زندگی ات۔ آئی ء سک باز جیڑا ات، ہما حد ء
 جیڑا ات کہ آئی ء رارنج ء گنوک بوہگ ء سما کپان بوت۔ گدسرا آئی ء پہ ہزار نہ واہگی وتی
 مات ء زندگی ء دیما واہشتانی سلاہ چگل دات انت۔ بلئے وتی ارادگ ء انگہ مہکم ات کہ
 آئی ء گوں وتی بیٹگ ء حاک ء زبان کتگ ات کہ یک روچے آاے راجمان ء
 پونستگیں سوچ ء بدل کنت ء نوں آرام ء دل نندایت۔ بلئے داں اے ساعت ء کہ آوتی
 اندر ء پرشت ء پرش ء آماج ات ء وتارا پرے جہد ء سرجم ء برجم سر پد بوہگانہ ات۔
 پمشکہ گوں پت ء ہے شتور ء کت کہ داں کہ آوت نہ لوٹیت کس آئی ء پہ ملک ء
 روگ ء زور ء سرمہ کنت۔ پت ء آئی ء اے جبرمن ات۔

”ناں، ناں! من وت ترا ملک ء راہ نہ دیاں پرچا کہ اود ء جاوشرنہ انت“ پت
 ء شکرے گپت کہ آوتی مکسد ء سوین بوتگ۔ گپ اصل ء درزی ء زورگ ء نہ ات۔ آئی
 ء پت ء زمینانی لالچ ات ء کہ یک انچیں جاگہے ء اتنت کہ باندا ت ء یک شریں کار ء
 بارے ء حاترا کار مرز بوت کن انت۔ آاد ء وتی باپاری زہن ء کار بندگ ء ات کہ زامات ء
 دست ء کنان ء زمینانی نیم ء جنک ء نام ء کنا تیناں۔ چونابا اے زمین گوں آہاں کنگ نہ
 بنت۔ برات ء بچک و ہے یکین انت ء جنکاں چشیں بئے نیست انت۔

شاہ بانو ء گوں پت ء گپ جت ء پدا وتی بان ء شت ء ہما سر جاہ ء سر، پدا ہما
 ارسانی مرورد۔ بلئے اے بری شاہ بانو پرے واست ء گریوگ ء نہ ات کہ آئی ء واہگ
 ء ارمان گٹگیر کنگ بوتگ انت۔ آئی ء وتی ریتانی دیما پرش وارنگ۔ آپروتی جنین
 زہگی ء گریوگ ء ات کہ آپرچا جنین زہگے بوت کہ راجمان وتی ریتانی زندگ دارگ ء
 آئی ء راستگر جوڑ کنت۔

آ اگر یوگ ء ات کہ گیدی ء مستریں کارست جنین انت بلئے ابرم ء قدرت ء
 آئی ء رامردین ء دیما پرچا زور ء کمتر کتگ۔

آگر یوگ ءات کہ جنین پر چانرم انت ءدمان ءلیپ ایت۔

ابر م ء اے رہ بند ء جنین آدم پر چا بے دسر س انت۔ ملک ء راج وتی حق ء
آجوئی ء حاتر جنگ کن انت، بلئے جنین پر چا گول مردین ء جنگ نہ کنت۔
ابر م ء شاہیم ء سرے پر چا جہل انت؟

آئی ء گول انچیں لیکہ ء حیا لاں داں دیراں دل ء سیر ء گریت ء پدا پادا تک ء
دیم پہ جے ء شت۔ گول آئی ء دُ چار کپت۔ بلئے گول آئی ء وتی چم ءے چار کت نہ کت
انت۔ پر چا کہ چہ بازیں گریوگ ء آئی ء چم سہر ء گز اتگ انتت۔ آئی ء چو پل ء
سر پتگیں بالاد سر جمی ء پُژ مُردگ ات۔ آئی ء نازرک ء پُر نمائیں دروشم اچ وتی بالاد ء
سستگ ات۔ آئی ء اے جنگ ء پروش وارنگ ات۔ جے ء آئی ء اے نلگیگی ہما
دمان ء مارا ت۔ جے ناں بلکن ہر کس بوتیں آئی ء راز انتگ ات ءے۔ پر چا کہ مدام
پُر کندگ ء وش لسانیں شاہ بانو کہ چونگیگ ء حاموش بہ بیت گز آکئے انت کہ مہ
زان ت ءے۔ اے وچونا ہا الی میں گپے کہ کجام مردم ء تب اشارنگ یے نہ وش بہ بیت تہ
ہما دمان ء پچہ آرگ بیت۔ شاہ بانو ووتی جاہ ء۔

”مرچی ترا چون انت کہ سر ء چست کنگ ء نئے؟“ جے اوں ہما دمان ء
پچہ آورنگ ات پمشکہ جست ءے کت۔

”من پشل آں؟“ شاہ بانو ء سر چست نہ کنان ء گشت۔

”توزانا کجام گندگیں کار کتگ کہ پشل نے؟“ جے ء گول حیرا نیں چماں

آئی ء نیمگ ء چاران ء جست کت۔

”من اے جنگ ء پادا یر کنگ ء دمان ء گول پروش وارت“ آئی ء وتی چپیں پنجگ ء
پُشتی نیمگ، وتی نازرک ء سہر ترا تگیں پونز ء لتاران ء گشت۔

”گپ ء جند چے انت زانا“ جے ء وتی پیشانی ء کر چکان ء گیش کنان ء گول

پگھری نگاہاں جست کت۔

”من وتی جندء تہاچے پُرشنگاں“ آئی ء پہ کلھے گوں وتی شرکنیں نگاہاں
جے ء راجارات ء پدا نگاہ زمین ء دور دات انت۔

”تومان گیش اتگ ء ناامیت این گپ جنگائے، منی سر پر بوہگ ء نہ انت“
”وہدے زند کہ مان گیش ایت، گڈا گپ اوں مان گیش انت“
”بلئے زانا گپ ء جند چے انت“ آئی ء ”چے“ ء سر ازوردیان ء پدا جست کت،
”زندگی چہ منی دست ء چو شتر انکیں ماہی ء در لگشت“

”چوں باریں؟“ آئی ء وتی دست حیرانی ء نشان جوڑ کنان ء جست کت۔
گڑا آئی ء وتی سر جمیں کتاب جے ء دیما پچ کنان کت۔ جے یکبرے
سک گم زدگ بوت بلئے دیما شتگیں راجمان ء جہہ مندے ات۔ گوں عقل ء کارگران ء
ہمے حیڑات ء کہ انوں گمزدگی ء وہد نہ انت بلکن اے پر شتگیں بالادنز آرگی انت۔ آئی
ء شاہ بانو ء راہمنچو دل بڈی ء تسلی دات کہ انگہ زندگی ء آئی ء راکس ء ایشانی چارکے ء
کساس ء ہم نہ داتگ ات۔

جے ء آئی ء راگوں آئی ء ارادگاں ہمگر نچ ء نہ سدگ ء سکین دات ء گشت کہ
مرچی تومنی نگاہاں چہ فرانس ء ٹاور ء مستر ء برز ترے، مرچی تومنی نگاہاں چہ جرمنی ء رائن
دریاء گیش زیبا ء دلکش ترے۔

مرچی تئی بستار چد ء برز تر انت۔ تو اے گپ ء ہجبر دل ء مہ کن کہ تو پروش
وارتگ۔ من گشاں تو باج برتگ۔ پرچا کہ ہرچ وہدء قربانی دیوکانی نام نمیران بنت،
قربان کنوکانی اناں۔ منی نژء تو یک چید گے۔ من ہرچ جاہ تئی درور ء دات
کناں۔ تئی ارمان بلے سر سند بوتگ انت بلئے تئی زندگ بوہگ پہ آدگراں سک الہی
انت۔ لہتیں انچیں انسان ودی بنت کہ آپہ وت اناں بلکن پہ دگراں زندگی کننت۔ تو اوں

چہ ہا ہا یلے ات۔ تو زندگ بے تئی جنز دیما روت۔ تو انگہ پوت چشیں ہم لیکہ ہم
 پگرے جوڑکت نہ کتگ کہ تو گشے منی ناسر جمیں جہدء دیما بہ بارت۔ من گشاں تو برو
 وتی کمیوٹیء، وتی مردمانی توکء، وتی سماء آگائیء کارء بندات بہ کن۔ یک کسانیں
 گلے جوڑ بہ کن۔ اگاں پتگے یک سر پدی دیوانے جم بدارے، اے مز نیں گے۔

بازیں گپء ترانء پد آئیء گوں گریتگیں چماں جے موکل کت۔ جے
 یکبرے پدا آدلبڑیء سکین داتء شاہ بانو ء بس وتی سر سُرینت۔

شاہ بانو گوں ہے گمء پگراں لوگء اتکء سجنیں شپ جیڑات ء کہ آچے
 بہ کنت۔ آئیء راہمک ساعت جےء گپ دیما آہگء اتنت۔ گڑا آئیء وتارا ہے
 جیڑہء جنجالانی دیماوشنگء آمادہ کت۔ آئیء وتی پرشنگیں اوستء ارمانانی چنڈک
 چستء ساپ کت انت۔ آہانی پدا جوڑینگء جہدکت۔ آئیء پدگراں زندگ بوہگ
 ء عہدکت۔ آئیء یکبرے پدا وتی راجمانء رابدل کنگء مہکمیں ارادگ کت۔

اے گپء راباز دیر نہ گوست کہ آئیء پتء وتی گپء راگپ کت۔
 گوں ہزار بڑن ء نہ واہگی جہانء رنگء جلوہ بانی بکچہء راسوری سہریں پوشاک گورء
 دیگ بوت۔ بلے آئیء بینگیں بالادگشے چو حشکیں چانگء ات کہ بینگ یکےء
 کشتگء وارنگ اتنت۔ نوں حشکیں چانگ پشت کپتگ ات۔ سورء چہ پدنا صرء وتی
 دلء کت انت۔ آئیء زورء سرکت کہ آے کافرانی ڈیہہء یلہ بہ دنتء گوں من
 ڈیہہء واتر بہ کنت۔

شاہ بانو ء گشت من ڈیہہء واتر کناں بلے تئی گشگء پدء اناں، بلکن وتی دل
 ء مطابقء۔ ہرچ و ہدء منی دل جہہ بہ جنت من واتریء چنء لانچء کناں۔ گوں ہے
 گپاں نا صرء مردینیء بلوچی زہرگء جہہ جت کہ اے سکیں نافرمانیں جنینے کہ مناہج
 بے نہ کنت۔ مرد جنینء دومی حد انت۔ جنینء باند انت کہ مردء دیما وتی سرء جہل بہ

کنت۔ بلئے اے منی دیمالک کشی کنگ ء انت۔

ہے روگ ء نہ روگ ء سہراہم روچ آہانی ”کٹو، کٹو“ ء جیڑہ بنا بوت انت۔

ہمک شپ مرء داوا۔ آہانی اے ناسلنگانی پہ بے سمائی شول کشان بوت۔

چریشی ء ابید شاہ بانو ء ہمک شپ فیس بُک ء واٹس ایپ ء وتی دوست ء

دزگہاراں گوں گپ ء حال کت۔ گوں بلوچی لبزانک ء اوں بازیں ہُب ء واہگ

ء است ات۔ بلئے ناصر چرائی ء اے کار ء کرداں سک نہ وش ء نگیگ ات۔ آئی ء

شاہ بانو ء را بازی ء گشت۔ بلئے شاہ بانو ء آئی ء راہچ مان نیا ورت۔ کجا شاہ بانو ء

روژناہ پگری ء ردومی لیکہ، کجا درزی ء مُجاں کپتگیں حیال ء کینچی۔ آہاں داں دو سے

سال ء وتی ہے اڑل داتگیں بندگران کت۔ شاہ بانو ء وتی مات ء زندگی ء حاترا اے

کچل ایر برتگ اتنت۔

چو ہمک شپی کسہاں دوشی اوں ورگ ء پدہما جگا ء کوکار، ہمانا سلنگانی۔ بلئے

اے شپ ء جیڑہ چد ء گیشتر زہرناک اتنت۔ چد ء گیشتر سوچاک ء تورناک اتنت۔

”مرے زندگ بے ترا من ملک ء براں، نوں ترا من ادء نندگ ء ننیلاں۔ تو مے

بلوچی ء اسلام، ہر دوکانی ناماں پولنگ کنگائے۔ تو دیر انت کہ چہ اسلامی رہنداں در

کپتگ ئے۔ تئی دو امرگ انت“۔

”ہوش ء بود بواے تئی ملک نہ انت کہ ہرچی تئی دل بہ گشیت تو ہما وڑکت

کنئے۔ ادء قانون ء راہبندا است انت“

”جبر: گاں قانون نہ داریت، اے قانون منی دیما تاک جن انت۔ اصل ء

تئی کُشگ رواہ انت کہ تو چہ مذہب ء دین ء گسر کپتگ ئے، تئی کُشگ پسن جہاد

انت۔ جنت ء دروازگ ء راہ انت۔ تو جنینے، ئے، بلئے کئے لُح اول ترا نیست انت؟

تو انگہ گشئے من بلوچی چکے آں۔ نک تئی بلوچ چُکی ء۔ بلوچی چُک انجو بنت۔ برو

روتا کا وتی نام ء بدئے کہ بزاں من زانتکارے آں۔ کجام بلوچ جنین ء نام روتا کانی
 تہا انت۔ من تئی درستیں کار ء کرداں سر پداں۔ بیتگ ء درائیں مہلوکان ء کا گد نبشتہ
 کتگ ء مست کتگ انت کہ وتی جنین چکاں اسکول ء راہ بدئے ات۔ دینی
 مدرسہاں راہ مدئے ات۔ ہمودابلے انگریزی واننت ء چوتئی ء گسر ء برگشتہ بنت۔ ترا
 اے کا پروتی دین ء شنگ کنائینگ ء حاتراز ردینگ ء انت۔“

”تو مزنیں دین ء اسلام زانتے، چار روچ ء ملاہانی لٹک گپتگ ء تبلیغ ء
 شنگ ئے بزاں منان ء بس؟ اے تبلیغ ء شمنے زہنانی سرا Religious
 extremism ء گندمان کتگ انت ء پدا بلاہیں کبلے شمنے زہنانی دروازگ ء کڑی ء
 جنگ اش۔ اسلامی رہبندانی سوچ ء تو من ء مدئے۔۔۔ تو نون زان ئے اسلام چے
 ات، انسان ء انسانی درد ء مارشت چے انت؟ لیکہ چے ء گشت۔ گوں وتی دراجیں
 سنٹ ء اتلگ ئے من ء بد ء بل گشگائے؟ تو چے بلاہے ئے کہ منی گردن ء لوپ
 بوت ئے“؟ سیکولر ء لبرل ازم ء منوکیں شاہ بانو ء آئی ء را یک پہ یک ء پسو گردینان
 کت انت۔

”بس!!! چپ۔ تو جنینے ئے۔ وتی جنینی حد ء سیمسراں چے سرمہ گوز کہ اے
 پتومرگے بوت کن انت“ آئی ء وتی چم شاہ بانو ء سرادرگڈ بنت انت۔
 ”من جنینے نیاں۔۔ جنین تو ئے“ آئی ء گج ء کپیں ناصر گیشتر ٹوک دات۔
 ”تئی زبان بُرگی انت“ آچو جنوکیں گوک ء سہتر اتگ ات۔
 ”ترا چشیں مجال کہ منی نیمگ ء بیائے۔ تو گیشیں کنگائے“ شاہ بانو ہم چرائی
 ء چہ وتارا کمتر نہ لیکگ ء ات۔

”گیشیں تو کنگائے، نون بس انت، باز بوتگ۔ چات ء ہندے ء جن انت

ہندء چہ آدیم آپ درکیت “ آئی ء دستان ء لرزینان ء دناناں نجینان ء گشت۔ ہے
ساعت ء چہ دپ ء گج ء تگے اوں در آ ہگ ء اتنت۔

”چات ء تو جنگاے۔ حدء چہ آدیم تو روگاے۔۔۔! تو وتی بستار ء شموشگا
ے۔ دگہ تئی وڑیں من وتی لوگ ء کاردار نہ کتگ اتاں۔ بلے تئی نا کو ء شری ء مرچی
اے ڈول ء بد منی چک ء کپتگ۔ تو اگاں منی بستراں اتگ ء گڈاوتی نا کو ء بہ
گلاہ۔۔۔“

”بد ذات گوں جنینی ء تراہچ شرم ء حیا نیست۔ تو نزائے منی دپ ء چے
در آ ہگ ء انت۔ سجنیں شپ ء ماں انٹرنیٹ ء گوں بچکان۔۔۔ ء روج ء باریں۔۔۔
”مسٹر یں بد ذات توے، شرم ترانہ کنت کہ منی سراشک کنگ ء منا بہتام
جنگاے۔۔ در اچہ منی بان ء۔ سہب ء ہرچی بیت بہ بیت۔ نوں چد ء گیش گوں من او پار
کشگ نہ بیت“ آدوئیں کش ء چیل بوت انت۔ چانکر ء روسین ء کائی بوت۔ ہے
دماں ء آبانی سال ء نیمی ئیں چک اوں گریوگ ء چیولگ ء ات۔

ہے کش ء چیلان ناصر چہ زہر ء سہر تر اتگ ات ء آئی ء وتار اچہ شاہ بانو ء
کشینان ء چل ء برت ء سرکت ء پدا ساعے ء پدا ترا تک۔ رسگ ء گوں شاہ بانو ء را
یک انا گہی کارچ پہ کارچ ء مان بدان بوت۔ شاہ بانو ء اے انا گتیں ارش ء وتار اچ
وڑ ء کشینت نہ کت۔

یک چھیال، دو چھیال ء شاہ بانو ء انگت وتار داشت کت بلے خون ءے کہ
دیست انت زمین ء جہلاد بوت۔ ہزار نازیں جلوہ پانی مبارے زمین ء سرا کپتگ ء
چیولگ ء نلکی جنگ ء ات۔ آئی ء کودکیں چک ہیسکاران ء مات ء کپتگیں بالاد ء سرا
شت ء نشت ء گیشتر گریوگ ء لگ ات۔

ناصرؑ دہ دہ کت کہ شپؑ ء نیمؑ ء درست و اب انت ء من و تارا چداں چہ
 کشاں۔ بلتے گوں دروازگ ء پیچ کنگ ء شاہ بانوؑ پت اوں نزیک ء سر بوتگ ات
 گل بیگؑ ء چم کہ بان ء میان ء کپتگیں شاہ بانوؑ کپت انت کہ لیٹ چہ پیسرا روک
 ات۔ آئی ء دیست کہ شاہ بانوؑ بالاد ء چہ خونانی سہریں لکیر شپ گران انت۔ آئی ء پہ
 شاہ بانوؑ دو در کت ء آئی ء رالیٹ اینت گل بیگؑ ء اوں و تارا قابو کت نہ کت۔ بس
 آئی ء ہمنچو دیست کہ شاہ بانوؑ نازرک ء گلاب شنزریں دیم ء را حوناں گیشتر سہر
 ترا اینتگ ات ء آئی ء پر پکیں لنطاں چکند گانی لیکھے در پشگ ء انت ء دیم ء سرا یک
 جُستے پدرا انت۔

دنیا ۽ تب

منی گور Ray-ban چشمڪ ۽ فریمے چه باز دیراں ڈبه ۽ بندات ۽ کباٹ ۽ ایرات۔ برے برے کہ من کباٹ پہ کارے ۽ پیچ کتگ ات، گڈا منی چم همائی ۽ کپتگ انت ۽ گوں منا هے گلگ درشانی ۽ کتگ ات کہ تو منامپست ۽ ڈبه ۽ تها بند ۽ کباٹ ۽ ایر کتگ۔ تو وتی زبان ۽ پاسداری ۽ وت کنگائے۔ یک نیمگے وتارا آجوتی ۽ مزین منوگرے گشتے ۽ دومی نیمگا منارا بندی کتگ؟ اے کج ۽ رہندانت۔ بلتے من فریم ۽ هے گلگ ہیچ کمارنه کتگ ۽ وتی کار ۽ سرجم کنگا پد گوں ترپشیں بچکنده ۽ کباٹ ۽ دپ پد ابند کتگ۔ بلتے یک روچه نزانان چونی ۽ منی دل ۽ هل کت کہ پرچا پریم ۽ بازار ۽ نه برے ۽ شیشگ ۽ مان نه کنائین ۽۔

گوں هے دل ۽ هل ۽ من چه وتی بند ۽ سرا سٹے جت ۽ پادا اتکاں۔ دیم چه کباٹ ۽ شتاں، پریم چه کباٹ ۽ کش ات ۽ کوٹ ۽ کیسگ ۽ کت ۽ دیم چه بازار ۽ رها دگ بوتان۔ اچا! یک گے شمارا گشاں کہ من اے فریم ۽ را پرچا شیشگ مان کنگایاں۔ منی دوبنگی سبب انت۔ بلتے هے سببانی تها دگه بازیں سبب اوں چیرانت۔ یکے و هے کہ من شپ روچ کمپیوٹر ۽ منجاراں۔ هے منجاری ۽ سبب ۽ منا هے گمان بو هگات کہ

منی چمانی روژنائی کم بوان انت۔ بلئے چہ گمان ء ابیداواں اے گپ ہما و ہدء پکا بوت کہ من و ہدے چہ گس ء ڈن ء دراتکاں۔ داں منی چماں چوشچہر ء روچ ء راسگ ات نہ کت۔ منی چم چرے رژنائی ء گواچن ء چہ وتارا چیر دینیک لوژگا اتنت۔ چومر چلیں دور ء بلوچ راج کاراں کہ وتی دیما Personal اش مان لگوشنگ۔ پمشکہ منی چماں اوں مرچی ہے Persona رنگیں فریم ء ارزشت ء بستار دیما اتلگ ات۔ کہ چہ جہان ء نیک ء بداں، وتی چماں چشمک ء پشت ء چیر بہ دیاں۔ دومی سبب ء با پشت ء دگہ لالچے اوں چیر پترنگ ات۔ یکے ایش کہ مردم ء ڈولدری ء دکشی ء تہا گیشی کنیت ء دومی من ہے وش پہمی ء بہار گاہ ء کپتنگ اتاں کہ ہمک ہما مردمان ء کہ چشمک چمان انت، آمزنیں زانکار ء کو اس انت۔ چش کہ منا اوں ہے وت زانکاری ء کو اسی ء جن ماں کو پگان ات۔

بلئے چشمک ء چم ء کنگ ء زانکارے نہ بئے

لوٹیت سر ء مودانی رچگ پہ زانکاری ء

دومی منی ستک ہمیش ات کہ پہ زانکاری ء سرے لوش بوہگ اوں المی انت، داں تچک ء تچک منی دست سرے نیمگاشت۔ داں اہو! سر و لوش انت بلئے، چشمک؟ گوں ہے خیال ء منی دل سک وش بوت۔ پرچا کہ منی سرے مود اوں رتنگ انت، بس چشمک ء کمی سرجم کنگی ات۔ پدا من اے ہم خیال کت کہ مبارک قاضی، بیگ محمد بیگل ء بشیر بیدار ء اوں سرے مودرتنگ انت ء آیان ء چشمک اوں چمان انت۔ نمیرانیں مراد ساحر ء عطا شاد ء اوں چماں بوتگ۔ بلئے دگہ گپے ء من ء حیران کت کہ ڈاکٹر ناگمان، حنیف شریف ء اے۔ آر۔ داد ء سر ء مود و انگہ نہ رتنگ انت، بلئے آ اوں زانکار انت، آیاں اوں چشمک چمان انت۔ یا کہ شرف شاد ء بچار، آئی ء ناں سرے مودرتنگ انت ء نیکہ چشمک ء چمان انت۔ ہے پیم ء منیر مومن ء

کلاہء با پشتء نراناں چو نیں اسرارے چیرانت۔ پدامنی حیاں منی مرشدء شہمیریں
 واجہ صبا دشتیاریء شتء سر بوت، کہ آئیء سرء مود برجاہ اتنت، بلئے آئیء رادو
 چشمک گون بوتگ۔ یکے چماں، دومی گورابوتگ ء۔ دوچشمک، بزاں دوسری
 زاننکاریء نشانی انت۔ برے برے من واجہء گونچان گوں ہے تولگی رپکء پیچ
 گپتگء زرتگ بلکن آئیء زانتء اسرارء کمال ہمیشیء تہانت۔ کہ من ایشیء دست
 جناں داں چیزے مناواں بہ رسیت۔ برے برے منی گمان پمشکہ ستکء تہا بدل
 بوتگ کہ واجہء وتی گونچان منء پہ زورگء نہ داتگ۔ بلئے من اوں ہما جاہل۔

”بل گیشیں مانجائی مکن، چال باز“ من کندگے جنگء گونچان آئیء بگلء
 چہ پیچ گپتگ۔ بلئے منء انچو گمان بوتگ کہ من بلاہیں گوہرء گنجے، انچ واجہء بگلء چہ
 پیچ گرگایاں۔ بلئے من واجہء راہے چشمکائی اسرار پیچ برجست کت نہ کت۔ بوت
 کنت کہ چہ جہانء دنزء مجال، آئیء وتی چمانء پہازگ لوٹنگ۔ یا چش اوں بوت
 کنت کہ پے لے سماء واپیں راجء رژنء کلوهء سرکنگاپہ یک چشمکے بس نہ انت۔
 گواتء کولےء منی حیاں ترینتء من لبیبیاء آشوبی سروک عمر مختارء
 چشمکء ترانگء کپتاں، کہ پے آئیء راجء رژنائیء آجوتیء چیدگے ات۔ پدامہاتما
 گاندیء چشمکء اول منی ہدونا کی گیشترودینت۔ ہے پیمء شہمیریں اکبر بگٹیء لالہ
 منیرء چشمک اوں منارا لے چشمکء جوڑکنگاپہ سک باز سکین دینگا اتنت۔

واجه صبا، اکبر بگٹیء لالہ منیرء چشمک پہ منے راجی جہدء رہشونیء دیرنیء
 چیدگ بوت کنت۔ پے راجء رژناہ پگریء کلوه بوت کنت، بلئے ہماروچء کہ چہ
 وابء بست بہ بیت۔

یکبرے گوں ہے حیاںء من وتی چشمکء جوڑکنگء راکوتاہ کنگی اتاں کہ
 نبا کنتے منی چشمک چو جامء لاسیء چشمکء بہ بیت۔ بلئے پداوشوء چشمکء یاتء

کپتیاں کہ چہ گندار ۽ گیشیں رژنائی ۽ رگگ ۽ حاتراچم ۽ کتگ ات ۽۔ پمشکہ من پدا
وتی چشمک ۽ جوڑکنگ ۽ ارادگ برجاہ داشت۔ کہ اگاں منی چشمک پہ راج ۽ رہشونی ۽
چیدگے بوت نہ کنت، بلتے وتی چماں پہازت کنت۔

چونائی ۽ من باندات ۽ منوگر و نیاں، پرچا کہ باندات و ہجر نیت۔ ہمک
روح مرچی بیت۔ ہمک بانداتیں روح مرچی ۽ تہاوتی مشک ۽ گواز کنت۔ پمشکہ
مرچی بلکن منی چشمک یک کلو ہے بوت کنت۔ راج ۽ دیدانی با پشت ۽ رژنا پگری ۽،
زرے ۽ چولانی حاترا یک کلو ہے۔

یک چیدگے!

چیدگ؟؟

ہو! دور چاری ۽۔

روژنائی ۽، دور گندی ۽۔

چمانی با پشت ۽ دید ۽ پگری چمگے ۽۔

گوں ہے پگری گمان ۽ من وتی چشمک ۽ جوڑکنگار و گاہاں۔

چش کہ:۔ چشمکے ۽ لوشیں سرے

پہ راج ۽ رژن ۽ درورے

ہے گمان ۽ کہ مناسکین داتگ ات کہ زانتکاری ۽ نشانی دوانت۔ یکے لوشیں سرے دومی
چشمک۔ آیانی تہا یکے و برجاہ ات۔ یکے مندوات۔

دومی حاجت منارا پمشکہ پکارات کہ مردم ابیدگشگ ۽ پجار ۽ سر پد بہ بنت کہ
اے زانتکارے۔ گڈا ہے نیمون، دل ۽ ہل ۽ چولانی سبب ات کہ چشمک ۽ پکارے مان
آیگات۔

منا اے چشمک پہ سے کار ۽ حاترا کار مرزگی ات۔ یکے کمپیوٹر، دومی شپ ۽

لیٹ ۽ روج ۽ روژ ناہی ۽ چہ رگگ ۽ سیمی مزن گندی ۽۔

من گوں چشمک ۽ فریم ۽ چشمکی ۽ دکان ۽ سر بوتان ۽ آئی ۽ را گشت کہ اے فریم ۽ تہا ”انٹی رپلیکشن“ ۽ ”ڈے نائٹ“ شیشگ مان بہ کن۔ داں کہ کمپیوٹر ۽ کارمرزی ۽ ارزانی بہ بیت ۽ شپ ۽ روج ۽ شوک اول بر جاہ بہ مانیت۔ فریم ۽ را چشمکی ۽ دست ۽ دیان ۽ من آئی ۽ را جست کت کہ

”گڈ امن ۽ اے کہ دیں رسیت؟“

”باندا“ آئی ۽ منی نیمگانہ چاران ۽ گشت۔

”اے! باندا؟ باندا و سک دورانٹ۔ مرچی زانا نہ رسیت؟“ من ۽ اشتاپ ۽ وار

نہ دات۔

”بس، یک روپے! باندا بہ برے۔ چو پر چا اشتاپی ۽؟“ چشمکی ۽ من ۽

گوں حیرانیں چماں چاران ۽ گشت۔

”شمریں“ من پہ نادکشی او پارکش ات۔ او پارپے حاترا کہ

”سگ ۽ اشتاپ ۽ گلڈ ۽ کورمہ بیت“

یا کہ ”اشتاپ کاری ۽ پادماں پلاراں مان اڑانت“

پمشکہ من گوں نادکشی چہ دکان ۽ درکپتاں ۽ دیم پہ بازار ۽ گرداں گردان ۽ بس ۽ سوار بوتان ۽ لوگ ۽ شتاں۔

شپ ۽ منی دل ۽ لہلہاسکی ۽ ہدونا کی ۽ من ۽ بازیں تیچ ۽ تالے پر مات۔ پرچا کہ منی ہما دل کہ پہ ہمک نوکیں چیز ۽ ہدونا ک ۽ بے کرار بیت۔ دومی ہے گل ۽ کہ من باندا گوں نوکیں دا بے ۽ سنگتانی دیوان ۽ ساڑی ہاں۔

حیر! حد اوند ۽ پہ وشی سیاہیں شپ ۽ را اسپیت کت ۽ زیکیں باندا ت، مرچی بوت۔ من باندا ت ۽ دروشم مرچگیں رنگ ۽ دیست۔ پدامنی ہما گپ بوت۔

”باندا ت ہجبر نیت، ہمک باندا ت، مرچی بیت“

من چہ واب ء کہ پادا اتکاں گڈا کمپیوٹر، روتا ک ء حالتا کی نہ بوتناں، بلکن چہ نوکیں چشمک ء گل ء اشتاپ اشتاپی ء جان ششت ء دیم پہ بازار ء راہ گپتاں۔ دکاندار ء وتی لبز ء پدا چشمک جوڑ کتگ ات۔ من چشمک گوں حُب ء واہگے زرت، اے دیم ء آ دیم کت ء چماں کنان ء چہ دکان ء در کپگا لگ اتاں۔

”برادل! اے میتی یے نہ انت، زراں نہ دیئے زانا!؟“ من کہ در کپگا لگ اتاں داں دکاندار ء من ء با پشت ء تو ارجت۔

”اوہ! پہل کن، من بے حال بوتناں“

”ناں! پرواہ نیست“ دکاندار ء گوں تہلیں چکندے ء گشت۔

من چشمک چم ء کت۔ دیم پہ سنگتے ء دکان ء گوں ہے اوست ء ربا دگ بوتناں کہ آمن ء، ء منی چشمک ء ستاہ ء کنت۔ بلتے آئی ء دکان ء سر بوہگا گوں اولی جست ہے بوت۔

”چوں مرچی ترا چشمکے چم ء انت؟“

”ہو! انچش“

”انچو، ناناں! بلکن وتی پیشدارگ ء حاترا چم ء کتگ“

”نزری یے؟“ آئی ء منی پسو ء چہ پیسر پدا جست کت۔

”اناں! انٹی ریپلیکشن“

”اے ریپلیکیشن چے انت، مارا بلوچی ء بہ گش ء“

”ایشی ء بلوچی نیست من چہ کجا بیاران ء نی نی

”شریں، بدے باریں چاران ء،“

چو گشگا پد آئی ء چشمک منی چماں چہ در کت، وتی چماں کت۔ ساعتے ء اینگو
آنگو چارگ ء تپاسگ ء پدواترے کت۔ من دلما نگ اتاں بلکن منی چشمک ء بابت ء
چیزے گشیت۔ بلتے آئی ء منایر جت ء دلپروش کت۔

ہے پیم ء گوں دگہ سنگتے ء دُچار وارت۔

”ہاں، ڈئے! مرچی ترابلا نیں چشمکے جم ء انت و“

”ہو! چے بکنت مردم، دل ء وش کنان“ دنیا و بلا بلا نیں کار کنت، ما چشمکے

جم ء مہ کن ایں“

”باریں چاران ءے“ ایشی ء اوں چو ہما سنگت ء چشمک پہ چارگ ء لوٹ

ات۔

من ہے اوست ء کش ات ء دات کہ بلکن توسیپ ء کنت۔

”نزری یے؟“ آئی ء چماں کنان ء جست کت۔

”انان“ من ایوک ء ”انان“ ء جواب دات۔

آئی ء چماں کت، پدا ابید گپے ء جنگ ء واتر کت ءے۔

یکروچے پدا گوں دگہ سنگتے ء دُچار وارت۔

”ہاں، ڈئے! ترامرچی چشمکے جم ء انت؟“

”ہو، یار! چم حراب انت“

”باریں چاران ءے۔“

من چشمک کش ات ء دات۔ آئی ء چماں کت ء پداواتر کنان ء گشت ءے۔

”اے و نزری یے نہ انت۔ شمارانا شاعر ء نبشتہ کاراں کول کتگ کہ الی ء

چشمک جم ء کن ات۔“

ہے پیمء دگر روچے من دیوانے ء نشتگ اتاں۔ دیوان بزات۔ منی ہما اولی
سنگت ء درائینت۔

”اے مردء بچار وتارا مپت ء حد اگنو ک ء کتگ، بلائیں چشمکے چماں
مان لگوشنگ ء کہ مردم من ء بہ گلائینت، زائتکار بہ گش انت، چم تئی نزور نہ انت، کار
گسے ء تو کار ء نئے، مپت ء حد اچیا چماں کتگ؟“

”اے نوں چشمکے، ترانہ لگ اتگ“

”بدئے باریں چاران ء“ گوں آئی ء گیاں ہما نشتگیں دگہ سنگتے ء چش
درائینت۔

من کش ات ء دات۔ گڈا دیوان ء نشتگیں درائیں سنگتانی سرا چوسیرگ ء
چکران ء یک مزن دیے ء دست ء کپت۔ من کو کار کت۔
”اڑے! تئی دیم مزن انت، منی چشمک ء پروش ئے، اے تئی کالب ء نہ
انت۔“

”ہج ء نہ بیت تو وتارا پرے چشمک ء دلوارگ مکن“ آئی ء منی یکے اوں
گوش نہ داشت، چشمک پہ زور چماں کت ء پدا کش ات ء دات۔ داں چاراں
بزگ ء یک ٹانگے شنگ انت۔

حیر! حد اترا نیکی یے بہ دنت، دیوان آسربوت ء من دیم پہ لوگ ء رہادگ
بوتاں۔ راہ ء نیم ء دگہ سنگتے ء گوں دُچار وارت۔

”اڑے؟ تو پچارگ نہ بئے و، مرچاں ترا بلائیں چشمکے چمان انت، حیر
انت؟“

”اہو! چم درد کن انت“

”باریں چاران ۛے، چونیں چشمکے“ آئی ۛ دمانے چماں کت ۛ پداکش ات۔
 ”اے وانچیں چشمکے، نزری یے نہ انت۔ ایشی ۛ منابدے“

”نوں، شرانت۔ ناں، بابا! من پہ واہگے اڑ کنا نینگ، ترادیاں ۛے“ من
 چوگشت ۛ چشمک گوں ژندیں ٹانگ ۛ چرائی ۛ دست ۛ چامپ ات ۛ پداکیم پہ لوگ
 ۛ سرگپت آل۔ لوگ ۛ سر بوہگا کباٹ پیچ کت، چشمک پدا ڈ بک ۛ کت، کباٹ ۛ
 دوردات، کپ ۛ نرنڈگ ۛ لگ اتاں۔

”اے چشمکے نہ بوت و، مہلوک ۛ مے جگر آپ کتگ انت۔ گشنے کس ۛ چ
 نہ دیستگ۔ اینجو جست؟“

چشمک ۛ کباٹ ۛ ایر کنگا گوں گشنے من کے آسودگ ۛ شانسنگ تر بوتوں، نوں
 منی دم شری ۛ پُر بوہگات۔ بازیں روج ۛ جگروی ۛ پد مرچی گشنے منی جان ۛ نوکیں ساہے
 کپتگ ات۔ نوں من دلجم اتاں کہ مناکس اے چشمک ۛ بابت ۛ جست نہ کنت۔
 مرچی بیگاہ ۛ من پداہما سنگت ۛ گوراشتاں کہ اولی رند ۛ گوں چشمک ۛ شنگ اتاں۔ آئی ۛ
 چم کہ پہ من کپتاں، داں گندگ ۛ دمان ۛ جست ۛے کت۔
 ”ہاں، ڈے! مرچی ترا چشمک چم ۛ نہ انت و؟“

ہلکے جن

جہل بیگاہ ات، دلکے پس انگہ گواش ۽ دیما چرگ ۽ اتنت ۽ جندے دودلگو
 ات کہ بہ رواں یا مہ رواں۔ آکبڑ ۽ ساہگ ۽ نشنگ ۽ پاچنانی اشکیلاں پہ ہلم ۽ جوڑ
 کتنگ ات ۽ آہاں چوپگ ۽ ات کہ وہد ۽ بے وہد آپسیں بڑ ۽ اول زرنکانی سرا دورکت
 مہ کن انت۔ بلئے آئی ۽ ڈکے ہلم ۽ چکے راہ ۽۔ کہ باریں سوالکے ۽ رنگ ۽ برمش
 انت اگاں ناں؟

سوالکے دلکے کہ چہ دیراں ہواری ۽ پس چارینگ ۽ اتنت۔ سہب ۽
 ہواری ۽ درآہگ ۽ پداوتی وڑ ۽ بوہگ ۽ بیگاہ ۽ پدا یکجاہی ۽ ہلکے ۽ واترکنگ، آہانی
 دیرگیں کارے ات۔ امبراداں اے وہد ۽ آدوینیاں گپڑ گپڑے راہ براتگ ات۔ بلئے
 مرچی سوالکے ۽ گوں رنگ ۽ ہیچ گواہ ۽ سوج نیست ات۔

”مولا، بزانت! باریں گوں ڈنگے ۽ ڈچار وارت ۽، گرک ۽ پیتارے
 دپ ۽ کپت، من و رنگ ۽ یل دات ۽ آئی ۽ پد ۽ کپت نہ کنناں“ آئی ۽ دست کونڈاں کت
 انت ۽ نرنڈاں ۽ پادا تک۔

”منی حیال ء نون من بہ روآں کہ پدا دیر بیت“ آئی ء دست سرین ء کتاں ء کم کم ء تچک بوان بوت۔ بلئے پدا جہل بوت پر چا کہ منکی ء زورگ ء بے حال بوتگ ات۔

آ کے انگہ اینگو آنگو اجکو بوت بلئے چارات ءے کہ ہج برمش ء توار نیست پمشکہ گوں ناکا میں دے ء، پس ءے زرت انت ء دیم پہ ہلک ء رہادگ بوت۔ راہ ء آئی ء دل ء بازیں گواہی دات کہ باریں سوالک ء چے بوت۔

”مارا و سک دیر انت کہ ہمراہی ء پس چارینگ ء ایں بلئے آئی ء ہجر چوش نہ کتگ“۔ آجیران ء تکانسری ہلک ء سر بوت ء پس ءے گنجبل ء چانچ ء دات انت ء وت زوت زوت ء دیم پہ سوالک ء گس ء گام جنان بوت۔

”انوں ماسگ ء وہد ہم نہ انت کہ ماسگ بندائینت ایں، نسپار کنائینگ ء بیتگ ء روگی انت“ آگوں وتا لجان ات کہ دیست ءے سوالک ء پت دیم پہ آئی ء پیداک انت۔

”ناکو! من پر تو پیداک اتاں کہ سوالک مرچی گار انت“
 ”ہو! مناواں گے چیر کپتگ“ آئی ء گوں لزرو کیں لُنت ء نجتگیں دیے
 پسوگردینت۔

”بریں باریں حال ء گریں“ دوئیں سر ء رند ء گشادگشادی ء رہادگ بوت انت۔ گپڑے راہ ء شت انت داں آہاں پسانی بولار ء پلینگ ء توار گوشان کپان بوت انت۔

”ہاں! ہمیش انت منی حیال ء رنگ ء پاچنانی بولارگ انت“ آہاں دمانے پادداشت انت ء گوشاں داران ء یکپارگی گشت۔

”بیا روایں دیم ءے“ آئی ء پت ء ایمان پدا جان ء اتک۔ دوئیں دیم پہ

ہمائی ء شت انت۔ نر یک ء رست انت داں دیست اش کہ سوالک گر ان ء پیدا ک
انت۔

”ہاں، با! ترا چے بوتگ“؟ آئی ء پت ء پیچہ کت ء دست ء گپت۔

”من ء، با! دورے ء مان پتا تک، من گام جت نہ کتگ“ آئی ء دست چپیں
پہنات ء داشتگ ات ء نار ان ء وتی حال دات۔

”ایشاں من ء دے“ دلک ء بڈ ء کلی ء دست ء منکی پیچ گپت انت ء پساں
سر دیان ء ر ہادگ بوت۔ پت ء آئی ء رادست ء گپت ء مداں مدان ء گام جنان ء داں
کہ ہلک ء سر بوت انت۔ برنک ء سرا چٹکے پیچ ات کہ آہمائی ء سر ادراج کش بوت۔
آئی ء ڈوڈریں بلک، مات ء جنین آئی ء سرا پانگ بوت انت۔ جنین ء آپ آورت ء
دات۔ آپ ء وارت انت۔ ساعتے ء پدانان ء آورت انت کہ شیر لانچاں پندتگیں
سرا تگیں نان اتنت۔ آئی ء لہتیں دپار چست کت ء وارت۔ پداو پت ء نار ان نار ان ء
داں کہ واب کپت۔

نہنگام ء دور ماہکان وتی شیر در شمیم جوانی ء کم کم ء پیچان ات ء نوکی لہتیں
سر گنویں کروساں بانگ بندات کتگ ات، گوات اول لہم لہم ء کشگ ء ات، لہتیں
جمری شینک ہم چوش نیا تک ء ماہ ء دیم ء مان تران ء گردان اتنت۔

اناکت ء ماہان ء رانار گانی تواراں جہہ سر ینت۔ آئی ء دہ دہ کت ء دیم پہ
ترو ء پادکنگ ء شت۔

”ترو، اوترو! پادا کہ سوال جان ء پدا مان ترینتگ، سک ناتا ہیر ء
کتگ“ گوں آئی ء یکیں توار ء، چادیم ء بلک پادا تک، پت اوں پادا تک۔ درستاں
ایہ پہ دہ کت ء دیم پہ سوالک ء شت انت۔

”شمر کلام ء بورینتگ، ابا اے ہلک ء جن منے سرانہ کپیت۔ گوستگیں روچاں

گزنوئی جنکے گوں وتی پاداں برت، ماہے ءسرمہنکی لاپ پڑیں نشارے اوں
 ارجان جت۔ نوں سد بے بلا، منے سرمے چکاں کپتنگ، یا نورے پاک ءمہدی، یا کوہ ء
 مراد تو وت منے مدت بو، تو وت مارا بہ کشین“ بلک مہتی گوں وت نرنڈان ء داں
 سوالک ء بر نک ء سرم بوت۔

”کہنیں روپکے بیار جننے، سرون ء ایر کت ء کن۔ کارچے اوں بیار کہ جن چہ
 آسن ء ترسیت“

ماہان ء تروء گپ زرت، کارچ ء کہنیں روپکے آورت آنت۔
 آئی ء کارچ سوالک ء سرون ء ایر کت ء کہنیں روپکے زرت ء چومری ء
 نادراہاں آئی ء روپک جنک ء لگ ات۔

”بروتا سے آپ بیار کہ من نورے پاک ء نام ء دم اش جناں، بلکن چہ منے سرا بہ
 کپیت“ بلک ء گپ ء چہ ماہان وار پداتچان ء آپ ء رند ء شت۔
 بلک ء لہتیں شپوشپوکت، آپ دم جتاں ء سوالک ء رادات آنت۔ بلنے کئے
 انت کہ دردحاموشی ء نام ء بزانت۔ نوں آچد ء گیشتر تیچ ء تاب ورگ ء ات۔ نزیک
 گورے مردم اوں مچ بوتگ اتنت۔

”من گشاں اے نزیک ء نمازیانی بیٹگ ء مسیت ء ملا ء بیارات کہ بلے دم
 ءے کنت، منے ملائی وچہ ماسک دور انت“ دادک کہ ہمے ساعت ء اتلگ ات، گوں
 رسگ ء گشت ءے۔

”بلنے اے ساعت ء کئے روت؟ اگاں کسے بہ روت ہم اے نہنگام ء
 ملاپکائی ء نیت گوں“ آئی ء پت ء گوں دلمانگی دادک ء نیمگ ء چاران ء گشت کہ بلکن
 توکل بہ کنت ء بہ روت، بلنے دادک ء دووارگ آئی ء نیمگ ء نہ چارات۔

گڈا سوالک ء پت ء وت توکل کت ء اشترے رہت کت، دیم پہ نمازیانی

میٹگ ء ملاء شہارگران بوت۔

آمیٹگ جمپ ء ء ہما دیم کسانیں میٹگے کہ زر بار ء کور انت ء کور ء پیش یک
 بز ء نہ سستگیں مچانی کتارے چولشکری ء اوشتا تگ۔ بزاں مچکدگ کور ء میٹگ ء نیام
 ء انت ء سوالک ء ہلک چہ میٹگ ء انگہ سر بر تر انت۔ ہلک ء مردم آمین ء ہے مچکدگ
 ء آژناگ انت۔ میٹگ ء کسانیں لہتیں دکان اوں است انت کہ چہ شہر ء راشن ء دگ
 ریحگالی سامان کار انت، میٹگ ء گٹیں کاراں گیگ تر کن انت۔ ہے حساب ء ہلک
 ء مردم چہ میٹگ ء دکاناں وردنی سامان بر انت ء بدل ء دار ء خشکیں پیشک کہ تینی نان ء
 پچگ ء یک ء ٹک انت، کار انت ء میٹگ ء بہا کن انت۔ بزاں یک حسابے ء
 زمزیلے کہ چہ شہر ء میٹگ ء چہ میٹگ ء ہلک۔۔۔!

ہلک چہ میٹگ ء زہم بہ جنت، زہم بہ جنت چار ء نیم یا پنچ کلومیٹر ء نہ گوزیت۔
 گیشتر مردم چہ ہلک ء میٹگ ء میٹگ ء مردم شہر ء پیادگ ء رو آ کن انت۔
 سوالک ء پت سبھیں راہ ء جیڑان ء داں میٹگ ء سر بوت۔ تچک ء تچک ملا دین محمد ء
 لوگ ء دپ ء شت ء ملاء راگوں لرز و کیں گٹے ء توار کنگ ء لگ ات۔
 بازیں تواراں پد ملاء جنین آگہ بوت ء نرنگ ء لگ ات۔
 ”من اے بختاور ء راگشت کہ چٹ ء تائیت ء کار ء مہ کن کہ مارا شپاں
 واب نیل انت، بلئے منی گپ نہ گپت ءے، نوں ہمیش انت نزان انت کہ شپ انت
 یاروچ“ آئی ء وتی گشان سراکت ء ملاء راچادرے ماں پاداں پردیان ء آئی ء را
 ٹوہینگ ء لگ ات، پرچا کہ آیک نیمگے سک وش ات بلئے پہ دپ ء وش کنگ ء
 چوش گشت ءے، آئی ء راوتی جٹگان ء جٹنگ پر کنگی ات۔

ملاء وتی اسپتیں دز مال چپیں کو پگ ء چنڈرات ء شہکاران ء ٹک جنان ء،

الحمد ۽ قیل هو اللہ وانان ۽ گوں گشادیں گاماں دیم پہ در ۽ دپ ۽ رها دگ بوت کہ ہمودا
سوالک ۽ پت اوشتا تگ ات۔

سلام علیک، والیک سلام! ۽ پد ملانر نڈگ ۽ لگ ات: من شمارا گشتگ کہ
بے نمازیں یک جہانی منی لوگ ۽ دپ ۽ منیا انت، بلئے شما نگہ سر پد نہ بہ ات۔ شما
نماز نہ کن ات، اللہ ۽ نام ۽ نہ گرات۔۔۔۔۔

”واجہ، ملا! منی چُک حسا بے ۽ گپتگ ۽ سک ناتا ہیر انت، من تئی رند ۽
اتکا گان، کدے دم ۽ چُپ بہ کن ۽، ترا وتی رسول دوست انت“
”من پہ وتی رسول ۽ قربان آں، بلئے شما مئے رسول ۽ من ات؟“
”ما کدی شمنے رسول نہ من اتگ واجہ ملا؟“

”ہے نہ انت شما ہمیں روچ نشتگ ات، نور ۽ پاک جن ات، زگر ۽ چوگان
جن ات۔“

”واجہ! انوں اے گپانی وہ نہ انت۔ منی باسک مرگ ۽ زند ۽ گر ۽ چیل ۽
انت۔ واجہ ترا وتی بچک ۽ سور ۽ ہرچ کارے بیت من اوشتا تگ ان، دار ۽، پیشک ۽۔۔۔۔۔
”شمر انت، شمر انت، براں۔۔۔۔۔“

ملا ۽ کماش اُشتر ۽ سوار ۽ دیم پہ ہلک ۽ جما زان بوت انت۔ گوں رسگ ۽ ملا ۽
تا سے آپ لوٹا نینت، دم جت ۽ دات۔ پدا گہ تا سے آپ لوٹا نینت ۽ دم ۽ چپ کت ۽
دات انت۔ بلئے سوالک ۽ نارگ نہ تر ہگ ۽ انت۔

”لئے بیارات۔ اے چو در نینت“ ملا ۽ چم ۽ دو چم کت ۽ سوالک ۽ لوگ
بانک ۽ را دیم گور کت۔

لٹ آرگ بوت ۽ ملا ۽ وانان ۽ لٹ شاپان کت کہ ”در کائے اگاں ناں“ بلئے

سوالک ۽ پوہانک برز تر بوان بوت انت۔

”ابومرتوں، من ۽ منہ جن ات“

”چوں ترانه جنال، تو مفست بر ناحق“ اے مرد ۽ چک ۽ گپنگ ۽

”واجہ! من ۽ توبہ، من ۽ توبہ انت“ سوالک ۽ لٹانی سوک ۽ حاموش بوت،

بلئے چہ تہا کلکچک ۽ لگ ات۔

”وتی سرائے کہ در نیائے، بلئے کن نوں من روان کہ نماز ۽ پشت کپاں“ ملاء

دیم ۽ سرا سوب مندی ۽ رثن تالان بوت انت، آئی ۽ دیم گوں سوالک ۽ پت ۽ کت ۽

پدادل ۽ تہا گپنگ ۽ لگ ات کہ شما و یک جہانی ات۔۔۔

”بلئے کن واجہ ۽ شکرانہ ۽ بدئے کہ پد امارا کار کپیت“ سوالک ۽ بلک ۽ وتی

دیم گوں چک ۽ کت ۽ گشت، بلئے آئی ۽ گوش نہ سرینت انت۔۔ گڑا بلک ۽ وتی چلی

نیں پندول ۽ چہ مُردگیں پنجاہی یے کش ات ۽ ملاء دستاں دات۔ ملاء پنجاہی زوت

زوتاں کیسگ ۽ بُن تل ۽ جت ۽ پداوت ۽ سوالک ۽ پت اُشتر ۽ جمازان بوت انت۔

دومی روچ ۽ شکاری مولک وتی ”پچیس“ ۽ سوار ۽ دزدیان ۽ اتک ۽ سورانی ۽ کہور ۽

ساہگ ۽ جیک ۽ جت۔ گیڈ ۽ ساہگ ۽ چادرے مچ کت ۽ روسی چرتی ۽ نلے مچیں

چادر ۽ سرا ایرکت، چاہ دانی، شکر ۽ چاہی تاک ۽، ادار کی دوسنگ ۽ جوڑ کتگیں چل ۽

سرا ایرکت انت کہ آئی ۽ چاہ گرادگ ۽ جاگہ ات، چد ۽ پد آئی ۽ سوالک ۽ رنگ جاہ ۽

چمشانکے دات کہ اے وہد ۽ مدام ہے جاگہ ۽ بوتگ انت، بلئے مرچی نہ دیست انت

۽۔ گڑا آئی ۽ پہ ابکھی دیم پہ دلک ۽ رنگ ۽ دات کہ ہے نزیک گوران ات کہ

باریں دلک ۽ جست کناں۔ مرچی سوالک پر چا گندگ بوہگ ۽ نہ انت۔ اے و

چشیں مردے نہ بوتگ کہ اے وہد ۽ ادامہ بیت۔

”مرچی سوالک گوں رنگ ء درانہ بیت، حیرانت“؟ شکاری ء دلک ء
رادرگیتک ء جست کت۔

”دوشی باسوالک ء راویلے ء گپتگ“

”اپو! چونیں ویلے ء گپتگ؟“ شکاری ء دلک جست کت۔

”ہے ہلک ء کم بہتیں جن ء جنگ“

”گڈانوں چون انت؟“

”من سہسی آئی ء زالکو ء را جست کتگ ات گشت ء کے شتر

انت۔ شمنے ملاء دماں کارکتگ ابا۔“

”شتر! توچے گشتگ؟۔۔ شریں گڑامن بیگاہ ء حال ء گرگ ء رواں“

”ناں، با! ملاء گشتگ چیرے بدئے“

”اے شریں تماشاے۔ ملاء وتی لاپ کشگی انت“ شکاری گوں وتالہجان

بوت ء پدادیم پہ گپڈ ء شت کہ ہموداتپنگ ء کارے ایرکتگ اتنت۔

”دلک وتی پساں دوشگ نییل ایت، شوم! براتگیں دست واد نہ کنت۔

سوالک ء انگہ مارا شیرچاہ، شیرچاہے وارینتگ، شلامرچی راہ سلیمانی انت۔ پس ء

دوشگ نییل ایت، بلئے کمبہ انگہ سلیمانی ء لاپ دورکنگ ء کئیت“ شکاری ء گوں وت

رپٹان ء آس روک کت ء چاہ دانی آس ء سہرا ایرکت۔۔

مرچی بیگاہ ء اوں سوالک گوں نہ ات ء دلک مونجان مونجان ء ایوک ء ہلک

ء واتر بوت۔ شپ پداہما پیشی نوبتاں اتلگ ات ء سوالک ء نارگ ء تواردماں مدان ء

برزبوان بوتگ اتنت۔ آئی ء زالکو ء پدادرست پادکتگ اتنت ء مدی حان دیم پہ

بازار ء ملاء شتگ ات۔

ملا دم ۽ چُپ ۽ پد چنگر وات کہ باریں پنجابی کدی در کئیت، بلئے پنجابی
 در آہگ ۽ وڑ ۽ نہ ات۔ گڑاملاء بلکہ ۽ دوشگیں گپ ۽ گیگانی کنان ۽ گشت: ”بلئے کن
 ات ملاء شکرانہ ۽ بدئے ات“۔

”واجہ! پھ حدائی گپے زان ئے، مرچی منی کیسگ ۽ روپئی یے اول نہ
 گواہیت۔ بارے دار ۽ لہتیں چُنکو است ات۔ من گومرچی بہایے کنان۔ بلئے
 سہبگیں مہلیں ہور ۽ تر کتگ اتنت۔ من اگاں نہ مرت ۽ زندگ بوتان۔ داراں بہا
 کنان ۽ تئی شکرانہ ۽ کریمد اد ۽ دکان ۽ ایر کنان۔

”من اینچو کیوں راہے کشان ۽ کاہاں، شمنے نو کرو نیاں۔ شپ ۽ واب حراب
 کتگ، تو ہمودا منا بہ گشت ایں کہ مرچی منا زرگون نیست۔۔۔ شریں تماشا ہے
 شمارا گون انت۔۔۔ باندا شپ منی رند ۽ کس منیت“ ملاء زہرکت ۽ پاد پیا دگ ۽
 جنان ۽ پروشان بوت۔

دومی روچ ۽ مدی حان ۽ دست سمر اتنت ۽ کریمد اد ۽ دکان ۽ نشنگ ات کہ
 کریمد اد ۽ بچک کہ نوک چہ شال ۽ وتی وانگ ۽ سرجم کتگ ۽ اتلگ ات، اتک ۽
 رس ات، ۽ رسگ ۽ گول مدی حان ۽ راجست ۽ کت۔

”واجہ مدی حان! ترا مرچی دست سمر انت ۽ نشنگ ئے، حیر انت؟“
 ”آہو، ابا! مئے ہلک ۽ کپتگ جن یے کہ ایشی ۽ مارا بزرگ ۽ دل پٹ
 کتگ، گزونی جنک، مہنگ ۽ نثار برت انت ۽۔ نون مئے سر ۽ بہتاں
 کپتگ، شمنے ملا پدم کنگ ۽ ہم شپ زر لوٹیت۔ حدازانت مئے گورا ایریں زرنیست،
 مئے کٹ ۽ کمائی ہے دار ۽ بار انت کہ شمنے گورا بہائے کنان ۽ راشن ۽ کنان“ آئی ۽
 گول پڑ مردگی وتی گپ جت انت۔

”واجہ! بلکن سوا لک ء رادگہ نادر اہی یے ء گپتگ۔ جن ء جا تو ہی حسابے نہ انت“ سالار ء مدی حان سر پد کنگ ء جہد کت۔

”دگہ نادر اہی چے بوت کنت، ما و کو ہی مردم ایں۔ ساپیں گوات ء چمگی آپ وریں“ مدی حان ء نہ منوکیں دا بے ء گشت۔

”ساپیں گوات ء چمگی آپ شما ورات، اے گپ راست انت، بلے انسان ء تریں جان ء بازیں نادر اہی اول است انت، تو دل ء مہ کپ من بیگاہ ء سوا لک ء چارگ ء کاہاں، حیر بیت“ سالار ء مدی حان ء دل چت ء لاپ ء دات ء پدا چہ دکان ء در کپت۔

بیگاہ ء سالار، سوا لک ء چارگ ء شت ء آئی ء رابازیں جست پرس ء کت ء پدا دیم ء گوں بے پلگاریں ماہان ء کت ء گشت ء کہ سہب ء من کاہاں تراء ء سوا لک ء نادر اہ جاہ ء براں۔

”ما، بہ! نادر اہ جاہ ء نیاہاں گوں، مارا ترسیت“ ماہان ء بچکندے تالان کنان ء گشت۔

”تو نیائے جہندم میا، من شپانک ء وت براں“ سالار، ماہان ء سرا زہر گپت۔

”اے دا کسری جانے نہ انت جٹی حسابے“ بلک ء مونڈاران ء وتی حاموشی پروشت۔

”شما من ات، نہ من ات، من سہب ء کاہاں، وت ء براں“ سالار ء وتی گپ جت ء ماہان ء چمشانک دیان ء دراتک ء شت۔

اے شپ سوا لک ء گوں درد ء چیلا ماں بید ء ملا ء دم ء چپاں گوازینت۔

سہب ء سالارء گاڑی ء کت ء تربت ء سرکاری ہسپتال ء برت۔ آئی ء الطراساؤنڈ ء
اے دگہ ٹیسٹ کنائنٹ انت ء ٹسطانی در آہگ ء ودار ء نشت انت۔
وہدے ٹیسٹانی آسردراتک انت تہ سالارء زرت انت ء دیم گول ماہان ء
کت ء گشت کہ ہیج جن ء جاتوئی حسابے نہ انت، بلکن تی مرد ء چپیں گردہ ء سنگ
مان انت۔

من ۽ آہ کلہے

مئی ۽ ماہ ۽ بیست ۽ یک تاریخ ۽ ساعت یا زنده ات۔ ہمک نیمگ ۽ بچا راتیں گشتے گرمی چوزہرنا کیں گُرک ۽ دنتان پیشدارن ۽ گشگ ۽ ات کہ من لوٹاں ترا وتی گژن ۽ آس ۽ سرا بہ پچان، بہ چیلیناں ۽ بہ وراں، بلنئے توشیشگانی تہا بندے۔
من چہ لوگ ۽ ارز بند کتگ ات ۽ واتر کار ۽ سرازوگ ۽ اتاں۔ منی کار ۽ لوگ
نزیک انت پمشتکہ برے برے و ہد کشان ۽ ارز بند ۽ رواں۔

منی گاڑی ۽ اے سی ۽ ژپ ژپے پرات ۽ من ہسپتال ۽ ٹریفک لائن ۽ کراسر بوتان، ہے دمان ۽ سہریں ہتی روک بوت۔ من گاڑی ۽ بریک جتاں ۽ آئی ۽ چو رہواریں اولاک ۽ وتی یادداشت انت۔ ہما کہ منی گاڑی اوشتا تگ ات۔ تاں دیست: روڈ ۽ نیام ۽ جوڑ بوتگیں براہ دار ۽ چوتاریں پلانی کلمیر ۽ یک بچکے ۽ مسٹر جو ۽ کلاہ سرا انت، داسے گون انت ۽ پلانی تہہ ۽ کاہ ۽ بوچاں ساپ کنگ ۽ انت۔ آبرے برے دوئیں دست ۽ روک ۽ آو کیں گاڑیان ۽ چممشانک دیان انت۔ ۽ بلکن دل ۽ انچش گشگ ۽ انت کہ مناواں گاڑی یے بوتیں ۽ من ہم چو ہمیشاں بوتیناں۔

منی گاڑی انچواشتا تگ ات کہ منی کوپگ ۽ آئی ۽ کوپگ برابر انت۔ من آئی ۽ را ادارکی نگا ہے شانک دات ۽ پداوتی گاڑی ۽ دیم ۽ اسکرین ۽ گرمی ۽ کساس چارات داں چل ۽ یک سینٹی گریڈ ات۔

”اے بری شالاسک گرمی بیت“ من گوں وتا لبجان ۽ ہتی ۽ را چممشانکے دات، بلنئے انگت ۽ پیچ نہ بوتگ ات۔

من پدا آئی ء رائگا ہے چارات، آئی ء اوں منا چارات، بلئے گشتے آئی ء
 چارگ ء جُستی چیدگے گون ات کہ منی گاڑی ء دروازگ ء بندیں شیشگ ء اتک ء
 لگ ات ء پدا وتر بوت۔ منی چارگ آئی ء پھم ات یا ناں بلئے من آئی ء چارگ ء
 سر پد بوتان کہ اہرام مصر ء جوڑ کنگ ء وہد ء بازیں گلایم ء راگژن ء بے وسی ء
 گرک ء باریں روچے چنت رند ء دنان پیش داشتگ ء تبدانی شیبیا نکاں باریں آہانی
 بڈان ء چے پی میں چیدگ ء نشاناں گوں آشکار کتگ۔

زمانگ بدل بوتگ۔ وہد ء لوٹ ء گزراں وتی پہنات مٹا تگ انت۔
 بلئے انسان ء تب انگہ بدل نہ بوتگ، آئی ء بزگی ء واجہی ء ابرم انگت ء ہما جاہ ء
 اوشتا تگ کہ گوست ء اہرام ء مصر ء بوتگ۔

ماہر دوکار ء اتیں، بلئے من گاڑی ء سوار ء اے سی ء تہا، آماں ذگریں روچے
 سرداس ء گوں ہید ء کسہ ء سورا پگ ء ات۔

ہما من انسان ء وجود ء بے مانائی ء سبب ء گوں دُچار کپتاں کہ ودی
 بوہگ، بزگی ء گوں زندگی کنگ ء پدا مرگ، بس!

ایشی ء مزچے رسیت؟ آکبت ء دوزہ یا جنت۔۔۔!

من یک عجب لیکہائیں دامے ء چمگ ء کپتگ اتاں۔ من گاڑی ء
 درنیامی آدینک ء وتی ساپیں دیم چارات ء پدا آئی ء ہید ء باریں دیم ء راچمشانکے
 دات تہر دو یک اتنت۔ دوچم، دوگوش، یک پونزے، یک دپے۔۔۔

آپلاں ساپ کنگ ء آہانی دکشی ء ودینگ ء ات۔ بلئے آئی ء ہمے چارگ ء
 پیغام ء را کس دیمابرت کنگ ء نہ ات۔ بزر ء راہ ء آئی ء بانزلانی بسات سک نزور ء
 ناتوان ات۔

من آئی ء ہے بے تواریں جسست ء بابت ء جیڑگ ء اتاں کہ پشت ء

گاڑیانی پپومپ ٹٹینٹاں منا پچ در بینت۔

ٹریفک لائن پچ بوتگ ات ء آمنی سمر اکندگ ء ات۔ من اشتاپ اشتاپ ء

گاڑی ء گنیر مان کت ء راہ گیتاں۔

جَلکِ ءِ چہر

”تو اے کارِ گول من پر چاکنگائے۔ زانا انچوش انت؟“

”من چے بہ کنناں! چہ۔۔۔ دستاں مجبور آں، من نون مزن بوتگاں۔ بلے پت ءِ منی سور ءِ ہیچ گم پر نیست۔۔۔ اد ءِ بچار“

”شریں، شریں بلے۔ ہر کس زانت کہ۔۔۔۔۔“

ہے دمان ءِ جنک ءِ گوش رپت انت ءِ چیزے ءِ برمش کہ پیداک ات۔
گوشدارگ ءِ لگ ات۔

”ابوڈے بابی گار بوتوں! تئی پت باریں ترا سور دنت یا کہ ناں۔ بلے منی پت، منی سرگ ءِ بڑیت“

”چے۔۔۔۔۔ ہیچ چے بوت زانا؟“

”پت ءِ پسانی کاہ گون انت ءِ پیداک انت“

دلجان ءِ وتی سرشدری ءِ بگل ءِ چہ درکنان ءِ برمش ءِ نیمگا گوش داشت انت ءِ
پدادیم پہ پٹک ءِ اندیم ءِ شت۔

”پساں ہمانگوسردے، بلے کہ اینگومیا انت“ آئی ءِ دل ءِ توک ءِ گپ جنان
ءِ گوں دستانی شانءِ شدری ءِ راسر پدی دنیگ ءِ جہدکت۔

ٹاکیں نیمروچ ءِ آئی ءِ راگیڈ ہے ءِ چیر تریننگ ات ءِ چوگیچن ءِ آرتاں کہ
لرزان ءِ رود ءِ تہا کپان بنت، انچولرزینگ ءِ ات۔

دنیا بدل بوتگ

”مھتوئی نو لیں جنک ۽ لج نہ کنت کہ لوگ ۽ تہا گاڑی چلائنگ ۽ بوتگ، سہمی
من بالو پشتیک ۽ رندارہ داتگ ات۔ گشت ۽ اماں گرانگل وتی لوگ ۽ تہا گاڑی
چلائنگ ۽ بوتگ۔ منا کہ دیتگ ۽ گڈ اسک پشل، ۽ ملامتی ۽ چو پوڈے ۽ آپ ۽
کپتگ۔“

”بلے تراچے، اے وچشیں گپے نہ انت“

”بلے چوہم شر نہ انت کہ یک مزن ۽ رستگیں بلوچ جنکے وتارا چوسبک بہ

کنت۔ حیر ہر کس واد۽ وارت ہوشام ۽ وتارا گپت“

”تراچون انت جنے توپہ گرانل ۽ اشتری کینگے رودیتگ۔“

”اشتری کینگ ۽ گپ نہ انت آئی ۽ رابلوچی نامے پر انت۔ پنجابی ۽

دگہ قومے و نہ انت کہ چش کنت“

”ہوہوں، ہوہوں، ہوں“

”نہ گرسنگ انت، بیاجیا مزنیں شاکار گے جنگائے“

”مئی ما! چے گپ انت کہ تو ۽ پت مان گیشنگ ۽“

”بل ابا! ایشی ۽ سرے بروبر نہ انت“

”اُہو! شریں گپ و ہر کس ء توریت۔ من کہ حق ء گپ ء جناں۔ منی سر

وت برو بر نہ بیت“

”اماں! زانا گپ ء جند چے انت“

”گپ ایش انت کہ تئی دشتار بنا می ء سیاہ ء لوگ ء تہا گاڑی چلا نینگ ء

انت، اے نوں پہ مانام یے، منا و اے جنک چونائی ء چنڈ یے نان ء دوست نہ بیت
- سکیں ہیتل ے۔ نوں کہ چشیں کردگار کنت و چد ء گیشتر۔ تو ء پت ء ہر بستگ کہ
وائے ماء وائے گرانک۔ چار پیسہ اش است انت۔ اگاں ناں منی گہارزتک
دیدگے، دیدگ۔ چہ مہلب ء آئی ء چے شتر تر انت۔ مہلب ء ننگ ء پادا ہگاں بچار
کہ جہانے کار انت“

”بچا، شاری! منی برازتک ء نام ء پہ بدی نہ گرنے کہ من تو سک ہڑاں“

”ترا و وکتاں منی گپانی تب نہ بوتگ نوں و گستر، تئی گین ء منی گپ گو ء بو ء کن انت“

”اماں! گاڑی ء چلا نینگ عیبے و نہ انت، اے بنا می ء سیاہ نہ انت، بنا می

ء اسپیت انت“

”من زانا کدی گشتگ کہ عیب انت، من کشیں اے بازار ء مردم مارا شتر

نہ گش انت، نام ء و پ کن انت“

”بازار ء مردمانی چہ تھی“

”منا گوں ناں بازار ء کار انت ء ناں گوں شمنے کاراں، من وتی ء گشاں، تئی

سور ء بٹ من ء شاری ء لاپ ء نہ روانت، منا ہپتا د ء ہپت براں حرام انت، چوہوک ء

گوشت ء“

”اماں! حلا ریں چیز حرام بوت نہ کنت“

”بوت کنت یا نہ کنت من نے نہ وراں! اے ناں گدے دوچیت، ناں دگے
 کارے کنت، نہ ڈدرے، بس! سچہیں روچے نشتگ موبائل گڈی کنگ آنت“
 ”اماں! ترا جستے کناں۔ تو کسانا پیٹے حرے سوار بوتگے یا آئی آرا مہار
 کتگ، اگاں ناں؟“

”ہوں۔۔۔۔“

”ہوں، ناں! وتی چکے جستے پسوے بدے، ہا ہا ہا ہو ہو۔۔۔ آہو مناشری
 آیات آنت چلی نیں گشناں سرے بوتگے۔۔۔
 ”وتی سڑا تگیں کلاہے سستہ بندیں باٹا ہاں چہ بے حال آرا ناں؟ کہ منا
 گشے“

”شہر آنت گڈا آزمانگے سوارا حرے اشتر بوتگے آنت شہما آہاں نہ ایوکے
 سوار بوتگے ات بلکن آہانی مہار اوں شمنے دستاں بوتگے آنت۔ پہ شہما عیبے جرم نہ
 بوتگے۔ نوں کہ دنیا بدل بوتگے۔ آہانی جاگے سائیکل، گاڑی جہازاں کپتگے آنت۔
 معنا ہا یک آنت۔ آواں سوارا بوتگے آنت آے اوں سوارا آنت، بس! پرک ایش
 آنت کہ شکلے دروشم بدل بوتگے آنت۔ اشتر، حرے اسپے مہار نوں سائیکلے کانٹ،
 گاڑی اسٹیرنگ جہازے کنٹرول سسٹم بدل بوتگے آنت“
 ”جنے گوشدار چکے گپاں“

”منابیزارے بری آنت، چکے کہ آے بہ بیت من آباداں شالا۔۔۔ جنے
 ماہو! منی کلنڈیں عینکے بیارے۔۔۔ کہ تئی پشکے پشت کپتگیں چاریں ترکاں جناں“
 آئی مات کہ گپے بندتہ چار اتے کہ دگے راہ نیست پہ تچکے، گڈا آئی وتی
 جنکے را پہ گڈے نیمونے توارجت۔

”اماں! تو زہر مہ گردل ۽ مہ کن۔ شہاچہ اے دیوال ۽ کڈکاں چہ ڈن در بیات ۽
 بچارات کہ دنیا چچو بدل بوتگ۔۔۔ عربانی ملکاں بلوچانی جنین چک جہاز بال دنیگ ۽
 انت۔ کس ہچ اش نہ گشیت۔ شمات کہ انچکیں گپے ۽ انچو دراج کش دئے ات کہ
 سرے ادائے سرے کوش ۽ کوڑو ۽۔۔۔“

”دور ۽ سیہ رو، منابگل ۽ مہ کن، من تئی مات نیاں، تومنی گپ نہ زرتگ“
 ”مئی چو، بلے، انوں جسک ۽ جنگ، ساعتے ۽ پدوت سرد بیت۔“

کم زات

ماسی ماہ گنج ہمارو چچی کہ ساہ کنڈن ءات گڑا چہ آئی ءزبان ء ”کم زات، کم زات
 “ء ابید گہ پچ در آہگ ء ءات۔

”سجھیں زندگی ء سر ء سجھو ء نہ شنگ ء اللہ لے دپ ء نیا ورتگ نوں کجا کلمہ
 لے دپ ء کتیت“ اے ساعت ء اول ماسی ہیسمک آئی ء سرانرنگ ءات۔
 ”کلمہ ء بوان، کلمہ ء بوان“ نا کو وشدل ء آئی ء گوش ء تہا کلمہ وانان ء الوت
 کت۔

”لے وس ء ساہ گٹ اتگ، لے کلمہ ء آسودگ نہ بیت، یا اللہ تو ماراوت بہ
 گشین، تو ماراوت مجاز بدئے، اللہ، پاکیں پروردگار، مالک۔۔۔ ماسی ہیسمک ء سر
 سرے پرات۔

ملا ازما نیل آئی ء سرون ء اوشتا تگ ء یاسین وانگ ءات۔ بلتے کلمہ ء بدل ء
 ”کم زات، کم زات“ ء تو ارمدال مدان ء ایرجیگ بوان ات، دومی ساعت ء چہ آئی ء دپ
 ء اسپیتیں گج ء در آہگ ء پد، آسر د بوتگ ات۔

سجھیں مردم حیران اتنت کہ ماسی ء وڑیں دست ء دل سپاہیں زالے ء دپ
 ء کلمہ چیا درنیا تلگ۔ آہرچ کسی دراشتگ، سورے، پر سے، ششگانے۔ چکے
 اگاں تیج بوتگ آئی ء گورانی چرپ کنگ، بندگ ء ساٹ کنگ، بلوچی تہلگ ء
 درمان ء ساہگ ء شترکنگ، سُمرگ ء مورت۔۔۔۔۔ بلے چریشاں ابیداو آئی ء دپ ء
 کلمہ درنیا تلگ، آئی ء حداوت بہ بکشایت ء چہ دوزہ ء نجات بدنت۔

اے بابت ء آئی ء کستریں نماسگ گیشتر پکر مندات کہ آکجام سبب بوت کن
 انت کہ ماتی ء را کلمہ دپ ء نیا تلگ، ماتی ء چم ء زاہر ء چشیں ہیچ گندگیں کار نہ کتگ
 ات کہ چوش بہ بیت، ایشی ء پد گرد ء الم یک رازے چیر انت۔

سنبک کہ نوں سو بان بوتگ ات، آئی ء وبتگ ات ء وکیلے ات۔ اے بابت ء
 جست ء پرس ء بنا کت۔ آئی ء مزنیں مات ء سجھیں ہم سند ء دز گہار جست کنان کت
 انت، بلے ہر کسی گپ ہمیش ات کہ چم ء پیداو ء آئی ء چشیں ہیچ گندگیں کار نہ کتگ۔

یکروچے آئی ء دور سیادیں ماسی لے اتلگ ات، گڑا سو بان ء ہے کسہ کت
 کہ مزنیں مات ”کم زات، کم زات“ گشان ء بیران بوتگ۔ آئی ء چرے گپ ء ما
 درست پریشان این کہ سبب چے انت۔

”شما پریشان مہ بہ ات، آئی ء وتی کار حیر کتگ انت، آئی ء جا گہ شمر انت، بس!۔۔۔۔۔
 ماسی گریوگ ء لگ ات۔

”بس۔۔۔۔۔ چے ماسی، بگو، بگو؟“ سو بان ء دیم ء سو بمندی ء رڑنے تالان
 بو ان بوت ء آئی ء ماسی بگل ء کت۔

”بس! آئی ء ہے یکیں درد عمر ء ہمراہی ء وتی باتن ء رودینان کت ء داں کونڈم
 ء برت گوں“ ماسی ء گوں گریوگ ء پونش پونش ء گپ جنان کت۔

”کجام درد، چونیں درد؟“ آئی ء گوں اشتاپ اشتاپی ء جست کت۔

”تئی مزینیں مات ء مناسوگند داتگ، بس! آئی ء یکیں منی گوراوتی اے درد

درشان کتگ۔“

”نوں، ترا من سوگند دتیاں کہ ترا آئی ء اے درد پدر کنگی انت“

”نوں منی چُک آگپاں پاسدگ نیست، کہنیں گپ رمیزان گپتگ انت،

آہانی چونڈگ ء چچ کٹ نہ رسیت، بیدے کونلج ء۔“

”بلے پداوں من بزان آل کہ مزینیں مات ء چے کتگ“ سوبان ء لہلہاسکی

گیش بوہان اتنت۔

”نوں، بزان ے ہم چے۔۔۔۔۔“

”ناں ماسی ترا الم گشگی انت“

”تو کہ منا اینچو مننت کنگائے گڑا گوش بدار۔۔۔۔۔“ (آئی ء دلے ناس دپ ء

کت ء گپ ء دیما برگ ء لگ ات)۔ تئی مزینیں مات کسانی ء میرہ سیتان ء لوگ ء

کاردار بوتگ۔ گڑا یکرو چے میر ء نولیں بچ بیبگر ء شراب وارنگ ء بیامزنی ء سراپہ زور

دست دراجی کتگ، و ہدے بیامزنی ء وتی پریات میر ء گورا برنگ۔ گڑازان ے میر ء

چے پسوداتگ؟

”چے؟“ سوبان ء گوں اسی نیں چم، ء زہرنا کیں دیم ء، ماسی جست کت۔

”ہے کہ داں مرگ ء ساعت ء آئی ء ہمراہ بوتگ، ہے تر کو کہ میر ء آئی ء باتن ء

نکش کتگ، ہے درد کہ سجنیں زندگی ء آئی ء سربار بوتگ، آئی ء گوں کس ء درشان کت

نہ کتگ، آئی ء دل ء کھت بوتگ کہ دنیا پر چادرستیں گریب ء منے داہیں مردماں بدکار

سر پد بیت۔ آئی ء رامیر ء ہے گشتگ کہ: بس! کم زرات کہ نہ ورے، گوں وتی کم زراتیں

کاراں۔ تو ہما جاہ ء رستگ نئے کہ منی بچ ء سہرا بہت نام بہ جنئے۔ شاباش در اچہ منی لوگ ء۔۔۔
 مرچی ء پدا اینگو اسپیت بوت نئے بزاں تئی حیر نہ انت ء دگہ گپے اوں گوش بدار۔ اگاں تو
 اے گپ دگہ جاہے جت گڑ ابراں وتی قبر ء وت بہ کوچ۔ من ترازند ء زہاری کنڈ کنان
 “۔ میر ء وتی لٹک آئی ء نیمگ ء ٹال کتگ ء وتی چم آئی ء سہرا دگہ پینگ انت ء آچہ
 لوگ ء در کتگ، آئی ء چہ بنا می ء ترس ء، وتی بزگی ء بے وی کسی دیما در شان کت نہ
 کتگ بید ء چہ منا۔۔۔۔۔

گڑ اتئی مز نیں مات اے گپ ء وتی سینگ ء چو در دے ء رودینان کنت ء وتی ہمراہی ء
 بارت۔ پمشکہ اے ہمارو دینتگیں زہر ء سہت بوتگ انت کہ ساہ کنڈن ء دمان ء جشگ
 ء بوتگ انت ء آئی ء دیما بید ء ”کم زات“ ء دگہ پچ درانہ بوتگ۔

ہے گیانی اش کنگ ء پد، سوبان ء وتی اے دیم ء آدم چار ات انت۔ داں آئی
 ء چماں پیبگر ء لاڑی نیں جنک شہناز اتک کہ چند نئے روچ پیسر آئی ء سنگتے ء، آئی ء را
 وتی ء شہناز ء بابت ء حال داتگ ات کہ آہانی دست ء ردی یے بوتگ ء آہاں اے ردی
 چے پیم چہ ڈاکٹر وشدل ء مک ء گار کتگ، نوں پہ سوبان ء چہ مستریں سوب نیست ات
 کہ آوتی بلک ء بیر ء بہ گیپت ء وتی زہن ء دردناک ء شکر ء وکیں بوجاء ایر بہ گج ایت۔

سوبان ء زہن ء کیونئی چہ بلک ء زہان ء در اتلگیں ”کم زات“ ء لبز چکر وکی ورگ
 ء ات، ء آئی ء راسک درد ء تورشت دسیگ ء ات، چو کنٹیں ہرگ ء آئی ء زہن ء را
 رو سینگ ء ات۔ آئی ء پینگ ء ماسی در گنج ء را وتی شور ء کت ء لب ء ملام من ات کہ آ
 شہناز ء راہ ء بیاریت ء آئی ء دست ء بدنت۔ ماسی ماہ گنج ء گوں وتی کتہ کاری ء تولگی
 رپکاں، شہناز راہ ء آورت ء سوبان ء دست ء ات۔

سوبان ء شہناز دو پہ دو، ہم دیوان بوت انت ء آئی ء شہناز ء دیما وتی بلک ء

سرا، آئی ۽ پت ۽ زورا کیانی کسه آورت انت۔ وهدے سوبان ۽ گپ آسر بوت انت
 ، داں شهناز گریوگ ۽ گشگ ۽ ات که اصل کم زات تی بنگ نہ بوتگ، بلکن منی پت
 انت که من مدام آدینک ۽ دیماوتاراچاراں داں منی دروشم ۽ عکسی پدگوانک ۽، منی مات ۽
 شبینگ ۽ بدل ۽، منے لوگ ۽ داشته بلی گنجی ۽ عکس کنیت ۽ اوشنتیت۔

پداکنگانی توارہیسکارگاں بدل بوان ۽ ”کم زات“ ۽ پدگوانک که یکوئی چه
 سوبان ۽ دپ ۽ درا آہگ ۽ ات، کوٹی ۽ دیوالاں ڈیک وراں ۽ پداواتر بوبان ۽ شهناز
 ۽ گوشاں مان کشان بوت انت۔

کچائیں بیتگ ۽ پکائیں کشک

من چه کرناں ہے زمین ۽ سرا آبادیں اے بیتگ ۽ چوستیں اولاک ۽
گاماں گوں ہم گاماں۔ انچو کہ گشتے نادر اہے ۽ رادر اہے بوہگ ۽ ہچ امیت مہ بیت۔ اے
بیتگ ۽ گور بیجان ۽ کوہانی یک انچیں درپے بندات بیت کہ آسمر بوہگ ۽ نام ۽ نزانہ
بلنے بید چه لہتیں نیم سوئیں گز ۽ ستکہ بالادیں گیڈاں کہ چه شکاریانی مہروانیاں اد ۽ ناں
سیسو ۽ گور داسک پہ دوا گواہی کنت ۽ نیکہ کر گوشک ۽ شاعر ۽ شعرانی وش بالادیں آسکے
پہ مسک شانی ۽ چوبلک ۽ پتینکاں پشت کپتگیں گڈی مورتی تاک ۽ کہ جنّاں، آئی ۽ را
پہ چُک دراہی ۽ داگ انت، پشت نہ کپتگ انت۔ اصل ۽ اے بہار گاہ ۽ چُک چینی
منی وتی بیتگ ۽ وت کشی انت کہ مناہچ سما بوہگ ۽ نہ انت۔ ایشی ۽ زربار ۽ ببراں گوں
مان پتاتگیں یک تگار لاپیں کورے کہ ہوراں انچو ہار کنت کہ گشتے مستیں لیرہ یے کہ
بانکلینک پلاں گپتگ ۽ درشاپ کنگ ۽ انت، دہرکانانی کشاراں پادلپاشگ ۽
انت۔ ہے بیتگ ۽ لہتیں پکائیں لوگاں ابید کہ آرت ۽ تہا واد ۽ کساس ۽ انت، آدگ
درست کچائیں لوگ انت ۽ آہانی دیوال اوں کچائیگ انت کہ بازیئاں چه ہوراں پد
آہانی لیپ دنیگ ۽ اوں جوازت نیست انت۔ ہے دیوالانی ہڈگاں بگندے چو
لاگریں ساہدار ۽ دنان ۽ شاگور اش دراتنگ انت۔ یا کہ چومر تگیں ساہدار یے ۽ حشکیں
ہڈانی ڈب پشت کپتگ انت، گوشت گوتواں وارنگ انت۔

من داں کہ اے میتگ ء سمر چست کتگ دہکان ء زمیندارانی بزگی ء
 داستان ء گندان ء پیدا کاں کہ ایشانی زمین ناہاریں سیلاپ ء پادپوشان کتگ انت۔
 من ترا اے گپ ء اوں گشاں کہ تو پہ ستک ء دل باوراں بہ کن کہ اے دور ء
 ادا ہسپتال ء شریں آسراتی دیگ نہ بوتگ۔ ہما آسراتی کہ سکیں و ہداں بنکی گزراں
 پیلو بہ کن انت۔ بازیناں و شپاں شام اوں نیست انت۔ بلئے اداہر کس وت بہ کن ء
 وت بہ ورا انت۔

اصل ء اے میتگ ء مردم وتی بزگی ء ذمہ واراں وت انت۔
 تو نوں مناجست بہ کن کہ چونی ء؟ گڑا من ترا پسوگر دیناں۔
 چونی ء؟

انچو! تو بچار کہ اے میتگ کینگ ء واجہی ء آس ء چوں سوتلگ۔ ادا نوں
 من ترا یک درورے پیشداراں کہ اے میتگ ء بسات ء بستاروتی چمانی دیما پدر
 بیت۔

اگاں ترا پہ ستک باور کنت۔ گڑا گوشدار کہ اے میتگ ء مسیت ء قبرستان
 بہر ء بانگ ء جتا جتا انت، دومی لبزاں تو اے گشت کنئے کہ کینگ ء سیاست ء ارجان
 انت، تو وتی مردگ ء اے قبرستان ء بے بر، من وتی مردگ ء آقبرستان ء براں۔
 گڑا چوش؟

اہو! ہمیش انت ناں، من ترا گشاں۔

بے روزگاری اوں اے میتگ ء مزنیں جیڑ ہے۔ ایشی ء ابید جنک ء بچکی
 پکائیں اسکولانی دیوال و مک انت، بلئے ناں شریں وانگ است، ناں وانوک ء نیکہ
 وانینوک۔

چولس مہلوک ء جیڑہاں اے بیتگ ء زندگیں مردمانی زندگیں جیڑہ اوں
سک باز آنت۔

چو کہ آپ ء نان ء نادراہی ء بیسواری ء سلیں نشہ ء ناں کہ شامکامی ء گوازی
ء دگہ چشیں آسراتی یے است آنت کہ ورنا مشکول بہ بنت ء چہ سل کاریاں بہ رک
آنت۔

گڑاے بیتگ ء معتبر ء واجہ؟

نوں لئیبت آنت! معتبر ء واجہ؟ معتبر ء حاک زرتگ ء واجہ ء پُر۔ انچونہ گش
آنت کہ میر بگلاء ء ناں مہتر ء توسیپ ء بکن؟
ہو! راست آنت۔

سرکار ء چماں اے بیتگ سکیں شریں میٹگے ء آئی ء اے بیتگ سک دوست
آنت۔ سرکار ء نر ء اے بیتگ ء درائیں مردم سرپدی نیں مردم آنت، باپاری تب ء نیل
ء واہندا آنت۔

تہنا اے بیتگ سرکار ء پرچادوست آنت؟

پرچا کہ اے بیتگ ء مردم انوگیں آجوتی ء جنگ ء ہوار نہ آنت ء سرکار ء
تاوان دنیگ ء نہ آنت۔ انگہ آہانی گشگ ہمیش آنت کہ بلوچستان آجونہ بیت۔ ما
مپت ء وتی چکاں چیا بہ کوشارین این۔ وتی لوگاں بہ سوچائیں این ء وتارا بزرگ
بکنائیں این۔

آدگہ درستیں جیڑہ وتی جاہ ء چومیر ء دکان ء برپ ء پیتی ء ٹماٹراں بداتگ
آنت ء ہے نیکیانی مزہ سرکار ء اے کچائیں بیتگ ء درائیں دمک ء دران ء پکا کنگ ء
سوگات ء گواچی ء سیاہیں ڈانبر لگاشگ کہ شپ ء بے لیٹی ء چوپیشک ء باگ ء جن ء

انت کہ دراجی ء روان ء ہلاسی ء نام ء نزان انت۔ پہے گپ ء اے میتگ ء مہلوک
سک گل ء شادان انت کہ بہ چارات شماگشات کہ سرکار گندگ ء انت ء مارا کشگ
ء انت، سرکار پر چالے میتگ ء مردماں آوار نہ جنت ء زنگول نہ کنت۔

بلئے اے کچائیں میتگ ء پکائیں دگانی بسات چوہما بے عقلیں مرد ء انت کہ
مدام وتی چُک ء پرپٹ ء سوار انت، بلئے وتی بڈے کاہاں پرپٹ ء سوار ایر کنگ ء
بدل ء وتی بڈے بندایت۔ بزاں آپرپٹ ء سوار انت ء کاہ آئی ء سوار انت۔

من گوں وتی مہمانیں سنگت ء ماں اوتاک ء نشنگ ء گپ ء اتاں کہ آچہ
دوراں اتلگ ات ء یک احوالکارے ات ہم، مامزن دربر جاہ ء یک جاہ وئنگ ات،
آوتی احوالکاری ء چندے نکانانی حاترا منے ہند ء دمگاں اتلگ ات ء گوں من داشتگ
ات ء، ڈن ء جمبری ات، گرد ء گروک ات ء ہور ہم رچگ ء ات، بلئے لین چو
ہڈک ء گاریں برات ء ات کہ پاد ء وت شنگ ات ء پداواتر کنگ ء نام ء زانگ ء نہ ات
، اوتاک ء برات ء راہ داتگیں دیئی والا ایر جنسی لائٹ روک ات کہ مگسک ء بالوگشنے
بادشاہ ء چُک ء سور ء اتلگ اتنت، لیٹ ء آتراپ ء ناچ ء ژلنگگ ء اتنت۔ چونابار وچ
ء روژنائی بہ بیت کہ ماہ ء، ہمک چیز ء ساہدار وڑے ناں وڑے ء گوں آہاں بندوک
انت، بیدے جن ء کہ وت آسے، دگہ پچی بے روژناہی ء نہ بیت، دریا ء بچار کہ ماہکانی
ء مسست ء الست بیت، انسان ء اوں پہ وتی زلورت ء روژناہی یے جوڑ کنگ کہ ما
چرائی ء بے بہرائیں۔۔۔۔۔

ماوڑ وڑیں سر حالانی سرباوست ء ات ایں کہ بلاہیں گردے ء تواریکت۔
”ہمیش انت شالا کپت جاگے۔ من گوشاں داران ء وتی سنگت ء نیمگا چارات
ء گشت۔

”کپیت کہ کپیت“ مہمان ء گوں ترس گونگی من ء پسوگر دینت۔

ساعتے ء پد چیزے ء ٹپ ٹپ ء توار گوشاں کپان بوت، من لولک ء مگسکانی
دلانی مرادنا سرجم کنان ء لیٹ زرت ء اوتاک ء پرے کونہ ء پرا کونہ ء ہے توار ء پد ء
رنداں بوتاں، چاراں کچا پکانیں اوتاک ء یک کونہے ہور ء آپ چومشکی پٹوک ء،
پٹگ ء انت۔

گڑاما چہ آجاگہ ء جبل لیٹینت ء مزنیں پیسے آورت، پٹوکانی چیر ء ایرکت کہ
پدا سبھیں شپ آئی ء چواسلم ء ڈہل جت۔

بیگاہ ء ہور ء سبھیں شپ، توپان ء رنگ ء وتی دل ء کت انت، سیاہیں شپ ء
روژناہی ء پد سہب ء کہ ما پھ سیل ء ندرہ ڈن ء دراتک این، گڑادیست کہ میتگ ء
دراہیں مہلوک ہے پکانیں کشکانی سرادوشگیں ہور ء ناشرکاریاں بد ء بل کنان ء وتی
دیوالانی کپتگ ء رتگیں حاک ء ہشتاں لگت دیان ء گوزان ء دیم پہ واجہ ء شکایت
کنگ ء روگ ء اتنت۔

زنک بستگیں، چکند ء معنا

بوت کنت اے آئی ء اولی رندمہ بیت کہ مئے گیٹ ء گھنٹی یے جنگ، بلئے
 گوں من آئی ء اے بنداتی دیم پہ دیکھی ات۔
 گیٹ ء گھنٹی ء کہ توارکت تہ من دراتکاں، پرچا کہ لوگ ء دگہ کس نیست
 ات۔ من گیٹ پیچ کت تہ منی دیم پہ دیمایک کسانیں جنکے ء جنینے اوشتاگ اتنت،
 جنیں سرتاں پاداں سیاہیں برقعہ ء شدرا تگ ات۔

”شاری ہمدانت“ کسانیں جنک ء منی گہار ء جست کت۔

”اناں مرچی لوگ ء کس نیست“ ہے گپ ء سرجم کنگ ء گوں جنک ء
 پشت ء اوشتا تگیں جنین ء وتی برقعہ لیٹینت ء منابس یک نگا ہے چارات ء پداواتر
 بوت انت۔ آئی ء اے داہیں چارگ ء گشتے جستے مان ات ء منا پگرے ء دورے
 دات۔ جنین بارگ بالاد ء اسپیت کوچکے ات۔ دیم ءے اول کے دراج ات، بوت
 کنت لاگری ء سبب ء دراج گندگ ء پیدا ک ات۔ چہ لاگری ء برزیں پونز گشتے آئی ء
 دیم ء سراچودر آمد ء ات۔ بلئے چریشاں ابیداں آئی ء را یک انچیں دلکشی یے گون ات

کہ من ء و تی نیمگا کشان ء کت۔ آہانی روگ ء پد من پگرے ء کپتاں کہ اے جنک ء
 پر چا چوش کت۔ مرچی منا کہ کے وہد چہ لوگ ء مردمانی ادا نہ بوہگ ء سبب ء پہ وانگ
 ء رستگ ات ء من پہ دجھی کتا بے وانگ ء اتاں، تہ اے جنین ء منی سجنیں حیاں گوں
 وت برت انت ء من ء تہنا یلہ ء دات۔ نوں کہ منا پال بوتگ ات گڑا کتاب ء دپ
 ء پیچ کنگ ء دست ء دل اود ء اوشتا تگ اتنت ء زہن ء تہا یکوئی ہمائی ء دروشم ترو کی
 ورگ ء ات۔

من یکوئی ہمائی ء بابت ء جیڑگ ء اتاں کہ یک انا گت ء پدا گھنٹی ء توار ء من
 ء سک پدرہینت۔

”اے چونیں مصیبتے۔ واقعی لوگ ء نندگ جنین ء پیچ اتگ۔ من گشتے
 چوکیدارے آل۔ یکے روت، یکے کنیت“ من پدا انرنڈان ء گیٹ ء دپ ء شتاں ء گوں
 مچ اتگیں دیم ء گیٹ پیچ کت، چاراں پدا ہما جنین ء جنک انت۔

من وتی جاہ ء مک بوتان کہ ایشاں چے انت، انوں اتک انت، من گشت
 کہ ادا کس نیست، بلے پدا اتلگ انت۔ یکبرے دل ء گشت: شر بہ شود اش، بلے
 پدا او پارکش ات ء جنین ء نیمگا چاران ء جست کت۔ پرچا کہ اے بری جنین دیماء
 جنک پشت ء اوشتا تگ ات۔

”آں! شما پدا اتلگ ات، حیرانت؟“

”آہو! اے نمبر ء بزور، وتی گہار ء بدے، بگو منافون بکن پتو کارے است
 انت“ آئی ء پتا تگیں چٹک شہاران ء لنطانی سرا چکندے تالان ات ء پدا واتر بوت
 انت۔ بلے اے بچکند گشتے چوزنگ بستگیں سینگے ء تہاریں دیکے ء چہ جنان ء پروشان ء
 درکپتگ ات۔ انچو گمان بوہگ ء ات کہ بچکند ء راہ گار کتگ ء گور کشکی جنان ء
 پروشان ء گوں آئی ء لنطان دچار کپتگ۔

آئی ء داتگیں دو تل ایں چٹک ء سر سر برانہشتہ ات ء ایشی ء پیچ کن۔

من چٹک و دست گپتگ ات، بلتے منی چم انگہ آئی ء راہ گروکیں پداں
چاران اتنت۔ من انگہ گیٹ ء دپ ء اوشتا تگ اتاں کہ آئی ء وتی گڈی چک تراہنت ء
پدا دمک ء مان چکران ء اندیم بوت۔ منی لکنک پہ چٹک ء پیچ کنگ ء زرمبگ ء لگ
اتنت۔ چٹک ء نہشتہ ات کہ من وتی ہمراہ ء دیما تئی گہار ء نیمون کتگ، بلتے اے نمبر
تئی واست ء انت۔ منا باند اسہب ء یانزدہ ء الم فون بہ کن۔

چٹک ء وانگ ء پد منی دپ چوکوش ء بوت کہ راستی اگاں ”آدنت گڈ لوگ ء
جست ء نہ کنت“۔

من سچہیں شپ گوں ہے پگر ء حیالاں سہب ء دستاں دات کہ من فون ء تہا
گوں آئی ء چے بہ گشان، باریں آگوں من چے کشیت۔ داں یازدہ ء من پہ بے صبری
ودار کت ء یازدہ بج ء یک منٹ ء آئی ء رافون کت، بلتے فون ء چست نہ کت،
من ء وسواسے چیر کپت، پدا فون کت، چست ء نہ کت۔ نوں من ء آئی ء سرازہر
آہگ ء ات ء دل اوں لہلہاسک بوہگ ء ات، گڑا من آئی ء را کلہے دیم دات، کلہ ء
رسگ ء دمان ء آئی ء نمبر ء مسڈ کالے اتک، من گشاد گشاد ء نمبر ڈاٹل کت۔

دومی نیمگا آئی ء زوریں بلتے زیریں تواریں پیدا ک ات، آئی ء دچار کپگ ء
دز بندی کت کہ شپ ء یازدہ ء من ترا مسکالے دیاں تو منا چہ لوگانی پشتی نیمگا بہ
مل، بلتے پیادگ ء میا، گاڑی ء اوں بیار۔ آئی ء اے گپ انچو پہ لچمی جت انت کہ
گشتے آمنہ چہ کرناں زانگ ء ات، آئی ء اے ہم ستک ات کہ من آئی ء ناں نہ کناں۔ منی
سر چوپنکا ء تروکی ورگ ء ات کہ آمن ء نہ زانت، من آئی ء نہ زاناں، بلتے آانگہ چوکرنی
آژناگاں بے ترس ء خطر من ء شپ ء دعوت دمیگ ء انت۔

حیر! اگاں مہ رواں تہ منی زرد من ء لگورے سر پد بیت ء ملامت کنت کہ جنین ء

دپء وت گشتگ ء تو انگہ چومشک ء چہ ہونڈء درنیا تلگ ءے۔ روج ء یازدہ ء بگرداں
 شپ ء یازدہ ء جان کنڈنیں ودار من گوں سگریٹی دوتاں گوازینت ء یازدہ ء نزیک ء دو
 ڈبہ بیرچک ء دات ء درکپتاں، آئی ء وتی لوگانی ڈس داتگ ات کہ چہ منے لوگاں دودمک
 ہما دیم ء چارمی سبزیں گیٹ انت کہ آہتیں ماہ پیسہ ہدا پہ باڑہ اتلگ ء نشتگ انت۔

آئی ء یازدہ ء نیم ء مسڈ کالے دات۔ من گوں وتی دوہزار چاردہ ماڈل ء
 کرولاء آئی ء لوگانی پشتی نیمگا سر بوتان۔ منی گوں لائٹ ء ڈم پل کنگ ء آژ پگ ء
 باریں چہ کجا دراتک ء منی گاڑی ء سیٹ ء اتک ء نشت ء گشت ءے براں۔ بلے آئی ء
 ساہ چوہزا تگیں آسک ء تمیز تمیز ء روگ ء آہگ ء ات، آپڑ ء سرچگی ات، آوتارا
 داشت کنگ ء نہ ات۔

”ترا من پچہ نیاراں، تو کئے ء اچ من چے لوٹ ءے“ من حاموشی ء را
 پروشان ء جست کت۔

”تو من ء پچہ نیارے، بلے من ترا پچہ کاراں“ آئی ء گوں دمبر تگیں ساہ ء
 منارا پچہ آرگ ء مستاگی دات۔

”من ء چوں پچہ کارے، تو من ء کدی ء کجا دیستگ؟“

”بازرند ء ہے کشک ء راہاں من ترا دیستگ ء تئی بابت ء جست ء پدکتگ،
 گڑا یکر وچے من ء بلقیس ء تئی سجنیں حال دات انت، چہ ہماروچ ء من تئی پد ء رنداں
 بوٹگاں“

بلقیس ء نام ء اش کنگ ء گوں، گپ وت گیش ات کہ آئی ء لوٹ ء مراد چے
 انت، پرچا کہ بلقیس ء تاں دیروہد ء چہ وتی ہنسیر ونی مرد ء سبب ء، وتی دوز ہیں آس چہ
 منی مہرانی جنت ء ایر مادکتگ ات۔

”تو اے وہدی کہ دراتگ ءے ترا چہ کسے ء ترس نیست؟“ من گاڑی ء راجہ

مزنیں راہء تاب دیان ء دیم پہ اندیکمیں جاہے ء روان بوتال۔

”اناں! منی پیتا دسالی مرد کہ سرء ایر کنت داں سہسی ء اللہ نہ کشیت۔ من ٹوہینان، چلبینان، چنڈک ء گتک ء کنناں، بلتے سنگ سریت آسریت، ء پدا کہ مرچی تئی کرار بوتگ، من آئی ء را کپے ٹرامال اوں داتگ۔“

”ٹرامال؟ پیتا دسالی مرد؟“ من گاڑی ء بریک جت انت ء آئی ء راجاران ء جست کت۔

”ہو“ آئی ء گوں ہدونائیں چماں منی سینگ ء چاران ء بس ”ہو“ گشت۔
 ”تو پرچہ کپتگ گڑا اے پیتا دسالی مرد؟“ من وتی سر آئی نیمگا جکینان ء جست کت۔

”کئے پہ وشیں دل وتی زند ء بہار گاہیں جنت ء آس مانداریت“
 ”شاعری ہم زانئے تو؟“

”بلقیس ء راست گشتگ ات کہ تو سکیں دل چپسیں مردے ء“ آئی ء وتی سر منی کوپگ ء ایر کنان ء تہل ء ہوادگیں کندگے جت ء پدا وتی گریں ساہ ء رامنی سرایلہ دات۔ آئی ء گپ ء رادیمبران ء گشت کہ منی پت ء پہ زر ء مال ء لالچ ء من ء وتی امر ء مردے داتگ۔ پیریں ڈڑیے، پت ء منی سرامشتگ کہ اے اللہ تئی نیں شپاں سرا ایر کنت داں کہ سہسی ء مادر وار انت ساہ بہ کشیت، من وت مہ چنڈان ء، حرام بہ بات کہ زگ بہ کنت، مچکے بہ بیت اینچو چب ء چلبینگ ء دل ءے روت۔ من و بدتر رستگیں زالے آل، من ء ہزار واہشت ء ارمان است انت، اکرم! ترا باور کنت من اے بیتگ ء گونڈواں گنداں کہ لنبیب ء تچ ء کائی کن انت، منی دل ارش کاریت، منی دل پہ مچکے ء اینچو بندانت چو کہ جنین ء پہ ترپشی ء نیپگان بہ بیت۔

ملکاریں تل

منء داں کہ ہوش کنت، زندء اوست ء ایتانی کلباگ ء وڑے ناں وڑے ء
 کہرء بادشاہی ء وتی چیدگ ایر کنان کتگ انت۔ برے داب ء برے رنگے ء، برے
 من ء آپ نہ داتگ ء کہ بلے زبان حشک بہ بیت ء من بہ مراں، برے برے کرم ء
 سونس آنی دست ء منی سرے ساہگیں در چکانی روتگ ء چہ ہنڈالاں وارینتگ انت
 ء من ء راسر در ء جان در کنگ ء جہد ء کتگ، روج ء دیماوتی بانزل ء مان شاننگ
 انت کہ منی چم تہار بہ بنت ء من ہچ دیست مہ کنان، برے ماہ ء زینناکیں روژنائی ء را
 چادر پر دینگ ء جہد ء کتگ، منی باگ ء شانتل، بلبل، کپوت چہ من ہزینگ بوتگ
 انت، منی ابرم چہ من زہر برائینگ بوتگ۔۔۔

برے وردنی نیوگانی تہاز ہرناکیں کرم ء کوگ راہ اش داتگ کہ آہانی ورگ ء پد منی جان
 بہ سڑایت، بلنے اے سک جان من بوتگاں کہ گوں ہمک وئیل ء جنگ داتگ ء وتارا
 اے گچ ء کساس ء آورتگ ء رسینتگ۔۔۔

برے منی کلباگ ء زین ء را بے دان کنگ ء جہد ء بدیں دوا ء درمان راہ
 اش داتگ۔ برے منی پُل ء نوک رو دیں نہالان ء ول گوج کنائینگ۔۔۔
 کہرء ہمک دور ء وڑے ناں وڑے منی زندگی کریاب کنگ ء جہد کتگ۔
 بلنے اے من بوتگاں کہ وتارا زندگ داشتگ۔ چہ من، منی ہرچی دور دارگ بوتگ،
 بلنے پداوں آدرست منی بوتگ انت۔

وتارا زندگی دارگہ جہدہ گرہ داراں منی بازیں اوزارہ از باب چہ من زیان
 بو انہ پشت کپان بوتگہ انت۔۔۔

آسالہ کہ من امیتہ داشنگ ات کہ اے زندگیں دہل پہ من وشحالیہ مستاگی
 بنت، بلتے دہلانی ہوشہ برہ پیسر یک انچیں تبدہ آہشکے کپت کہ زمین آس شانگہ
 بندات بوت، کلباگہ ہمیں سبزی حشک تران بوت انت، درچکاں وتی بالادداشت
 نہ کت انتہ جہلاد بو ان بوت انت، ہمک چیز، ہمک نشانہ رند کہ پیریناں پہ
 چیدگ ایرکتگ اتنت، سچانہ شت انت، چہ بازیں ستکہ سوچہ زمینہ اول وتارا
 داشت نہ کتہ چوہ بگ بینگہ“ ترک اتہ بہر بہر بوت، ہما کہ زمین ترک ات
 یک مزنہ بے گوازیں آپے دراتکہ چودریاہ تچگہ لگ ات، کلباگہ دوئیں
 کنارگ جتا بوت انت، من بازیں جہدہ چپاہہ جان دردی یے کش ات کہ کلباگہ پدا
 ہوار بہ کناں۔ بلتے شریکاں منہ دروہان کت۔۔ من ایوکہ پشت کپتاں کہ ہما ہمہ
 کنارگہ پہ وت چونکوے بستہ چودر آمدہ سمرانواں اوست پہ دومی کنارگہ بست
 انتہ چم راہی کت انت، بلتے پدا کرنانی کرن گوست انت، یک کنارگہ دومیہ را
 دیست نہ کت۔ بلتے کہ دوئیں ہمزوریہ ملان اتنت، بلتے نیامہ بے گوازیں آپہ،
 آہانی اوبال زرتگ اتہ آہانہ پدا یکجاہ بوہگہ ننیلگہ ات۔ دور، زمانگہ، کرن
 گوزان بوت انت، اول ہمہ دابہ روان اتنت، پدا یک انچیں روچے اتک کہ
 یک گلما تیں کہتہ ڈکالے مان شانتہ دریاہ وتی تنگی سلگ نہ کتہ تہتگ
 پچ کت انت، زمینہ درائیں آپہ چونسانہ ایر برت انت۔ دوئیں کنارگ کہ
 چہ کرناں پیسر ترگہ سببہ جتا بوتگہ اتنت، نزیک بو ان بوت انت، بلتے آنوں
 انچو پیر بوتگہ اتنت کہ آہانی دیمہ تملکار بستگیں کرچکہ کونسانی سببہ یکہ دومیہ را
 جست کنگ کپت کہ تو کئے؟

دوئیناں کہ وتی کسہ بیان کنان کت اَنت، گڑا آہاں گوں لرزوکیں لنت ۽

گر یوکیں چماں یکے دومی ۽ نیمگالنگک ٹال کنان ۽ گشت کہ تو منی جندے؟

”اَہو! من تئی جنداں“ ہر یک ٹکرے ۽ دومی ۽ را گشت ۽ یکے دومی ۽ را

امبازگ ۽ تیمچہ کنان بوت اَنت کہ پدا آہانی دیمانی سر ۽ بستگیں تھکاریں تلاں نیام ۽

دورکت ۽ یکبرے پدا آہان ۽ چہ یکے دومی ۽ درآمدکت اش۔

ساربان ء وئی اُشتر سک دوست ات

”من کہ آ، مان تراہنت ء گشت: مرد اُشتر ء گوں بار ء یل بدے ء برو۔ مرد ء زان نے من ء چے پسودات“؟ مسافریں مہمان وتی مہماندارانی دیوان ء نشنگ ء گوات دنیگ ء ات۔

”ہو، باریں! چے گشت مرد ء“ چے لوگ ء واہنداں یکے ء جست کت ء پدا وتی دل ء گشت ء کہ اے سکیں پوڈاے بیت۔

”مرد ء گشت: نامرد ء جن روٓت، بلے مرد ء دشتر نہ روت“، گڑا واجہ ما دوئیں بند ء گلانش بوتیں، مرد دو آپ ء گوں من شرمڑات، بلے گڈی ء دمبرت ء، پر چا کہ یکے و من چرائی ء چے جون ء تیار ترا تاں ء دومی مرد راہ ء بوتگ ات ء چے پیسرا دم ء برتگ ات۔“

”گڑا“؟

”گڑا، واجہ! حد ترا سلامت بہ کنت ء نیکی بہ دنت، مرد من ڈگار ء جت ء سرے نشتاں، جستوں کت کہ اُشتر ء دے نہ دے، مرد ء گشت: پہ مرگ برے ء ہو، پہ زند نہ دیان ء۔ مرد سار بانے ات، مال ءے باز گون ات، من چارات چونہ ٹہیت، لانک ء جمبیا کش ات ء مرد ء رادیم پہ دیم کت ء ہدا واپینت اُشتر گوں مالاں زرت ء چے سر بار ء کوہ ء ہما دیم بوتوں۔

”سربارء کوہ؟“

”اُہو! شمتے و ہدء نہ انت، سکیں دیرگیں کہے، دوریں میٹگے است انت ہما و ہدء سربارء کوہ ساربان، شپک ء منے پیس میں ڈنگانی راہ بوتگ۔ وتی و ہدء مانہ بوتگیں کتگ، واجہ۔ بلتے مرد مل ء نہ تر سے ات۔ من ء انگہ یات انت، آئی ء چپیں چم کلونٹ ء کارچی نشانے پرات، زانا پیسرا اوں منی داہین لیے ء گوں دُچار کپتگ“ مہمان ء وتی کمرزانی بوتگ ء پدا بست، ایرانی دزمال چہ سرء دورکت ء سرء کچینان ء گپ ء دیما بران بوت۔ ہے نیام ء سکید آد پاداتک ء وتی پیریں مات ء گوراشت ء ساعتے ء پد، پدا اتک ء دیوان ء نشت، مرد ء وش گپیاں گوشدارگ ء بوت۔

”بلتے داں روچ ء مرچی کس نزانہ کہ آمد رچے پیم ء چوں کشتگ بوتگ، کئے ء کشتگ۔ آو ہدء من شکر ورناء گروناک اتاں ء نوں و موداں ٹالے سیاہیں مان نیست۔ نہ بیت، نہ بیت اے گپ ء چل، چل ء پنچ سال بیت، گوستگیں سال ء من پہ سر کپتی ہمانگو شتگ اتاں، تہ چاراں اودء میٹگ ء نام ء نشان پش نہ کپتگ، زانا ڈکال ء تاچینتگ انت۔

بلتے ساربان ء وتی اُشترسک دوست ات، آئی ء داں گڈی نیس ء وتی اُشتر ء گم پرات ء مرگ ء ساعت ء من ء گشت ء: منی اُشتر توبرت، بلتے شر بہ سنبھال ء۔

”بلوچاں شر گشتگ کہ چہ لگوریں دوست ء، بہادریں دژمن گہتر انت۔ بحر حال آئی ء بہادری انگہ من ء گیر کنیت انت، ء بہادری ء من ہم چہ کس ء کم نہ بوتگاں۔۔۔ دگہ یکرندے من۔۔۔

”واجہ! ورگ تیار انت، دستاں بہ شود، دگہ ہرچ گپ ء پشت کپتگ، رندء ماء شہاد یوان کن ایں۔

”شمر، شمر، اُہو“ پوپل ء ترشت ء کرہ آرگ بوت انت ء مردء دست شودگ

بوتنت، پرزونگ چیرگیجگ ۽ ورگ آرگ بوہگ ۽ انتنت کہ ہے دمان ۽ باہوٹ ۽ وتی
 مہمان گون انتنت ۽ اتک۔ پرچا کہ اے بیتگ ۽ یکیں مہمان جاہ ات کہ بیست ۽ چار
 ساعت ۽ پنج ات ۽ ہر کسی سر ہدا چیر ات۔ چوناہا ۽ سکید اد ۽ را واجہ حداء مال ۽ حال داتگ
 ات ۽ چرپ ۽ چانگال ات ۽ سجنیں بیتگ ۽ مردمانی مہمان جاہ ہمیش ات۔

گون نوک اتلگیں مہماناں ورگ ساڑی بوت انت، پس ۽ سجیگ، نارشت، بٹ، پلہ
 ۽ سبزی ۽ سلات، پیماز ۽ مرج ۽ دگہ بازیں لنش ۽ پتار۔۔۔۔۔

مرد ۽ بازوش ۽ الکاپی ۽ وارت ۽ مہماندارانی منت گپت ۽ آہان ۽ بازیں نیک
 دوائی اول کت کہ اللہ شمارا ہے روچاں بہ کنات، تو پیک ۽ آئی بہ دیات کہ شمنے اوتا کہ پہ
 ہمک را ہگیر ۽ مسافر ۽ پنج انت، یکے کنیت ۽ یکے روت، انچو گمان بیت کہ شما دز پچیں
 پت یے ۽ چک ات۔

منی خیال ۽ شمنے کماش نوں نیست انت؟ پت ۽ نام ۽ آہگ ۽ گون آئی ۽
 ریات اتک کہ من پیسرا ایشانی پت ۽ بابت ۽ جست نہ کتگ۔

”جی ہو واجہ! دیر انت کہ بیران بوتگ“ سکید اد ۽ گون کماشیں مہمان ۽
 درائنت ۽ پدا سیاہ چاہ ۽ دور بندات بوت۔ سیاہ چاہ ۽ پدمرد ۽ موکل لوٹ ات کہ نوں من
 رواں، بلنے سکید اد ۽ گشت کلمہ ہنتل بو منی گاڑی کنیت ترا کشک ۽ گچ ایں۔

مرد پدا دوا ۽ حیر ۽ بندات بوت۔ ہے دمان ۽ سکید اد ۽ بچک گون گاڑی ۽
 اتک ۽ رس ات ۽ مہمان گاڑی ۽ سوار اش کت ۽ دیم پہ کوہ ۽ راہ گپت انت۔ سکید اد ہم
 گاڑی ۽ سوار بوت ۽ دگہ دو ہمراہ اش زرت۔

”واجہ! شما کجا روگ ۽ ات“ چہ کشک ۽ گوزگ ۽ پدمرد ۽ گنٹ ۽ جت ۽ آنجگہ

شکل بوت۔

”کوہء“ سکید ادء درائنت۔

”کوہء پے پے“ مردء پے دودلگی جست کت۔

”کہنیں مردے تے ترا چیزے پیشدار ایں“ سکید ادء پے تسلہ ء حاترا

گشت، بلتے مرد لجم نہ بوت ء کیوئی تکانسری ء لگ ات۔

”واجہ! ساربان ء وتی اشترسک دوست ات، گٹرا“؟ سکید ادء پے ملنڈ جست کت۔

”جی، واجہ“ مرد ترس ء آماج ات۔

”بلتے“ سکید ادء سرے سُرینگ ء ہمراہی ء بلتے گشت۔

کساس یک ساعتے ء برزگاڑی ء پکانیں راہ ء سپرکت ء اے سچہیں راہ ء مردء

ہیدے شت ء ہیدے اتک، آئی ء دم پے ساعت جست کت کہ شمان ء کجا برگ ء ات

بلتے ہمک رندء یک نہ یک بہانگے ء گوں، آہاں مرد مشکول کت۔ داں سر بارء کور

اتک ء رس ات، نون مردء ہوش برگشت ء گنوکیاں زرت ء آہاں ء جست ء کت کہ شمان

کئے ات ء من ء ادء چیا آورتگ۔

”وارتگینانی پیچ گرگ ء“ سکید ادء گوں حونی نیں چماں گشت۔

”شمان عجیب ایں مردم ات، مہماناں ورگ واریں ات ء پدا آہانی وارتگیناں پیچ

گرات“ مہمان ء ہیدے شت ء ہیدے اتک۔

”اے وارتگیناں اناں، آوارتگیناں“

”کجام وارتگیناں“؟

”بلوچاں گشتگ: ہر جا گہء کہ روئے، آجا گہء وتی مہزان“

”بلوچاں اے ہم گشتگ: ہرچ مردے کہ گندے، آئی ء وتی رازاں مدے“

”بلوچاں اے اوں گشتگ: ہرچ دیوان ء کہ نندے، گپ ء بجاہ ء درکن“

”شما آخر، چہ من چے لوٹ ات“ مردے سجنیں بالاد لرزگ ء ات۔

”وتی پت ء میراں، سار بان ء، لانکیں مردے، اُشترے، مالانی۔۔۔۔۔

من سکید آد، ہمار پتگیں مردے چک کہ داں چل سال ء برز ما نزا تگ کہ منے پت ء کشندہ کئے انت ء چے سبب ء کشگ بوتگ، ما چے چے نہ کتگ، کجا کجا نہ گول اتگ، ما اے چلیں سال چے پیم ء گوں چونیں کولنج ء ارماناں گوازی تگ انت، تو زانت نہ کنئے۔۔۔ سکید آد ء دیم سہر تر اتگ ات ء پت ء کشندہ آئی ء پاداں کپتگ ات ء گریوگ ء کشگ ء ات کہ شما من ء ہموداہ کشتیں۔ اینچو دور ء پرچا آرتگ۔۔۔۔۔

”ما بلوچیں، تئی وڑیں بذول ء لگورنیں، اود ء لوگ ء تو منے مہمان بوتگ ء، ما وتی مہمان ء نہ کشیں۔ اود ء تو منے دا وادار ء، گوں تو ہرچ وڑیں روشت داشت کن ہیں“

”کشگ ء من و زاناں کہ شما نوں من ء کش ات، بلئے یک ذر بندی یے گوں شما کناں کہ منی لاش ء بے پردگ مہ کن ات ء روچ ء سر ادر مہ دے ات، پرچا کہ من ء بلوچی نامے پر انت“

”گوں ہے گپ ء تو بکش اتگ ء، برو سکید آد ء لہتیں دمان ء حاموشی ء پد، سارتیں گینے کش ات ء چہ آئی ء پیشانی ء وتاس دور کنان ء گشت ء پدا آدیم پہ گاڑی ء واتر بوت انت کہ ہے دمان ء تیرے ء توارکت، آہاں چک تر اینت انت، داں مہمان ء وتا سے دست ء انت ء کپتگ، آئی ء سرے توک ء چہ خون رچان انت۔

مارِ شت

زمستانی سہبے ات ۽ سارتی چوتو سکیں سوچن ۽ تج ۽ گوشاں جک بوہگ ۽
 ات۔ انچو گشتے بی بی ازگند ۽ گدے زان ۽ انت ۽ گشاد گشاد ۽ سوچن ۽ جنگ ۽ مان
 کشان انت۔ باسط ۽ پڑم ۽ مپہر لے گوشاں مان پتا تگ ات ۽ دست ۽ گور ابستگ
 اتنت، لرزینان ۽ کٹا کینان ۽ دیم پہ وتی دکان ۽ روگ ۽ ات کہ اود ۽ سہب ۽ گراک آئی
 ۽ وداری اتنت۔ دکان چہ لوگ ۽ زہم بہ جنت، زہم بہ جنت وہ یا پانزدہ منٹ ۽ راہ انت
 بلتے مرچی آسک دیر کنگ ۽ ات ۽ گراکاں سردی ۽ سراسر سرے پرات۔

باسط ۽ دیر کنگ ۽ سبب ہما گلو ات کہ آئی ۽ رامات کشک ۽ مزنیں سنگے ۽
 پشت ۽ لرزینان ۽ گلو نزان ۽ دپ کپتگ ات۔ آئی ۽ راسک بزرگ بوتگ ات ۽ آئی ۽
 ہمودا اوشتا تگ ۽ جیڑا تگ ات کہ آے گلو ۽ چہ پیم ۽ چہ سردی ۽ بہ رکیں ایت، مپہر ل و
 یکین انت کہ آئی ۽ وتی گوشان مان پتا تگ۔ اگاں آوتی مپہر ل ۽ گلو ۽ مان بہ
 پتا نیت، گڑا آئی ۽ چہ حال بیت۔ آئی ۽ راسردی پروشیت ۽ آپدا دکانی نہ بیت۔

آہمودہٗ اوشتوک ۽ جیڑگ ۽ بیت کہ آئی ۽ چم پہ سیٹھ گلاب ۽ آو کیں گاڑی ۽
 کپ انت کہ شہر ۽ وتی دکان ۽ پیچ کنگ ۽ روگ ۽ بیت۔ گاڑی گوں سیاہیں شیشگاں
 نزدیک ۽ کئیت ۽ باسط گاڑی ۽ دست دنت، آوشتیت بلتے آچہ سردی ۽ ترس ۽ شیشگ ۽
 نیم پیچ کنت انچو کہ گپ کنگ بہ بیت۔

”ہاں، باریں! حالاں بدئے، ترالے گور بام ۽ چہ کارے کپتگ“ سیٹھ گلاب،
 واجہی توار ۽ گوں باسط ۽ جست کنت۔

”واجہ! اے گلو سردی ۽ جنگ ۽ بزگی دنیگ ۽ انت، اگاں شمنے گورا چادر ۽
 مادرے است انت من ۽ بدئے ات کہ من ایشی ۽ مان پوشان ۽ داں کہ ساہ ۽ بہ
 رک ایت“۔

”بابا! زانا، دکان ۽ سودائی نہ بیت کہ مرچاں گنوکی پاٹ ادا کنگائے، چونابا
 مرچاں گنوکی ”فیشنے بوتگ ۽ روچے نوکیں گنو کے در کئیت“ آچہ کش ۽ سیٹ ۽ کسانیں
 بچکے ۽ کنگ ۽ مسکرا ۽ توار ۽ ہم اش کنت۔

”وتی وہدے زوال انت ۽ منیگ ۽ اوں زوال کنت“ آہاں وت ماں وت ۽
 گشت ۽ گاڑی ۽ گنیر مان کت ۽ شت انت۔

باسط ہمودہٗ اوشتا تگ ۽ جیڑگ ۽ بیت کہ دومی دمان ۽ بَشُو ۽ گندیت کہ
 شکری باچکھے مان پوشنگ ۽، پوشان ۽ گانا جنان ۽ پیدا ک انت۔

آنزیک ۽ رسیت ۽ گلو ۽ جاوراں کہ گندیت، گڑا ابید ۽ ساعتی ۽ مہتلی ۽، بے
 ترک ۽ توار ۽ وتی سرے باچکہ ۽ کشیت، گلو ۽ تل ۽ دنت ۽ بگل ۽ کنت ۽ لرزینان ۽
 رہادگ بیت۔

دو تر مپ خون

”تو منا اے گشت کنئے کہ تو چے پیم ء اے کچھل ء کپتگ ءے“؟ شوکت ء کوٹی ء پ بند کت ء مہوش ء را بگل کنان ء جست کت۔

”انوں اے گپانی وہ نہ انت، ہما گٹ ء کہ اتلگ ءے، ہمائی ء شر کن ء برو“

مہوش ء شوکت ء را اوں چولس گرا کانی چماں پہ بے حاجتی چاران ء گشت۔

”من چہ آمر دماں نیاں کہ تو سر پد بوہگائے، اہو“ آئی ء مہوش ء را چہ وتی

امبازاں گشینان ء گشت۔

”گڑا ادا چیا اتلگ ءے؟ سے روچ انت کہ ترا گندگا ہاں، پہ وتی آس ء تو سینگ ء ہے کشک ء راہانی راہی ءے“ آئی ء وتی شنگیں مودان ء پشت ء پتاہان ء دیم گوں شوکت ء کت ء دست ءے آئی ء پشک ء تہمکانی پیچ ء بند کنگ ء مشکول کت انت۔

”لازم نہ انت کہ درست وتی آس ء تو سگ ء بیا انت۔ بلکن تو یکے ء را دوست
 بے، بلکن یکے پہ دگہ حاترے کنیت۔ دنیا ء توک ء گٹ ایوک ء ہے آس نہ انت۔۔۔
 ”بلئے بے مطلب کس نہ انت، منی کرا کہ ہر کس کنیت آئی ء واہشت ہے
 یکین انت۔ پدا چوپر تنگلیں لمبوء پوسٹ ء منارا چگل دنت“ شوکت انگہ گپ ء دیما
 برگ لوٹگ ء ات، بلئے مہوش ء آئی ء گپانی نیام ء دورکت۔
 ”اصل ء من یک کسہ نو یسے آل ء تئی بابت ء کئے گوش سر پدی رستگ ات،
 پمشکہ۔۔۔

”اں! پمشکہ اتلگ ءے کہ منا گیشتر نام ء دپ بہ کنئے“ آئی ء گین بندیں
 ”اوں“ یے کش ات ء وتی بے مجازی ء آس ء را گیشتر دار چیردات۔

”انہ! چشیں ہچ گپ نیست“ شوکت ء لکیں ”اناں“ یے کش ات۔
 ”ہہ ہہ (تہلیں بچکند ء کندگ ء ہواری یے لنطانی سر اتالان کنان ء)
 گڑ اتئی کسہ منی بے وی ء تہاریں شپاں روژناہ کت کنت؟ یا کہ تئی ہوس ء آس ء ایرماد
 کت کنت؟ انگہ گہتر ہمیش انت کہ بلے کن دگہ یکے منیت ء تئی نارشتاں سردمہ کنت“
 ”گپ ء سک زبرے و“ شوکت ء پہ مہرنریں شہماتے آئی ء دزگلیں گلانی
 سر اتالان کت ء پدا آئی ء شوکیں پونز ء را گوں راستیں دست ء کاسگ چٹ ء شیکین پٹیں
 لنکا کانی شم ء داشت ء یلہ دات کہ چریشی ء مہوش ء آس گیشتر برانزناک بوت۔

”زمانگ ء زوراکی، و ہدء ترندنکی ء بے وی مردم ء را باز چیز در برگ
 پر مائیت۔۔۔ زندء اے تاڑ ء تیلانک منی استاد انت۔۔۔ شریں؟“

”شرئی و ہدء زوال نہ کنناں، بس منا ہم نچو بہ گش کہ اے گچیل ء چون کپتنگ ءے؟“
 ”رانا اے روزوائی بس نہ انت؟ تو دگہ کسہے نبشتہ کنئے ء درستیں عالم ء منی سرا
 ڈامبرین ءے؟“

”نہ! من تئی نام ء بدل کنناں“ آئی ء پدا سبکیں ”ناں“ یے کش ات ء پدا ”من“ ء رادر ارج کش دیان ء گشت۔

”گڑا دامن ء پولنگ ء پیشانی ء سیاہیں لکیراں چوں بہ کنناں۔۔۔۔۔؟“

”منی مراد اے نہ انت کہ من تر اتئی چا گرد ء وشنامی ء پل سوگات کنگ ء جہد ء یاں۔ یا کہ گوں مردماں ہے دز بندی کنگ لوٹاں کہ ایشی ء کرداں نیک نامی ء شائیم ء گوں بہ تورات۔ من تئی سراتوا زہ کنگ ہم نہ لوٹاں ء نیکہ ترا گیشتر نام ء دپ کنگ ء بابت ء جیڑ گاہاں، من تئی سراتوا پوز کنگ ء تئی ہمدردی ء ہم نیا نکاگاں ء نیکہ بیتگ ء مردمانی ملامت کنگ ء چشیں ارادگے است انت۔۔۔ من تئی ٹپاں واد پر بیچک لوٹاں ء نیکہ ترا شکر وارینگی انت۔ من اے ہم نہ گشاں کہ منی سراجھیسہ بہ کن۔

من یک کسہ نو یسے آل ء بس ہم منچوزانگ لوٹاں کہ بہ گپت ء شام اے دوچ ء بں چہ کجاردانت، ء ہے دوچ ء ردی ء رادنیاء دیما آشکار کنگ منی ذمہ واری انت۔

”آہ! چہ کجابدات بہ کنناں“ آئی ء دراجیں آہے کش ات ء سر برزکت، بان ء کنٹان ء پہ گلگے چاران ء گشگ ء لگ ات۔۔۔۔۔
چہ ہمودا کہ۔۔۔۔۔

”آہو! من وت شر تر زاناں کہ چہ کجابدات کنگی انت، منارا اے بدنامی ء سیاہیں لیک چہ منی اولی مرد ء رستگ۔

”یک منٹے، یک منٹے۔۔۔ تو اولی مرد گشت، زانا تو دگہ سوراوں کتگ؟“
شوکت ء یک سد ء بیست ء رپتار ء مہوش ء گپانی نیام ء دور کنناں ء آئی ء راجست کت۔
”حساب نہ بنت کہ چرائی ء پد من چنچو رند ء سور کتگ ء منی چنچو ادار کی مرد بوتگ انت۔ یکے ہمیش انت کہ انوں اے ساعت ء ہم منی دیما انت کہ مردے ء چہ گیشتر وکیلے۔۔۔

دو بیناں وتی دپ داشت انت ء کندات داں کہ تو ارڈن ء در منیت۔

من پدا گپ ء چہ ہمو دا بندات کنناں کہ وہدے منی سورگوں ملا راشد ء بوت،
 اولی شپ ء آہگ ء پدمرد، اود ء میک بوت کہ تو جنین چکے نئے، من تئی سہناں دیاں۔ من
 دنیا ء جہان ء سوگند وارت انت، بازیں پری پری کت، بلئے ملا اود ء اوشتا تگ ات کہ
 اناں۔ پرچا اسپتیں چادر پولنگ نہ بوتگ۔ من سر پد کنگ ء باز جہد کت کہ بابا ترا اے
 سوچ کئے ء دا تگ؟ اے لازم نہ انت۔ گشت ء اناں! تو دورگ بندگائے۔ ہمے کش
 ء چیلاں ماہے کہے گوست۔ بلئے ملا ء راگیشتریں سکین دیوک آئی ء درگلیں گہار ات
 کہ من مدام ”شپو، شپو“ ء دیستگ ات۔ من مدام کہ گوش ماں گوشی ء دیستگاں گڑا چرائی
 ء پدمانی سرا چوستیں لیڑہ ء بوتگ ء برے چوکش اتگیں کارچ ء۔ ہمے کش ء چیلاں
 کیروچے من ء ملا سک مان اٹکان ء ملا گج ء کپ بوت ء منی سے نیں گڈ گے دات
 انت، ء پدا درگل ء ہمے کپ شمسوئی دپ ء دات کہ آئی ء دپ نہ اوشتی ء حال ء جہان سر پد
 انت۔ شمسو ء گندے گپے اش کت ء اگاں دگہ جاگہ نہ جتے گڑا بزاں سچہیں شپ ء
 تیچ ء تاب وارت، لا پ ءے چوپپ ء بیت، سہب ء اول بسم اللہ، اگاں گوں سنگے ء
 ڈیک وارت، تہ وتی کہتاں درشان کنت۔

حداز انت کہ منی دل ء پہ کس ء بدی مان نہ بوتگ ء من اے ہم نہ گشتگ کہ
 درگل ماں کامگاریں کیچ ء چونام ء دپ بہ بیت ء پہ رزوائی بہ مریت۔ منی دل ء اگاں تاب
 وارتگ و آدگہ گپے، بلئے من آئی ء راتھے اوں بددوانہ دا تگ۔ تری بلے منی زندگی آس ء
 جپاں جنائیتنگ ء۔ بلکن من ء انگہ آئی ء سراپسوز انت کہ چوش مہ بوتیں۔۔۔۔۔
 مہوش ء کے گین کشگ ء پدگپ ء رادیمابران کت۔

”درگل ء زانا چے بوتگ ات“؟ شوکت ء وتی دست آئی ء کوپگانی سر امان

ترینان ء جست کت۔

”سیاہ کار! مردء سہنانء داتگ ء گلینتگ ات ء۔۔۔ پدا اشکنگ ء پت ء زہر
 وارینتگ ء کشتگ“

”تئی اوبالاں جتگ“

”من نہ گشاں! بلئے منی بے گناہی ء مستریں ثبوت انت“ آئی ء وتی دپ ء
 شوکیں پونز چوٹ کت انت ء برز کائی ہنشگے جت۔ پونز ء پلک ء را پدا گیگ ء گوم
 کت۔ وتی لاگریں بالادء راجان کشتگے ہم دات کہ آئی ء وشبوانی آتارء شوکت ء تیوگیں
 کنٹ ژانہلینت۔

”بندات ء پت ء براتانی تب ء میلی شرانتت بلئے چہ نشارء مہربانی ء آبانی
 سردمہری مداں مدان ء ودان بوت انت ء یک انچیں روچے اتک کہ برات ء منی سرا
 دست چست کت۔۔۔

من گشاں من گوانزگی شوے آں۔۔۔۔۔ گپانی نیام ء ساعتے اوشتات ء
 پونشگ ء لگ ات ء پدا گیاں دیما بران بوت۔

من سک بازسگ ء اوپارکش ات، بلئے روچ پہ روچ آلوگ پمن تنک
 بوہان بوت، گڈ سرا من پہ بے وسی چہ لوگ ء دراتکاں ء بلک ء پادومانی باہوٹ بوتوں،
 دوبارہ لوگ ء نیمگا چک اول نہ جت ء حرام بہ بات پت ء براتوں اول منی نیمگا دیم نہ
 تراینت انت۔

من انگہ گشاں کہ منامات ء گورء شیرء قسم انت کہ من چہ سورء پیسر پہک ء
 پلگار بوتگاں۔۔۔

”شریں! تومات ء گورء شیرء قسم ء ورگائے کہ من سورء چے پیسر پہک ء پلگار
 بوتگاں گڑانوں چے پیم؟ ء من اودء ہم تئی گپ ء پلہ مرزی ء کناں کہ چادرء پونگی المی نہ
 انت۔ پرچا کہ اے سکیں نازرکیں پردگے کہ کسا کلیں بے پھریزی ء بازیں درک ء

دورے کارے بوجاء سبب ء دریت ء ہلاس بیت۔۔۔ ڈاکٹر ہم گش انت کہ اے الہی نہ انت کہ چادر پولنگ بہ بیت ء اگاں چادر پولنگ نہ بوت گڑا بزاں حدامہ کنت آئی ء بدکاری کتنگ؟ چہ جنسی تعلیم ء دور بوہگ ء اے چیز ء عیب سر پد بوہگ، ء جہالت ء ناسر پدی ء سبب ء اے جیڑہ پادکا انت ء مردم ایشاں وتی حاندانی ء ننگ ء جیڑہ سر پد بنت کہ ہجبر چوش نہ انت۔ اے بالکل رد انت۔۔۔ ء پدا تو زان ءے کہ مئے بلوچ چا گرد ء جنیں بلاہیں جل ء گالی شود انت، آپ ء باٹی چست کن انت، دار ء دگہ لکش ء پتار روپ انت، بزرگ سجنیں روج کار ء انت۔ چادر ء پولنگی بہ بوپ ء بکملیاں است انت بلے نیکہ بہ بزرگ ء خدمت کاریں جنیں چکاں۔۔۔

”اھو! تو راست گشتے۔۔۔ درست تی وڑا بوتیناں شرآت“

”اے چیزانی بابت ء سر پدی زورگ، وانگ ء وانینگ ایوک ء الہی نہ انت بلکن سک باز الہی انت۔ من مدام ایشانی بابت ء وانان ء جیڑاں۔۔۔۔۔“

”ہو! تو راست گشتے، پدا داں دگہ مہوشے پیدا ک مہ بیت۔ بلے تو چوشیں سوچ دیئے زانا وتارا میتگ بدر کنائنگی انت“

”کہہ کہہ ہاہا! کسی مجال ء نہ انت کہ من ء چہ میتگ ء بہ کش ایت، من وتی گپ ء جنان، کسے ء سجیت، شمر نہ سجیت“

”اھو ووو! ہمیش انت دنیا چوگری باگاڑ ء انت۔ تو ءے گندے دگہ رنگے، من ءے گنداں دگہ رنگے ء بیت“ آئی ء پدا دراجیں آہ سرد ء ”اھو“ یے کش ات ء وتی جیگ ء ٹاسین ء راتچ ء بند کنان ء گپ ء دیما بزرگ ء لگ ات۔

”بلے منی اے کسہ چہ ہمود ء ہلاس بوتیں انگہ شرآت“

”چہ کجا؟ شوکت ء آئی ء گپ ء رانیام ء گڈ ات ء جست کت۔

”من گشاں منی بربادی ء دومی کست وتی میتگ بزاں چہ پت ء لوگ ء

در آہگ ء بلک ء پادوماں کپگ ء چہ بندات بوت۔“

”آ۔۔ آ، چے پیم“؟ شوکت چو حالتا کی جہگیر ء آئی ء گیاں نیام، نیام ء گٹ

گیر کنان ات۔

”حدابزانت کہ بلک ء سادگی یا کہ ناسر پدی ات۔ بلتے تو ہرچ نامے دیے

بدیے۔ آچوش کہ آئی ء میر صاحب داد ء لوگی بی بی سکینہ ء راوتی من ء پے رازداری شت ء

گشت کہ منی نماسگ چوش ء چوشی ء بہتام جنگ ء سہن ء مہر بوتگ۔ پت ء براتاں

گلیننگ کہ نوں منی پادوماں باہوٹ انت۔ من وت یک بزرگ ء بے وسیں پیر زالے

آں۔ چہ آئی ء بد نسیمی ء مات ء زندگ بوتیں و بلکن پرے حال ء نہ بوتگ ات۔ بلتے

حدائیگاں کئے زانت کنت۔ بی بی منی نماسگ ء بل کہ کئیت شمنے گورا خدمت ء دست

چلو پگی یے کنت ء پے وتانانے ء در ء جنت۔ گڑ اشاباش انت بی بی سکینہ ء ہرچ و ہد ء

کارے کپتگ مناتوارے پر جنگ ء من شتگاں ء آئی ء منی چارگ اول کتگ۔ ہے

وڑ ء من زند ء روچان ء دیما تیلانک دیان اتاں کہ یک روچے ماہاتون اتک ء منا

گشت ء کہ بیاترا بی بی لوٹگ ء انت۔ من سر ء سر چادر بوتوں ء دیم پے میر ء لوگ

ء، بلتے ہے کہ من لوگ ء پترتاں داں گشتے منا بیتکی یے سما کپت۔ پرچا کہ ہج برمش ء

چڑ کہے نیست ات۔ منی گت ء گمان ء ہم ہج نیا ہگ ء ات۔ من ماہاتون ء راجست

کت کہ بی بی کجانت؟ گشت ء آبان ء انت۔ من آبان ء کہ شتاں داں منی جہلی

جہل ء بالی بال ء بوت انت۔ پرچا کہ اود ء بی بی سکینہ ء بدل ء آئی ء ملیں ہج میران ات

کہ بان ء دپ ء تو کی نیمگا اوشتاگ ات ء منی بان ء پترگ ء گوں آئی ء دروازگ بند

کت۔ نوں اے گپ ء ہر کس زانت کہ آئی ء چوش پرچا کتگ ات۔ مناسرتاں

پاداں لرزگ یے چیر کپت ء ہیداں چکر گے بنا کت۔ من باز پری پری، منت ء واہ ء

زاری کت۔ بلتے آئی ء منی یکے اوں گوش نہ داشت ء گشت ء کہ اگاں تو شریں

”شر! اے گپءیلہ دے، کسہ انگہ سرجم نہ انت“

”آہ! من نزانان کہ منا چونیں حاترے ء گپتگ کہ من ترا انچو او پار کنگ ء
آں، چرائی ء پد کہ من وتی پر شتگیں بالاد زرت ء ڈن ء در کپان بوتان، و ہدے کمپان ء
مزنیں گیٹ ء چہ ڈن در اتکاں تہ چاراں ماہاتون گیٹ ء دپ ء نشنگ ء لنٹاں مزداک
مالگ ء انت۔

”آئی ء تڑنی بچکند ء کہہ کہ آں من ء را انچو بے وارکت چو کہ میران ء۔
۔۔۔۔۔ بلے ماہاتون ء من ء گیشتر تورگ ء اتاں، پر چا کہ آمنی ہمزاتے ات، نہ باند
آئی ء گوں من چوش بہ کتیں۔ دل ء گشت من ہمودا سنگ ء سیاہ بوتیناں۔ بلے،
حیر! ہرچی کہ ”لوہ ء محفوز“ نبشتہ بوتگ، آئیگاں کس ٹالینت نہ کنت۔ بس! منی کسہ
ہمیش انت۔

”اے وَنہ انت انگہ دیما روت، اداچہ آسر نہ انت“

”ایش انت کہ چرائی ء پد من بی بی سکینہ ء لوگ ء روگ یل دات، بلک ء
منا بازی ء گشت۔ بلے من سر نہ داشت۔ من ہے واست ء نہ شتاں کہ من نہ لوٹ اتگ
ات کہ دوبارہ میران منی دیما بہ کپیت۔ من آلوگ یلہ دات بلے میران ء ماہاتون ء من ء را
یلہ نہ دات۔ ماہاتون ء منا۔۔۔۔۔ شماچے گش ات ہمیشی ء بلیک؟؟“

”ہو! بلیک میل“

”ہمیش انت“ آئی ء کند گے جت کہ دنتان ء داں مزدو کی ہارونکاں ڈن ء
بوت انت ء پداوتی سرے شترتگیں گشان ء شرت۔

”گڑا ماہاتون ء منا بلیک میل کنگ بندات کت کہ اگاں تو گوں میران ء وتی
دست ء بہ کشتے من ترا سچہیں دنیا ء نام ء دپ کناں ء تو چنڈے نان ء مردم نہ بے، من ترا
انچو کناں کہ پدا توناں مرت کنے ء نیکہ زندگ بوت کنے۔ من ہما بے وسیں جنین گوں

کس ء ہچ گشت نہ کت، ء من ء راچشیں کسے ہم نیست ات۔ تہنا منی لاپ ء جیڑہ
 بوتیں مشکل نہ ات۔ نوں چُک ء ہمراہی ء بلک ء لاپ اوں منی سرا بوتگ ات، پرچا کہ
 بلک سر ء پری نہ ات۔ میران ء ہما گارزدگی ء من پہ امیت بوتگ اتاں ء اے گناہ اوں
 شودگی ات۔ تو۔۔۔ بگش کہ نوں ماہا توں ء مناسر جی ء دستی کتگ ات ء پمن گراک ء
 درگیتک ء وت وارت ء منادات ء گوں۔۔۔!

ہمیش انت منی زندگی ء کسے۔۔۔ نوں مہ گش کہ سرجم نہ انت۔۔۔ آں! یک

گپے ء انگہ بے حال اوں۔۔۔

”کجام گپے“؟

”تو کہ اے کسے ء نبشتہ کنئے۔ منی جند ء نام ء بہ کن ء ء چہ منی نیمگا ہے کلوہ ء
 پہ آدگہ جنین چُکاں سر بہ کن کہ تحت ء شپ ء آدگہ آسرا تیانی ہمراہی ء دو تر مپ خون ء
 اوں بند ء بست ء بہ کن ات داں کہ پدا دگہ مہوش یے ء چادر پولنگ مہ بیت۔۔۔

بلاس